

προλεταριακη

Προεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και λαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθημερη εφημεριδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικου Κωματος Ελλαδας (μαρξιστικου-λενινιστικου) www.kkempl.gr Σαββατο 11 Μαη 2024 ■ χρονος 42ος φ. 962 ■ 1.50€

Με τη σημαία της Παλαιστίνης! Αγώνας ενάντια στη «νάκμπα» λαού και εργατών Έξω από την ΕΕ-Αποχή από τις ευρωεκλογές

Άμστερνταμ

Νέα Δημοκρατία
Διευρύνεται η ρωγμή
Μητσοτάκη-Σαμαρά εκφράζοντας
τα αδιέξοδα της ντόπιας
κεφαλαιοκρατικής τάξης
(σελ. 6)

ΣΥΡΙΖΑ
Στέφανε, ρίχ' το!!!
(σελ. 6)

Πετρέλαια Καβάλας
Αθώωση για 136 εργαζόμενους,
ποινή φυλάκισης με αναστολή
στη διοίκηση του σωματείου
(σελ. 8)

Φτώχεια και ακρίβεια γονατίζουν τα
λαϊκά νοικοκυριά
(σελ. 14)

Συνεχίζεται η δημοσίευση
των θέσεων του ΚΟ για την
10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)
ΜΕΡΟΣ Γ' :
Η διεθνής κατάσταση
Η Συνδιάσκεψη θα πραγματοποιηθεί
το τριήμερο 5-6-7 Ιουλίου στην Αθήνα,
με εναρκτήρια δημόσια πολιτική
εκδήλωση την Παρασκευή 5 Ιουλίου.

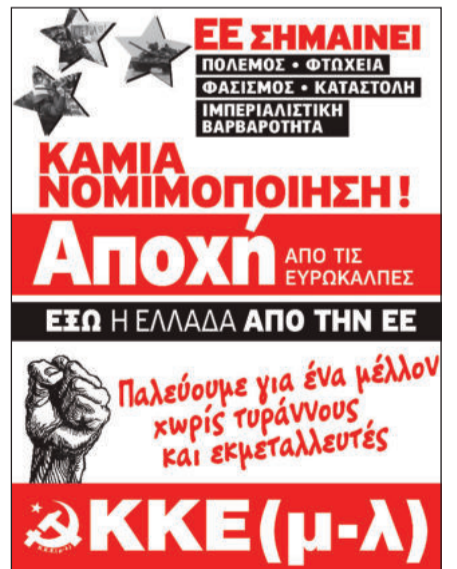
Κάπου ανάμεσα στη φαρυγγίτιδα της τραγουδίστριας της Γιουροβίζιον και τη θεραπεία της αγγλίδας πριγκίπισσας στριμψώνονται οι ειδήσεις για τους βομβαρδισμούς παιδιών που λιμοκτονούν μέσα στα καλάσματα στη Ράφα. Για τον λαό που, για να διωχθεί για πάντα από την πατρίδα του, για να οδηγηθεί σε μια νέα νάκμπα (καταστροφή) μετά τον εκτοπισμό του 1948, η γενοκτονία του είναι ίσως η αναγκαία λύση. Και αν δεν υπήρχε ο παγκόσμιος ξεσηκωμός νέων και λαών, ίσως την είδηση της εξελισσόμενης σφαγής να τη βρίσκαμε ακόμα πιο «χαμηλά», εκεί που βρίσκεται η είδηση για την εφαρμογή από 1ης Ιουλίου («επιτέλους» όπως σχεδόν γράφεται) της δήμερης εργασίας! Κάπου στο φόντο είναι οι πυρηνικές ιαχές Δύσης-Ρωσίας, που στο όνομα της ελευθερίας κατακρεουργούν την Ουκρανία και τον λαό της και δημιουργούν όρους για το παγκόσμιο μακελειό.

συνέχεια στη σελ. 2

Παλαιστίνη
Στην κόψη του ξυραφιού
σελ. 16

Κύμα φοιτητικών καταλήψεων σε όλο τον κόσμο υπέρ της Παλαιστίνης σελ. 10-11

Κάλεσμα σε ανοιχτή σύσκεψη
για καμπάνια
αποχής-απονομιμοποίησης
της φάρσας των ευρωεκλογών,
Δευτέρα 13 Μάη, 6.30 μμ, Νομική

Με τη σημαία της Παλαιστίνης! Αγώνας ενάντια στη «νάκμπα» λαού και εργατών Έξω από την ΕΕ-Αποχή από τις ευρωεκλογές

συνέχεια από σελ. 1

Σε πρώτο πλάνο βέβαια είναι ο θίασος των ευρωεκλογών! Τα κόμματα τού «ναι σε όλα τα εγκλήματα» και σε ό,τι ζητήσουν οι μεγάλοι φονιάδες της Δύσης, τα κόμματα που δεν σταματούν να εργάζονται για να γίνεται πιο βαριά η εκμετάλλευση, η φτώχεια, η εξαθλίωση στήσαν προεκλογικό μπερντέ για να ρωτήσουν τον λαό ...«ποια Ευρώπη θέλει». Θα πάνε «με εντολή του λαού» να πουν στα αφεντικά τους τι θέλουν οι εργάτες και η φτωχολογία της χώρας που η ΕΕ ληστεύει εδώ και δεκαετίες! Και πού θα τα πουν; Στο «Ευρωκοινοβούλιο», αυτή την άθλια φάρσα που έχουν στήσει για δημοκρατική επίφαση τα ...γουρουνάκια των Βρυξελλών! Πάντως για «παρηγοριά» όσων δεν αντέχουν τη βαρβαρότητα και την εμετική υποκρισία, υπάρχει και ο Κουτσούμπας. Που κήρυξε «πανευρωπαϊκή αντεπίθεση» με επιστολική ψήφο από την Ευρώπη και μέχρι τις ΗΠΑ! Μάλλον δεν χωράνε πιο πολλά ψέματα και πιο μεγάλη διαστροφή της πραγματικότητας σε τόσες λίγες λέξεις. «Μάλλον», γιατί η κατρακύλα της συμμόρφωσης και της υποταγής δεν έχει πάτο...

Εργάτες και λαοί «δεν χωρούν» σε αυτόν τον κόσμο. Τα δικαιώματά τους και οι ζωές τους είναι αναλώσιμα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και της αδηφαγίας του κεφαλαίου. Οι θυσίες σε αυτούς τους βωμούς δεν είναι πια κάποια μέτρα, κάποιες επεμβάσεις. Είναι η

πυκνή καθημερινότητα σε κάθε ζήτημα, σε κάθε γωνιά της γης. Γι' αυτό εργάτες και λαοί, αγωνίζονται, αντιστέκονται, διεκδικούν. Γι' αυτό οι κόκκινες ιδέες, το κομμουνιστικό κίνημα είναι επιτακτική απαίτηση της εποχής. Γι' αυτό τα μέτρα της πολιτικής κρίσης, επιλογής και στάσης του κάθε νέου και εργαζόμενου, στο κάθε ζήτημα, πρέπει να διαμορφωθούν «από την αρχή» και σύμφωνα με αυτά που ζούμε και αντιμετωπίζουμε!

Προεκλογικές αγωνίες και οι αιτίες τους

Η προεκλογική ένταση, που όσον αφορά τις κραυγές των κομμάτων του συστήματος αλλά και τις αγωνίες των δυνάμεων του συμβιβασμού θυμίζει εθνικές εκλογές, έχει τις αιτίες της. Αυτές βέβαια δεν αφορούν στο ποια θα είναι η ...κατανομή των ευρωβουλευτών των κομμάτων που τάχα «θα αγωνιστούν» σε διαφορετικές κατευθύνσεις εντός του «Ευρωκοινοβουλίου». Αυτά τα παραμύθια σεβρίονται -όσο και όπως- για να διασώσουν την κακόφημη «ευρωπαϊκή ιδέα» ή την «αριστερή» συμμετοχή σε αυτήν. Οι πραγματικές αιτίες των ανησυχιών των επίσημων πολιτικών δυνάμεων βρίσκονται στην κατάσταση που υπάρχει μέσα και γύρω από τη χώρα και με όσα αυτή φέρνει στο επόμενο διάστημα.

Πρώτον, η «στενή περίμετρος» θερ-

μαίνεται επικίνδυνα, όπως δείχνουν οι εξελίξεις ιδιαίτερα στα Δυτικά Βαλκάνια. Οι σχέσεις με Αλβανία, το σκάλισμα του Κοσόβου (με ελληνική συνδρομή) ως εργαλείου νέας παρέμβασης-επέμβασης της Δύσης στη Σερβία (καθόλου τυχαία και η επίσκεψη του Σι στο Βελιγράδι), το νέο (στην πραγματικότητα φιλορωσικό) πολιτικό σκηνικό στη Β. Μακεδονία είναι εκδηλώσεις αυτής της θέρμανσης. Πίσω από αυτήν βρίσκεται η αντιπαράθεση Δύσης-Ρωσίας, με φόντο την Ουκρανία, αλλά και η Κινέζικη διείσδυση στην περιοχή.

Δεύτερον, το Αιγαίο δεν ...«ειρηνεύει», καθώς μια τα ελληνικά πάρκα, μια οι τουρκικές πανtex επιβεβαιώνουν πως ο αμερικανόπνευστος διάλογος δεν αναιρεί τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δύο αστικών τάξεων. Οι τυχοδιωκτισμοί και οι μαξιμαλισμοί συνυπάρχουν με τη στοιχισή στο αμερικανοΝΑΤΟϊκό άρμα έναντι της Ρωσίας.

Τρίτον, η κοινωνική πόλωση, το χάσμα πλούτου-φτώχειας και εξαθλίωσης μεγαλώνει, όπως επίσημα καταγράφεται από την ΕΛΣΤΑΤ, ακόμα και από τα στατιστικά των φορολογικών δηλώσεων. Εκατομμύρια ανθρώπων κάτω και δίπλα από το επίσημα μετρημένο «κατώφλι φτώχειας», η συντριπτική πλειοψηφία του λαού με ζητήματα αξιοπρεπούς επιβίωσης. Ενώ η νεολαία έχει απέναντι για μέλλον ένα «χτισμένο παράθυρο» και ζει

ένα παρόν αγριότητας και αποκλεισμού.

Με όλα αυτά τα δεδομένα είναι εύλογες οι ανησυχίες και οι ανασφάλειες των κομμάτων του συστήματος. Είναι εύλογη η προεκλογική τους αγωνία και η προσπάθεια οχύρωσής τους πίσω από μια διαρκή αντιδραστική μετατόπιση και πίσω από την «ασφάλεια» που τους παρέχει η πλήρης ευθυγράμμιση τους με τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Δύσης. Κάπως έτσι ο Κασσελάκης επιδιώκει την «ανατροπή των συσχετισμών» με όρκους πίστης στις ΗΠΑ και την ΕΕ, ενώ το απομεινάρι του παλιού ΣΥΡΙΖΑ, η Νέα Αριστερά, αναζητεί υποτίθεται απάντηση στο Παλαιστινιακό με πρόταση σύμπλευσης εντός της Βουλής (οι δρόμοι είναι «απαγορευμένοι») μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ.

Επιπλέον, όλα αυτά εξελίσσονται ενώ το πολιτικό σύστημα είναι ήδη κατακερματισμένο και κουτσό, ενώ το «καλό του πόδι», η ΝΔ, έχασε σε λίγους μήνες από τους ξεσηκωμούς νεολαίας, αγροτών και εργαζομένων τη «νομιμοποίηση» του «41%» που μοιάζει ήδη πολύ μακρινό. Μέσα σε αυτό το τοπίο είναι που κάποια κέντρα πρόκριναν την αποφυλάκιση του επικεφαλής των φασιστών-ναζιστών της Χρυσής Αυγής, ενώ όλα τα κέντρα συμφωνούν και εργάζονται νυχθημερόν για την κλιμάκωση της φασιστικοποίησης και των συνδικαλιστικών-πολιτικών δώξεων αγωνιστών, εργαζομένων και νέων. ▶

Κάλεσμα σε ανοιχτή σύσκεψη για καμπάνια αποχής-απονομιμοποίησης της φάρσας των ευρωεκλογών, Δευτέρα 13 Μάη, 6.30 μμ, Νομική

ΑΠΟΧΗ! Ο λαός μας να παλέψει για τη δική του προοπτική – έξω από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ – για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι λυκοσυμμαχία ιμπεριαλιστών, που προετοιμάζουν πολέμους και απεργάζονται μέτρα φτώχειας και εξαθλίωσης για την εργατική τάξη και τους λαούς. Στις μέρες μας, αναδεικνύει και την απάτη του δήθεν «ευρωπαϊκού κεκτημένου δημοκρατίας». Οι εργατικοί αγώνες και οι αγώνες της νεολαίας αντιμετωπίζουν την άγρια καταστολή, την ίδια ώρα που η ΕΕ (συνένοχος στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού) απαγορεύει φασιστικά κάθε εκδήλωση αλληλεγγύης σε αυτόν τον ηρωικό λαό. Την ίδια ώρα - και ενώ βάζει το χεράκι της πλάι στους φονιάδες Αμερικάνους ιμπεριαλιστές σε πολέμους σε όλη τη γη- ενισχύει φασιστικές και ρατσιστικές τάσεις ενάντια στα ίδια τα θύματά της, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Για την Ελλάδα, η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση σημαίνει ακόμα περισσότερα δεινά για τον λαό, τους εργάτες και τη νεολαία. Σημαίνει κι άλλη φτωχοποίηση, μιας και ο εργαζόμενος λαός ληστεύεται διπλά. «Μέσα» στη χώρα από την άρχουσα τάξη και «έξω» από τα ξένα αφεντικά της ΕΕ. Παράλληλα, με βάση τους σχεδιασμούς της ΕΕ για τη χώρα μας, οι παραγωγικές δραστηριότητες (αγροτική και βιομηχανική παραγωγή) διαλύονται, προετοιμάζοντας πρόσθετες δυσκολίες για τον λαό, όταν αυτός ωριμάσει και διεκδικήσει την οικοδόμηση της δικής του κοινωνίας.

Αυτό είναι το DNA της ΕΕ, δεν αλλάζει, δεν μεταρρυθμίζεται, δεν βελτιώνεται ανάλογα με τους συσχετισμούς στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ένα «κοινοβούλιο» που δεν είναι πα-

ρά μια μεγάλη θεατρική παράσταση, όπου δεν αποφασίζεται τίποτα και του οποίου ο μόνος ρόλος είναι οι «σκηνοθέτες» της να δίνουν επίφαση δημοκρατίας στον εγκληματικό ιμπεριαλισμό και να ζυμώνουν πολιτικές διεργασίες ανάμεσα στις διάφορες αντιδραστικές μερίδες.

Κανένα νόημα δεν έχει η συμμετοχή στις ευρωκάλπες για όποιον είναι αντίθετος στην ΕΕ. Αντίθετα, τα επιτελεία του συστήματος τρέμουν τη μεγάλη αποχή που μπορεί να εκφράσει αποδοκιμασία ή ακόμα και αδιαφορία για την απάτη των ευρωεκλογών. Αστοί πολιτικοί στην Ευρώπη αλλά και ο Μητσοτάκης έχουν στρατευθεί στον «αγώνα» να μειωθεί η αποχή και άρα η απονομιμοποίηση της ΕΕ από τους λαούς.

Θεωρούμε ότι υπηρετεί τις ανάγκες

του λαϊκού κινήματος η πολιτική στάση αποχής από τις ευρωεκλογές, μια στάση απονομιμοποίησης της ΕΕ και των κάλπικων εκλογών της ως απάντηση τόσο στην αποδοχή της ΕΕ μέσω της συμμετοχής στις ευρωεκλογές όσο και στην απολίτικη ή ωχαδερφισμού αποχή.

Προτείνουμε την οργάνωση πλατιάς καμπάνιας καταγγελίας του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού που λέγεται ΕΕ και των εκλογών του.

Για τους λόγους αυτούς, καλούμε σε ανοιχτή σύσκεψη τη Δευτέρα 13 Μάη στις 6.30 μμ στη Νομική.

ΚΚΕ(μ-λ)

Συνεπείς Κομμουνιστικές
Δυνάμεις

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► Αποχή από τις ευρωκάλπες!

Με την εργασιακή-κοινωνική βαρβαρότητα να μεγαλώνει διαρκώς στις χώρες της ΕΕ, με το άγριο κυνηγητό της νεολαίας που αγωνίζεται υπέρ του Παλαιστινιακού λαού να είναι ο πιο απόλυτος νόμος σε όλη την Ευρώπη, με τον αντικομμουνιστικό οχετό να γίνεται προεκλογικό σλόγκαν των Βρυξελλών, με τους ιμπεριαλιστικούς πυλώνες της να πρωτοστατούν και να συνεργούν στο μακέλεμα των λαών, ούτε ως άθλιο ψέμα δεν μπορεί να σταθεί το κατασκευάσμα της «δημοκρατικής Ευρώπης». Γίνεται πλατιά φανερό ότι το εγχείρημα της ΕΕ υπάρχει μόνο για να εγκληματεί στα δικαιώματα και τις ζωές των εργατών και των λαών εντός και εκτός Ευρώπης!

Εξάλλου, η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία της χώρας μας έχουν ζήσει στο πετσί τους εδώ και 45 περίπου χρόνια (και όχι μόνο από το 2010 και μετά) τι σήμαινε και τι σημαίνει για τη ζωή τους, τη δουλειά τους, τα κοινωνικά τους δικαιώματα η ένταξη σε ΕΟΚ-ΕΕ-ΟΝΕ. Τι σήμαινε και τι σημαίνει για την ίδια τη χώρα που καταληστεύεται και ρημάζεται από όλες τις απόψεις για να γίνει παράρτημα και αγορά των ευρωπαϊκών μονοπωλίων.

Όλα αυτά τα δεδομένα θέλει να τα «εξαφανίσει» η τερατώδης και άθλια προπαγάνδα των κομμάτων του συστήματος, με τον Μητσοτάκη να πρωταγωνιστεί ενάντια στην αποχή για να υπερασπιστεί τη... δημοκρατία της εξαθλίωσης, των διώξεων, και της μετατροπής της χώρας σε προπύργιο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών πολέμων και επεμβάσεων.

Η ισχύς του άθλιου εκβιασμού στηρίζεται σε ένα πραγματικό ζήτημα. Αυτοί οι υπηρέτες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού κουνούν το δάχτυλο στον λαό λέγοντάς του στην πραγματι-

κότητα ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τυράννους και εκμεταλλευτές. Ότι είναι μονόδρομος η δυστυχία του μέσα στο πλέγμα της εξαρτημένης καπιταλιστικής Ελλάδας. Ότι η «νάκμπα» των δικαιωμάτων του και της ίδιας του της ζωής, χάριν των μεγάλων ξένων και ντόπιων αφεντικών, είναι νομοτέλεια! Και ότι με δοσμένη αυτή τη «νομοτέλεια», αυτοί οι υπηρέτες του συστήματος, με τις όποιες εναλλαγές, με τις όποιες ακροδεξιές-φασιστικές συμπληρώσεις κριθούν αναγκαίες, θα είναι οι «παντοιοί πολιτικοί ηγέτες»!

Απέναντι σε αυτόν τον εκβιασμό πρέπει και μπορεί να σταθεί η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Να διαμορφώσουν τη μεγάλη πορεία αγώνων, συγκρότησης και πάλης που απαιτείται για να αναμετρηθούν με το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Για να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους.

Μια πορεία που διαμορφώνεται κάθε στιγμή, σε κάθε ζήτημα, που σε όλα πρέπει να έχει την ίδια κατεύθυνση, την ίδια λογική. Στις 15 Μάη να αγωνίζεται καταγγέλλοντας τη νάκμπα των Παλαιστινίων, ενάντια σε κάθε νομιμοποίηση του κράτους-δολοφόνου, επιμένοντας στον δικαίό του αγώνα για λεύτερη και ανεξάρτητη Παλαιστίνη. Στις 23 Μάη να διαδηλώνει στην Αθήνα ενάντια στις διώξεις, ενάντια στον «γύψο» στα σωματεία και στον αγωνιστικό-ταξικό συνδικαλισμό, επιμένοντας στο δικαίωμα εργατών, εργαζομένων και νέων να οργανώνονται, να αντιστέκονται, να διεκδικούν.

Στις 9 του Ιούνη να παλεύει απέχοντας από την ευρωκάλπη! Γιατί μόνο έτσι υπερασπίζεται το δικαίωμά του να παλεύει για μια χώρα χωρίς τυράννους και εκμεταλλευτές, γιατί η αποχή από την ευρωκάλπη είναι η μόνη στάση που αντιστοιχεί στο ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ!

τούν και τα κείμενα του 2ου κύκλου, που αφορούν τις θέσεις για τις διεθνείς και εσωτερικές εξελίξεις.

Παράλληλα, σε εξέλιξη βρίσκεται ο **διάλογος** που έχει ανοίξει στην ιστοσελίδα της Οργάνωσης, σχετικά με τη θεματολογία και τις θέσεις της Οργάνωσης. Ο διάλογος παραμένει ανοιχτός για τα μέλη και τους συναγωνιστές της Οργάνωσης, τα κείμενα μπορούν να είναι έως 1.500 λέξεις και να έχουν σταλεί έως και μία εβδομάδα μετά τη δημοσίευσή του τελευταίου εισηγητικού κειμένου.

Καλούμε τους συναγωνιστές και τους φίλους της Οργάνωσης να συμμετέχουν και να συμβάλλουν στις διαδικασίες της 10ης Συνδιάσκεψης, όπως και στην **οικονομική εξόρμηση** που έχει ήδη ξεκινήσει.

Αποψη

Για τις 13 Μάη είναι προγραμματισμένη η συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη στην Άγκυρα. Αποτελεί συνέχεια-ανταπόδοση της ανάλογης περυσινής στην Αθήνα. Εντάσσεται στο πλαίσιο συνέχισης του «καταλαγιάσματος των παθών», που προωθείται εδώ και καιρό από τους Αμερικανούς ιμπεριαλιστές, με βάση τα δικά τους γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα. Μόνο που δεν θα γίνει εν κενώ. Τόσο η συνεχιζόμενη σφαγή στη Γάζα όσο και κάποιες πολύ πρόσφατες κινήσεις όλων των εμπλεκόμενων μπορούν να διαφοροποιήσουν ή ακόμη και να ανατρέψουν τους σχεδιασμούς.

Η αναβολή του τετ α τετ Μπάιντεν-Ερντογάν που επρόκειτο να γίνει στις 9/5 στις ΗΠΑ είναι ενδεικτική. Είχε προηγηθεί η συνάντηση του Ερντογάν με τον ηγέτη της Χαμάς Χανίγια στην Τουρκία, που φαίνεται πως εξόργισε τους Αμερικανούς και οδήγησε στο να αφεθεί για «ευθετώτερο χρόνο». Μάλιστα, η ειδη-

ξης αποκλίνουσες, πέραν, βεβαίως, των αγεφύρωτων αντιθέσεων και των αντιδραστικών κι επικίνδυνων για τους λαούς διαχρονικών ανταγωνισμών. Σε ζήτημα-κλειδί έχει αναδειχτεί εκ των πραγμάτων η στάση των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας απέναντι στην εξελισσόμενη γενοκτονία των Παλαιστινίων από πλευράς των σιωνιστών του Ισραήλ. Εδώ δεν υπάρχει πεδίο προσέγγισης. Θα μας φανεί τελείως παράξενο να μην υπάρξει η παραμικρή αναφορά στο κρίσιμο αυτό ζήτημα. Ήδη έχουν αρχίσει οι φόβοι και οι επιφυλάξεις από αστούς δημοσιολογούντες στη χώρα μας αναφορικά με «την πρόπουσα» απάντηση Μητσοτάκη στην προβλεπτή περίπτωση που τεθεί το θέμα από τον Ερντογάν. Η επιλογή είναι μία και μοναδική: η διατυμπάνιση της ολόπλευρης στήριξης στο ισραηλινό μαντρόσκυλο και στην ουσία στις επιθυμίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού! Διαφορετικά αντιμετωπίζεται το ζήτημα από τουρκικής πλευράς: η Χαμάς «διεξάγει απελευθερωτικό αγώνα», κατά τον Τούρκο πρόεδρο, που μάλιστα τον σύγκρινε με αυτόν των Νεότουρκων του Κεμάλ! Η κεμαλική αντιπολίτευση... φρύαξε.

Πάντως, οι προετοιμασίες για μια «επιτυχημένη» συνάντηση κορυφής στην Άγκυρα συνεχίστηκαν. Οι δύο αντιπρο-

Ελληνοτουρκικά

Συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη

Το Παλαιστινιακό θα αποτελέσει καταλύτη;

σιογραφία για μια σχεδιαζόμενη μεταφορά της έδρας της ηγεσίας της Χαμάς από το Κατάρ στην Τουρκία περιπλέκει ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Ήδη, ως διαμεσολαβητές μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς ενεργούν από κοινού η Αίγυπτος και το Κατάρ και όχι η Τουρκία, που αρέσκειται να αυτοπροβάλλεται ως ηγέτιδα δύναμη τουλάχιστον των σουνιτικών αρχουσών τάξεων και των αντίστοιχων αντιδραστικών καθεστώτων της περιοχής. Στον λογαριασμό πρέπει να μπει και η «διακριτική» υπέρ του Ιράν στάση της Άγκυρας στην πρόσφατη πολεμική αντιπαράθεσή του με το Ισραήλ. Η Τουρκία δείχνει να θέλει να κάνει βήματα προσέγγισης και με ορισμένα τουλάχιστον σιιτικά κράτη και καθεστώτα, στη βάση της αντιπαράθεσης τους απέναντι στο Ισραήλ, ευελπιστώντας να κατοχυρώσει την εικόνα ηγετικής δύναμης συνολικά στον μουσουλμανικό κόσμο.

Όλα αυτά ενδεχομένως να επηρεάσουν τη συνάντηση της 13ης Μάη. Γιατί, όσο κι αν γίνονται βήματα στις διμερείς ελληνοτουρκικές σχέσεις κατά πώς επιθυμούν οι υπερατλαντικοί προστάτες των δύο αρχουσών τάξεων, το φλεγόμενο περιβάλλον των δύο χωρών και η έμπρακτη αντικρουόμενη τοποθέτηση των δύο αντιδραστικών αρχουσών τάξεων στα τεκταινόμενα στην περιοχή θέτουν ορισμένους περιορισμούς στη «διατεταγμένη προσέγγιση». Αρκεί να αναφέρουμε τα δύο πιο πρόσφατα στοιχεία: την πρόθεση ανακήρυξης ενός τεραστίου έκτασης θαλάσσιου πάρκου στο κέντρο του Αιγαίου πελάγους από ελληνικής πλευράς, που ρίχνει νέο λάδι στη μωροφιλοδοξία μετατροπής του Αιγαίου σε «κλειστή» ελληνική λίμνη, αλλά και μια επιπρόσθετη της Αγίας Σοφίας κίνηση μετατροπής σε τζαμί ενός ακόμη σημαντικού βυζαντινού ναού στην Κωνσταντινούπολη, που επί δεκαετίες ήταν μουσείο από τουρκικής πλευράς. Δεν το λες αυτό και το καλύτερο κλίμα, ενόψει μιας συνάντησης κορυφής.

Οι τακτικές των δύο χωρών είναι σε σημαντικά ζητήματα της ημερήσιας διάτα-

σωπείες ήδη έκαναν τα επόμενα βήματα σε επίπεδο τόσο των λεγόμενων μέτρων οικοδόμησης εμπιστοσύνης όσο και της αποκαλούμενης θετικής ατζέντας. Η προπαρασκευαστική συνάντηση Γεραπετρίτη-Φιντάν, κατά πώς μας ενημερώνουν τα αστικά ΜΜΕ, «ξεκαθάρισε» και τις τελευταίες λεπτομέρειες της επικείμενης συνάντησης. Είναι φανερό ότι η ελληνική πλευρά θα ήθελε να κυλίσουν όλα «ομαλά» και στη ρότα που έχουν χαράξει οι ΗΠΑ. Με τη στάση της δείχνει να «κοιμάται ήσυχη», αφού σε όλα τα θέματα έχει ταχθεί με την («σωστή») αμερικανική πλευρά της Ιστορίας. Μάλιστα, προδιαγράφουν κι ένα νέο τετ α τετ των δύο ηγετών στην προσεχή Σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στην Ουάσιγκτον στις 9-11 Ιουλίου. Το ερώτημα είναι αν ο «απρόβλεπτος» Τούρκος πρόεδρος θα επιλέξει να κινηθεί εντός του προδιαγραφόμενου πλαισίου ή θα... επιβεβαιώσει τη φήμη του. Έχει, άλλωστε, αρκετά ανοιχτά ζητήματα στο κεφάλι του, όπως τη συνεχιζόμενη υποστήριξη των ΗΠΑ στους Κούρδους της Συρίας, τη «μαχαιριά» της αμερικανικής «αναγνώρισης» της γενοκτονίας των Αρμενίων, τη μη έγκριση από τους Αμερικανούς της σχεδιαζόμενης επέμβασης της Τουρκίας στο Ιράκ αλλά και την καθυστέρηση αγοράς νέων και αναβάθμισης των υφιστάμενων F-16 της γείτονας.

Το τι από όλα αυτά θα τεθεί στις 13/5 είναι ένα ερώτημα. Πάντως, η «ωραία ατμόσφαιρα» που θα ήθελαν οι ΗΠΑ, μόνο ως επίφαση θα μπορούσε να ειπωθεί. Τα ζητήματα που έχουν ανοίξει κι εξελίσσονται στα όρια της νοτιοανατολικής πτέρυγας της βορειοατλαντικής συμμαχίας είναι τόσο σημαντικά που δικαιολογούν φόβους, καχυποπίες, εντάσεις και αντιπαραθέσεις που δεν μπορούν εύκολα να κρυφτούν πίσω από «κομφές» και στοργυλεμένες διπλωματικού χαρακτήρα δηλώσεις. Γι' αυτό φαίνεται ότι γράφονται και ξαναγράφονται εκδοχές προσφωνήσεων και αντιφωνήσεων κι από τις δύο πλευρές. Ίδωμεν...

5-6-7 Ιούλη στην Αθήνα

η 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

Σε εξέλιξη οι προσυνδιασκειασιακές εργασίες

Σε εξέλιξη βρίσκονται πανελλαδικά οι εργασίες προετοιμασίας στη 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ) και με κεντρικό σύνθημα «Η ταξική πάλη χρειάζεται επαναστατική οργάνωση και οδηγό τις επαναστατικές ιδέες».

Η Συνδιάσκεψη θα πραγματοποιηθεί το τριήμερο **5-6-7 Ιουλίου** στην **Αθήνα**, με εναρκτήρια δημόσια πολιτική εκδήλωση την Παρασκευή 5 Ιουλίου.

Πλούσιες και γόνιμες είναι οι **συζητήσεις** που γίνονται στο εσωτερικό της οργάνωσης, αλλά και με έναν ευρύ κύκλο συναγωνιστών. Τα κείμενα του 1ου κύκλου των συζητήσεων έχουν ήδη δημοσιευθεί, τόσο στην Προλεταριακή Σημαία όσο και στην ιστοσελίδα της Οργάνωσης, ενώ τις αμέσως επόμενες ημέρες θα δημοσιευ-

Προσφορά

Ο σ. Γ.Μ.Π. από τη Θεσσαλονίκη προσφέρει 200 ευρώ για την ενίσχυση της Π.Σ.

δημοκρατικά δικαιώματα

Αυτή είναι η αστική, ταξική «Δικαιοσύνη» Δρομολογούν την αποφυλάκιση και του αρχιναζί της Χρυσής Αυγής

Την Πέμπτη, 2 Μάη, ανακοινώθηκε πως βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας εγκρίνει την αίτηση αποφυλάκισης του αρχηγού της Χρυσής Αυγής, Μιχαηλιάκου, με περιοριστικούς όρους: Απαγόρευση εξόδου απ' την Αττική, τακτική εμφάνισή του στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του, απαγόρευση συνάντησης με άλλους συγκατηγορούμενούς του, που είναι βέβαια κι αυτοί αποφυλακισμένοι!

Ο Μιχαηλιάκος κρατήθηκε αρχικά στις φυλακές Δομοκού, αλλά απ' το Μάρτη του 2022, μετά τη νοσηλεία του στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας με κορονοϊό, βρίσκεται στο Κέντρο Αποκατάστασης Αγίων Αναργύρων. Στις 8 Μάη, ο εισαγγελέας Εφετών Λαμίας άσκησε έφεση στην απόφαση, διαφωνώντας μ' αυτήν, με το αιτιολογικό πως «δεν πληρούνται οι όροι αποφυλάκισης», λόγω μη μεταμέλειάς του, με βάση και τα τελευταία του άρθρα. Το μπαλάκι τώρα πέφτει στο Συμβούλιο Εφετών Λαμίας. Αναφέρεται επίσης πως ο Μιχαηλιάκος έχει εκτίσει τα 3/5 της ποινής του (μιας ποινής «θωπείας», 13 χρόνων και 6 μηνών φυλάκιση) για «διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης», που του είχε επιβληθεί τον Οκτώβρη του 2020 απ' το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων. Σε μια δίκη που χρόνιζε ακόμα και να ξεκινήσει. Κι ενώ, βέβαια, εκκρεμεί ακόμα η εκδίκαση της έφεσης του εισαγγελέα Εφετών στην πρωτόδικη καταδίκη, καθώς και των δικηγόρων των Αιγύπτιων αλιεργατών (υπόθεση απόπειρας ανθρωποκτονίας του Αιγύπτιου αλιεργάτη Αμπουζίντ Εμπάρακ) για αύξηση της ποινής του.

Το όλο θέμα είναι πολιτικό και όχι νομικό. Με τη λεγόμενη «νομική πλευρά» να αξιοποιείται στη συστημική κόντρα μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, σχετικά με το πότε υπήρχε ή δεν υπήρχε δυνατότητα αποφυλάκισής του. Δεν θα περιμέναμε διαφορετική αντιμετώπιση απ' το λεγόμενο «ανεξάρτητο», καθόλα αστικό, ταξικό δικαστικό σύστημα κι απ' τις πολιτικές αποφάσεις τής εκάστοτε κυβέρνησης - διαχειριστή του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της εξάρτησης. Που την ίδια στιγμή ποινικοποιεί και διώκει αγωνιστές, διαδηλωτές και απεργούς, που στήνουν «βιομηχανία» πολιτικών - συνδικαλιστικών διώξεων απέναντι σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς και σε άλλους εργαζόμενους, που συλλαμβάνει φοιτητές, που εισβάλλει με αστυνομικούς στα σπίτια τους ή που στήνουν πειθαρχικά.

Δεν θα περιμέναμε διαφορετική αντιμετώπιση όταν, απ' τους 57 καταδικασμένους στη δίκη του ναζιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής, ένας ένας οι περισσότεροι αποφυλακίζονταν με διάφορες αιτιολογίες, φτάνοντας σήμερα να βρίσκονται φυλακισμένοι μόνο 4. Και με τον «φυλακισμένο» Κασιδιάρη να... καθοδηγεί, απρόσκο-

πτα, τους νεοναζί μέσα απ' τη φυλακή.

Η απόφαση για την αποφυλάκιση δεν αποτελεί, μόνο, μια προσπάθεια των ιθυνόντων του συστήματος να διαφυλάξουν τα «παιδιά τους» και με στόχο μια μελλοντική πιθανή αξιοποίησή τους στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Κάτι που προσπάθησαν και με μορφώματα τύπου «Σπαρτιάτες», ανεξάρτητα απ' το γεγονός πως δεν τους βγήκε. Προσπαθώντας, μάλιστα, να στήσουν μέχρι και νεο-φασιστικές «συνδικαλιστικές» παρατάξεις, όπως η «4Ε» στη Θεσσαλονίκη.

Δεν είναι μόνο -ή κύρια- ο λόγος τέτοιων αποφάσεων τα λεγόμενα «ανοίγματα προς την ακροδεξιά» (!) της ΝΔ, για εκλογικούς λόγους. Μιας κυβέρνησης που εφαρμόζει καθημερινά και σ' όλα τα επίπεδα σκληρή αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική. Αλλά αποτελεί τμήμα και έκφραση της συνολικότερης φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής του συστήματος, που δεν γνωρίζει σταματημό. Αυτής που επιδιώκει -εκτός των άλλων- να στείλει μηνύματα του τύπου: συλλαμβάνω, δικάζω, φυλακίζω αυτούς που θέλω, αυτούς που κρίνω πως είναι επικίνδυνοι για την πολιτική που θέλω να περάσω. Και αθώνω, «ρίχνω στα μαλακά», «κουκουλώνω» αν μπορώ, αποφυλακίζω, νεοναζί, αστυνομικούς, πραιτοριανούς των ΜΑΤ, των ΔΙΑΣ, θιασώτες της κρατικής και παρακρατικής τρομοκρατίας, βιαστές, παιδόφιλους, επώνυμους της σάπιας πλουτοκρατικής αφρόκρεμας.

Είναι τμήμα και έκφραση της πολιτικής που εκφράζεται με νόμους σαν του Χατζηδάκη (4808) και του Γεωργιάδη, για την ποινικοποίηση της απεργίας και της συνδικαλιστικής δράσης, με νόμους σαν κι αυτόν για τον «περιορισμό» και την απαγόρευση των διαδηλώσεων, με τα ΜΑΤ στις πορείες, με τις Αύρες, με τα χημικά και τις προσαγωγές/συλλήψεις, με την απαγόρευση της αφισοκόλλησης και τα πρόστιμα. Μάλιστα ένα πρόσφατο «δείγμα» ενάντια στην αφισοκόλληση έφτασε με «φιρμάνι» του δήμου Ηρακλείου Κρήτης...

Ωστόσο, η επιδίωξη αποφυλάκισης του Μιχαηλιάκου δεν παύει ν' αποτελεί μια ωμή πρόκληση στα δημοκρατικά αισθήματα του λαού μας, καθώς και πηγή νέων κινδύνων. Παρόλο που το φασισμό δεν θα τον τσακίσει το αστικό κράτος, οι κυβερνήσεις, τα δικαστήρια και τα κόμματα του συστήματος. Όπως δεν τον... τσάκισε ούτε η λεγόμενη «κυβέρνηση της Αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ δε περισσότερο η όποια «παύση κινήματος», μετά από δικαστικές αποφάσεις. Το φασισμό θα τον συντρίψει η ίδια η εργατική, λαϊκή και νεολαίστικη πάλη, με τη συγκρότηση, την πολιτικοποίηση, τη μαζικότητα, τη συνέχεια, την αποφασιστικότητα και τη μαχητικότητά της.

Ένα ακόμα φονικό «ναυάγιο» προσφύγων, απ' τα αμέτρητα που έχουν συμβεί, στη Σάμο αυτή τη φορά

Ενώ δεν πέρασε ούτε ένας μήνας απ' το ναυάγιο στη Χίο, όπου έχασαν τη ζωή τους τρία μικρά προσφυγόπουλα, το πρωί της Κυριακής 28/4, ένα νέο φονικό ναυάγιο, δυτικά του Καρλοβάσου αυτή τη φορά, κόστισε τη ζωή σε έναν πρόσφυγα, όταν... μισο-βυθίστηκε (όπως αναφέρεται) η λέμβος στην οποία επέβαιναν πρόσφυγες απ' το Αφγανιστάν. 25 απ' αυτούς διασώθηκαν, άλλοι 10 βρέθηκαν την επόμενη μέρα στην ξηρά, ενώ η αναζήτηση άλλων αγνοουμένων ήταν άκαρπη. Το Αιγαίο (όπως κι όλη η Μεσόγειος) έχει μετατραπεί, πλέον, σε μόνιμο τάφο των ξεριζωμένων λαών. Με κίνδυνο να δημιουργηθεί και «εθισμός» σ' αυτό. Άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους, όταν δεν γίνονται μπαλάκι ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας ή όταν δεν φυλακίζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης - «υποδοχής».

«Χρεοκοπημένο» το λεγόμενο πρόγραμμα στήριξης προσφύγων «HELIOS»

Εδώ και μήνες, απ' την 1/1/24, «μέχρι νεωτέρας», το λεγόμενο πρόγραμμα του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου «HELIOS», για τη στήριξη 4.000 «αναγνωρισμένων προσφύγων» (με επιδοτήσεις ενοικίων, εκμάθηση ελληνικών, εξεύρεση εργασίας και άλλα πολυδιαφημιζόμενα), έχει παγώσει λόγω διακοπής της ευρωπαϊκής χρηματοδότησης. Μαζί με τους πρόσφυγες βρίσκονται στον αέρα και 500 εργαζόμενοι σ' αυτό. Παρά τις υποσχέσεις της υφυπουργού Βούλτεψη πως θα λειτουργούσε «απρόσκοπτα» μέχρι τον Ιούνιο το πρόγραμμα αυτό, που απ' το ξεκίνημά του είχε προβλήματα, απορρίπτοντας εγγραφές προσφύγων και περικοπώντας «παροχές», δεν υφίσταται. Πέρα απ' τον υποκριτικό και καθ' όλα συστημικό του χαρακτήρα, αποδείχθηκε πως δεν ήταν παρά μια ακόμα κοροϊδία...

Διαδηλωτής σε 3χρονη ομηρία και σε «ακαδημαϊκό αποκλεισμό»

Τον Σεπτέμβρη του 2021, ο φοιτητής Κ.Κ. συμμετείχε σε αντιρατσιστική διαδήλωση στο Μεταξουργείο (διαδήλωση περιφοράς της κούκλας Αμάλ). Η διαδήλωση χτυπήθηκε άγρια απ' τα ΜΑΤ που, εγκλωβίζοντας 200 άτομα, έκαναν συλλήψεις στο σωρό. Ο Κ.Κ., προσπαθώντας να βοηθήσει έναν πεσμένο διαδηλωτή, χτυπήθηκε απ' την αστυνομία, που τον έριξε στο έδαφος, του πέρασε χειροπέδες, του έσπασε τα πλευρά και τον συνέλαβε. Στη δίκη του, τον Φλεβάρη του '24, για «διάταξη κοινής ειρήνης, βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη (!), βία κατά αστυνομικών υπαλλήλων, οπλοκατοχή και απειθεία» (!!!), παρά τα αντίθετα πει-

στήρια για τον ξυλοδαρμό του, καταδικάστηκε σε 19 μήνες φυλάκιση! Μια καταδίκη που βασίστηκε μόνο στην έωλη μαρτυρία ενός αστυνομικού των ΜΑΤ. Χαρακτηριστικό της ψεύτικης μαρτυρίας ήταν πως ανέφερε ότι είχε καλυμμένο το πρόσωπό του, κάτι που διέψευσαν τα ίδια τα οπτικοακουστικά ντοκουμέντα. Η ποινή αυτή τον κυνηγά ενώ περιμένει τη δίκη σε δεύτερο βαθμό, εμποδίζοντάς τον στην επαγγελματική του σταδιοδρομία ως υποψήφιος διδάκτορας στο ΕΜΠ. Από τους μηχανισμούς που τον απέκλεισαν από σεμινάρια, μεταπτυχιακά και άλλα προγράμματα, λόγω «δικαστικού κωλύματος», δεν έλειψαν οι χαφιέδικες ερωτήσεις σαν κι αυτές που του έγιναν στο δικαστήριο: Αν πηγαίνει συχνά σε πορείες, αν συμμετέχει σε κάποια συλλογικότητα, «τι άποψη έχει για τη βία που ασκεί, κάποιες φορές, το λαϊκό κίνημα»...

Οι οπαδικοί στρατοί ξανά προς χρήση των ενδοαστικών αντιπαραθέσεων

Τις 64 έφτασαν οι συλλήψεις οπαδών του Ολυμπιακού για τα επεισόδια στο Ρέντη, που είχαν ως αποτέλεσμα τον θάνατο του αστυνομικού των ΜΑΤ Λυγγερίδη. Κάποιοι από αυτούς λέγεται πως ανήκουν στον σκληρό πυρήνα των οργανωμένων οπαδών της ομάδας, ενώ η δικογραφία περιλαμβάνει συνολικά 150 άτομα που κατηγορούνται για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση.

Στην ανακοίνωση της «Θύρας 7», αλλά και στις δηλώσεις του Κούγια, που είναι νομικός εκπρόσωπος της ΠΑΕ Ολυμπιακός, γίνεται λόγος για ευθεία στοχοποίηση του Ολυμπιακού και του προέδρου του από την κυβέρνηση και επισημαίνεται ότι στην υπόθεση του Άλκη Καμπανού δεν υπήρξε αντίστοιχη αντιμετώπιση των οργανωμένων οπαδών του ΠΑΟΚ.

Είναι αλήθεια πως το τελευταίο διάστημα έχει οξυνθεί η αντιπαράθεση του συγκροτήματος Μαρινάκη με την κυβέρνηση, την οποία τόσο στήριξε, αλλά από την οποία φαίνεται πως δεν πήρε τα ανταλλάγματα που προσδοκούσε.

Στην υπόθεση του Ρέντη συναντιούνται αφενός η αντιπαράθεση αυτή και αφετέρου η δολοφονία ενός αστυνομικού. Ο οπαδικός στρατός του Μαρινάκη, δηλαδή, ξεπέρασε τα όρια της ...αντικυβερνητικής δράσης με το δολοφονικό χτύπημα ενάντια στην αστυνομία, η οποία, βέβαια, είναι πρώτα κράτος και μετά το σώμα των πραιτωριανών μιας συγκεκριμένης κυβέρνησης. Και έδωσε, έτσι, την ευκαιρία στην κυβέρνηση όχι μόνο να προχωρήσει σε σημαντικό χτύπημα του οπαδικού στρατού, όχι μόνο με τις μαζικές συλλήψεις, αλλά και με την προσπάθεια χαρακτηρισμού του ως εγκληματική οργάνωση.

Επιπλέον, η όλη υπόθεση χρησιμεύει και ως ξέπλυμα της ντροπής της ΕΛΑΣ

Με τον σταυρό στο χέρι και το δηλητήριο στη γλώσσα

Οι διασυνδέσεις του νεοσύστατου κόμματος ΝΙΚΗ με κύκλους της Εκκλησίας, παρότι δεν είναι επίσημες, σίγουρα δεν είναι ούτε κρυφές. Από την αρχή της εμφάνισής του, λίγο πριν τις βουλευτικές εκλογές του Μαΐου του 2023, οι αναφορές του στα χριστιανικά ήθη, τον εθνικισμό και την ξενοφοβία αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της φασίζουσας φυσιογνωμίας του. Χωρίς πολιτική συγκρότηση, χωρίς πρόγραμμα διακυβέρνησης και καμία προηγούμενη εμφάνιση στο πολιτικό σκηνικό της χώρας, κατάφερε να κερδίσει ποσοστό 3,7% και να εκλέξει 10 βουλευτές. Σε όλη την προεκλογική περίοδο είχε πολύ μεγάλη προβολή με σποτ και βίντεο που προβάλλονταν σε σταθμούς του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης με μεγάλη συχνότητα. Μάλλον κάποιοι είχαν επενδύσει στην προβολή του νέου χριστιανό-φασιστικού μορφώματος.

Σύμφωνα με τους ιδρυτές του «κινήματος», όπως αυτοαποκαλείται, βάση της συγκρότησής του αποτέλεσε η εναντίωση στη συμφωνία των Πρεσπών. Εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι υποστηρικτές του κόμματος, συστημικοί και

οικονομικοί, μοιράζονταν την ίδια ανάγκη με τους υποψήφιους βουλευτές του: ήταν τμήματα του κεφαλαίου που ένιωσαν ριγμένα από τις απαιτήσεις των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και τις συνέπειες της βαθιάς εξάρτησης της αστικής τάξης από τα ξένα συμφέροντα.

Ο εξαρτημένος χαρακτήρας της ντόπιας αστικής τάξης δεν αφήνει πολλά περιθώρια για εθνικιστικές κορώνες. Ακόμα και η αντιπαράθεση στη Συμφωνία των Πρεσπών έγινε και γίνεται «εκ του ασφαλούς», με τρόπο που να μην αμφισβητεί την κυριαρχία των Αμερικάνων και κυρίως να μη μπλοκάρει τα σχέδιά τους. Έτσι, η στροφή προς κύκλους της Εκκλησίας και η επίκληση των Χριστιανικών αξιών είναι πιο εύκολος δρόμος, όχι μόνο για τη διατήρηση των όποιων φιλοδοξιών της αστικής τάξης, αλλά και για τη στροφή προς τον σκοταδισμό, τον αντικομμουνισμό και την προώθηση των αντιδραστικών σχεδίων του κεφαλαίου και των εκφραστών του. Η ανάδειξη της κόντρας για την ψήφιση του νόμου για τον γάμο των ομοφυλόφιλων σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα έρχεται να εξυπηρε-

τήσει τέτοιες πλευρές.

Το περιστατικό με την υποψήφια του ΝΙΚΗ που χαστούκισε βουλευτριά της ΝΔ μέσα σε εκκλησία, για να την τιμωρήσει που ψήφισε τον νόμο για τον γάμο των ομοφυλόφιλων, καθώς και οι δηλώσεις βουλευτών που προέβλεπαν και άλλα παρόμοια γεγονότα κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας, παρότι δεν επιβεβαιώθηκαν, επεδίωξαν να ρίξουν λάδι στη φωτιά, με στόχο την εξαργύρωση της υπεράσπισης των χριστιανικών ιδεωδών στις κάλπες. Παρότι ο Ιερώνυμος, ως επίσημος εκπρόσωπος της Εκκλησίας, προσπάθησε να στηρίξει την κυβέρνηση και τον Μητσοτάκη με κοινές εμφανίσεις και δίνοντας άφεση αμαρτιών στην κυβέρνηση για την ψήφιση του επίμαχου νόμου, υπάρχουν ενδείξεις ότι δεν συμφωνεί μαζί του το σύνολο της Εκκλησίας. Μονές του Αγίου Όρους με επιρροή σε όλη την επικράτεια και εκκλησιαστικοί κύκλοι φέρονται να είναι σε ανοιχτή κόντρα μαζί του και να προσπαθούν να παρέμβουν στις ευρωεκλογές παρέχοντας στήριξη στο χριστιανό-φασιστικό μόρφωμα.

Η φασιστικοποίηση της δημόσιας

ζωής και η υιοθέτηση του τρίπτυχου Πατρις-Θρησκεία-Οικογένεια από υποψήφιους της ΝΔ διαμορφώνουν ευνοϊκούς όρους για την Εκκλησία ώστε να προσαπείσει να παρέμβει στις πολιτικές εξελίξεις. Η δύναμή της προέρχεται από την άμεση επαφή με το ποίμνιό της, με τον λαό τον οποίο παροπλίζει ποτίζοντάς τον το όπιο της θρησκείας. Η δεξιά μετατόπιση των κομμάτων του Κέντρου (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) και της επίσημης αριστεράς του ΚΚΕ σε καμία περίπτωση δεν αφήνουν περιθώρια για αντιπαράθεση με την Εκκλησία, ούτε στη βάση της αντιφασιστικής, δημοκρατικής ρητορείας της οποίας παλιότερα αυτοπαρουσιάζονταν ως εκφραστές. Αντίθετα, τους οδηγούν στο να προσπαθούν να διεκδικήσουν μερίδιο από τις «ευλογημένες» ψήφους, με αναφορές σε θαύματα, σαν και αυτό που επικαλέστηκε ο Κασσελάκης, ή στην Ανάσταση και το Άγιο Πάσχα, τις οποίες έκανε ο Κουτσούμπας μέσα στο Πάσχα. Το νέο φασιστικό μόρφωμα, αν και φοράει άλλο κοστούμι και κρατάει τον σταυρό στο χέρι, σπέρνει το ίδιο δηλητήριο του εθνικισμού και της ξενοφοβίας.

Τα social media στο τιμόνι

Δεν είναι μόνο το γεγονός ότι οι ευρωεκλογές είναι μια άνευρη διαδικασία που αφήνει μεγάλο κομμάτι κόσμου αδιάφορο. Είναι και ότι οι πολιτικές τοποθετήσεις, τα επιχειρήματα και ο λόγος που κάτι έχει να πει στο λαό έχει εξαφανιστεί καιρό τώρα από τα κυρίαρχα κόμματα και τα ΜΜΕ. Δεν είναι τωρινό φαινόμενο και σίγουρα δεν είναι χαρακτηριστικό του ντόπιου πολιτικού συστήματος μόνο. Άλλωστε αυτά τα “χούγια” μάς ήρθαν από Δύση μεριά.

Έχουμε λοιπόν στο πολιτικό στερέωμα μια κατάσταση που πιο πολύ μοιάζει με διαγωνισμό σε reality show παρά σε εκλογές. Οι πολιτικοί αρχηγοί έχουν προσλάβει image makers, λένε όσα πρέπει να πουν σε λίγα δευτερόλεπτα, οι κινήσεις του σώματός τους και ο τόνος της φωνής τους είναι συγκεκριμένος και προβαρισμένος και ο λόγος κενός και χωρίς πολιτική ουσία. Αντίθετα, έμφαση δίνεται στο να ταυτιστεί αυτός που παρακολουθεί με τον εκάστοτε πολιτικό, να τον νιώσει πιο οικείο, να τον συμπαθήσει γνωρίζοντας το σκύλο του, τα παιδιά του, το ίδιο του το σπίτι.

Έτσι, ο Μητσοτάκης από τις προηγούμενες εκλογές εξηγεί στο Tik Tok πώς κάνει περιοδείες, λανσάρει όλο του το σόι (λες και δεν το ξέραμε), μαζί και το σκύλο. Ο Κασσελάκης ανοίγει το σπίτι του στην Αθήνα και ανεβάζει βίντεο από την (εδώ γελάμε) θητεία του. Η Αχτσιόγλου μάς ξεναγεί και αυτή στο σπίτι της με χαλαρό μπλουζάκι (εγώ θα κάτω με τη νεολαία) Metallica. Κανένα βουλευτικό κόμμα δεν ξεφεύγει από αυτό το μοτίβο. Ακόμα και ο Κουτσούμπας (άλλο που δεν ήθελε) χρησιμοποιεί και λανσάρει τα βίντεο του Lubeη (μέχρι και σε επετειακό βίντεο της σελίδας έπαιξε) που εμμονικά τον διαφημίζουν, κάνει καρδούλες και επαναλαμβάνει τις ατάκες που τον έκαναν και αυτόν να γίνει αρεστός σε ένα πιο ευρύ, απολίτικο κοινό.

Στην πολιτική πλέον κυριαρχεί η εικόνα και ο εντυπωσιασμός. Η ανάλυση, τα επιχειρήματα, η τοποθέτηση και η προκήρυξη βαπτίζεται ξύλινος λόγος. Είναι και αυτό μια ακόμα προσπάθεια αποπολιτικοποίησης. Είναι ο τρόπος που κάνει πλέον πολιτική το σύστημα. Είναι η μέθοδος αποκλεισμού αυτών που δεν έχουν τα μέσα, τα πληρωμένα συνεργεία και τους σεναριογράφους. Είναι δηλαδή άλλη μια προσπάθεια να περιθωριοποιηθεί όποιος έχει να πει κάτι επικίνδυνο και διαφορετικό για το σύστημα. Αυτή η μέθοδος πολιτικής λοβοτομής χρειάζεται κεφάλαιο και έλεγχο των μέσων. Είτε των μέσων μαζικής εξαπάτησης είτε των λεγόμενων social media. Γιατί τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μπορεί να είναι προσβάσιμα από όλους αλλά η νοοτροπία τους, η λειτουργία τους και η φύση τους είναι ελεγχόμενα και καθοδηγούμενα. Μια αναζήτηση μόνο για τη διαμάχη που έχει ξεσπάσει ανάμεσα σε Αμερική και Κίνα για το Tik-Tok και τα προσωπικά δεδομένα είναι ενδεικτική.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι μόνο τα μέσα αυτά. Άλλωστε υπάρχουν δυνάμεις (όπως και εμείς) που τα χρησιμοποιούν με μεγαλύτερη “σύνεση” για να διαδώσουν τις απόψεις τους

Η «τυφλή» δικαιοσύνη κλείνει το... Μάτι στο σύστημα

Η έφεση που κατατέθηκε από την εισαγγελία και η οποία αφορά τόσο τους κατηγορούμενους -οι οποίοι αθώωθηκαν-, όσο και τις ποινές -που δεν επιβλήθηκαν- ήρθε να θολώσει τα νερά. Οι ένοχοι του εγκλήματος στο Μάτι, το ένοχο και στυγνά δολοφονικό σύστημα της εκμετάλλευσης, μαζί με όλο τον εσμό του πολιτικού του προσωπικού, θα μείνουν ξανά μακριά από τις δικαστικές αίθουσες.

Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Όλα εκείνα περί «ανεξάρτητων εξουσιών» και περί «εμπιστοσύνης στη δικαιοσύνη» πολύ γρήγορα τελειώνουν όταν αποφυλακίζεται στα γρήγορα ο ένας Κορκονέας πίσω από τον άλλον Μιχαλολιάκο, όταν θύματα σωματεμπορίας και βιασμού κατηγορούνται για πορνεία, όταν οι εισαγγελείς προτείνουν την αθώωση των κάθε λογής Μίχων, όταν οι εργατικές δολοφονίες βαφτίζονται «ατυχήματα» και κανένας εργοδότης δεν λογοδοτεί γι' αυτές.

Οι εκατό νεκροί και οι δεκάδες σακατεμένοι της πυρκαγιάς στο Μάτι είναι ένα ακόμη έγκλημα που στα

όρια της αστικής δικαιοσύνης θα μείνει ατιμώρητο. Ακόμη κι αν κάτω από την κατακραυγή αποφασίσουν να μην το παρατραβήξουν και επιλέξουν να φορτώσουν στον επόμενο βαθμό καμιά κατηγορία και καμιά ολιγοετή φυλάκιση σε κάποιο εξιλαστήριο θύμα, θα είναι σαν την εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα.

Ο κατάλογος με τα... επιτεύγματα της αστικής δικαιοσύνης είναι μακρύς. Ποτέ και καμία περίπτωση εγκλήματος με υπεύθυνους στον κορμό ή τα παρακλάδια του αστικού συστήματος ή/και με θύματα τους κολασμένους αυτής της γης δεν κατέληξε σε πραγματική καταδίκη. Κι ας κατηγορεί η μία κυβέρνηση την άλλη ότι φταίει η «αντίπαλη» νομοθετική τροποποίηση γι' αυτό. Οι νόμοι και η δικαιοσύνη υπηρετούν το σύστημα που τους θρέφει.

Οι αληθινοί ένοχοι για τα εγκλήματα του συστήματος δεν βρίσκουν την καταδίκη τους στα εδώλια των αστικών δικαστηρίων, αλλά μόνο στους αγώνες του λαού. Στη συνολική αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους, στους δρόμους των αγώνων για την ίδια τη ζωή.

► για τη γυναικοκτονία στους Αγίους Αναργύρους. Πρέπει να παρουσιαστεί -ξανά- ως εκείνο το σώμα που προστατεύει τους πολίτες από το έγκλημα και που ειδικότερα θα πατάξει την οπαδική βία, που έχει κοστίσει τόσες ζωές νέων παιδιών, και θα ξανακάνει τα γήπεδα προσιτά σε όλους, σε οικογένειες και παιδιά.

Ο τρόπος που το κράτος χειρίστηκε γενικά το ζήτημα, τόσο με το αφήγημα που ανέπτυξε, όσο και με την κατασταλτική του δράση, είναι η καλύτερη απάντηση σε όσους νεολαίους ενδεχομένως είδαν στα γεγονότα του Ρέντη το πρότυπο μιας υποτιθέμενης αντισυστημικής δράσης. Όσο η ανάγκη της για αντίσταση γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από το ίδιο το σύστημα και τις φατρίες του, τόσο αυτή η ανάγκη θα ενσωματώνεται και τελικά θα σβήνει...

και να αναδείξουν τους αγώνες, ξέροντας τα όρια που υπάρχουν. Το πρόβλημα είναι ότι επιβάλλεται από τα κυρίαρχα κόμματα μια λογική μη πολιτικής. Αναπαράγεται η αντίληψη που θέλει το λαό και τη νεολαία θεατή με μισημένη τροφή. Ο υποτιθέμενος πολιτικός λόγος πλέον γίνεται ανούσιος, εκλείπει από επιχειρήματα, έχει χρονική διάρκεια κάποια δευτερόλεπτα και λείπει γενικότητες και αυτά που θέλει να ακούσει ή έστω δεν θα δυσραστήσουν το λαό.

Ένας αστός πολιτικός θα έκανε story στο Instagram ή στο facebook ενόψει των ευρωεκλογών για να μιλήσει για την Ευρώπη των λαών, τα ιδανικά της, το πόσο σημαντική είναι η ψήφος σε αυτή την κάλπη και το πόσο πρέπει να

ακουστεί η φωνή του στο ευρωκοινοβούλιο. Ευτυχώς όμως για το λαό και τη νεολαία που η πολιτική άποψη, ο προοδευτικός λόγος και ουσία υπάρχουν ακόμα και βρίσκουν χώρο να εκφραστούν. Ας παρακολουθήσουμε ακόμα και από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης όσα βίντεο ανεβάζουν (και δεν τα έχουν ρίξει ακόμα) οι φοιτητές από όλο τον κόσμο από τις καταλήψεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Τα πολιτικά επιχειρήματα και η ουσία του λόγου της νεολαίας, που έχει ξεγράψει αυτό το σύστημα, δύσκολα αντικρούονται ακόμα και από πρωτοκλασάτους πολιτικούς, που δεν μπορούν να σταθούν πάνω από 5 λεπτά σε μια αντιπαράθεση χωρίς κάποιον υποβολέα.

Νέα Δημοκρατία

Διευρύνεται η ρωγμή Μητσοτάκη-Σαμαρά εκφράζοντας τα αδιέξοδα της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης

Οι νέες δημόσιες παρεμβάσεις του Σαμαρά, με τις ευθείες βολές προς την κυβέρνηση και τον Μητσοτάκη, περίπου ένα μήνα πριν από τις ευρωεκλογές, διευρύνουν τη ρωγμή στο εσωτερικό της ΝΔ.

Πρώτα στο συνέδριο «Γαία Επιχειρείν» στην Καλαμάτα, όπου άσκησε ευθεία κριτική στην ΕΕ και την κυβέρνηση σχετικά με την Κοινή Αγροτική Πολιτική. Ο λαϊκισμός του Σαμαρά του επιτρέπει, ενώ έχει βάλει και τη δική του υπογραφή στο ξεκλήρισμα των αγροτών και κτηνοτρόφων, συμβάλλοντας καθοριστικά στη συρρίκνωση του πρωτογενούς παραγωγικού τομέα της χώρας, να έχει το θράσος, μεταξύ άλλων, να διαπιστώνει ότι από το 2000 ως το 2020 η χρησιμοποιούμενη γεωργική έκταση μειώθηκε κατά 19% και ότι η αποκλειστική απασχόληση με τη γεωργία και την κτηνοτροφία παρουσίασε μείωση που άγγιξε το 30%!

Για την ηγεσία της ΕΕ υπογράμμισε ότι βλέπουμε να «δαπανά δισεκατομμύρια ευρώ για την παροχή οικονομικής βοήθειας στην Ουκρανία, αλλά να μη διαθέτει πόρους για τους αγρότες... "Πράσινες συμφωνίες" κι υπερβολές, που περιορίζουν την κτηνοτροφία κι οδηγούν την αγροτική παραγωγή σε πλήρη εξάρτηση από συγκεκριμένους μόνο σπόρους... στόχοι και χρονοδιαγράμματα πέραν πάσης λογικής, με προδιαγεγραμμένη την αποτυχία τους». Για να καταλήξει υποκριτικά στη διαπίστω-

ση ότι «Στην Ευρώπη έχουν μπερδέψει τις κρίσεις με τις λύσεις και έχουν καταφανέστατα αποτύχει στις προβλέψεις.»

Στο κάδρο των ευθυνών όμως έβαλε και την κυβέρνηση Μητσοτάκη, τονίζοντας ότι «είναι καιρός να αφήσουμε τις βολικές δικαιολογίες ότι για όλα μας φταίει η ΚΑΠ... Θα πρέπει να χαράξουμε τη δική μας αγροτική στρατηγική με το βλέμμα στο μέλλον...» και συμπεραίνοντας, επίσης υποκριτικά, ότι θα πρέπει να δοθεί «έμφαση στην εγχώρια παραγωγή, στη στήριξη, στην παρέμβαση, στη δημιουργία προστιθέμενης αξίας και στο μοντέλο που θέλουμε για το αύριο του αγροτικού τομέα...».

Στην συνέχεια, την ίδια μέρα, στην ομιλία του σε βιβλιοπαρουσίαση που πραγματοποιήθηκε στην κυπριακή πρεσβεία, με καταγγελλτικό ύφος απέναντι στις κυβερνητικές επιλογές σχετικά με το Κυπριακό, τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις και το ψήφισμα στο Συμβούλιο της Ευρώπης, ανέδειξε αντιπαραθετική γραμμή που την ονόμασε «στρατηγική εθνική θέση». Ξαναθέτοντας με εύστοχο τρόπο το Μακεδονικό πέρασε στο ...κυρίως μενού, λέγοντας ότι «παρτηρω πέριεργα πράγματα εσχάτως, για να το πω κομψά... Υπάρχουν στην Αθήνα επαγγελματίες κατευναστές που ισχυρίζονται ότι τα ελληνοτουρκικά ζητήματα που εγείρει η Τουρκία δεν διευθετούνται λόγω Κυπριακού. Κι ότι επομένως πρέπει να προχωρήσουμε χωρίς την Κύπρο... Τα ελλη-

νοτουρκικά και το Κυπριακό έχουν τον ίδιο λόγο που δεν επιλύονται: Λόγω της τουρκικής επιθετικής κι επεκτατικής πολιτικής, που αξιώνει τη διχοτόμηση του Αιγαίου και της Κύπρου... Καμιά λύση στα ελληνοτουρκικά δεν μπορεί να εξευρεθεί χωρίς, πρώτα, τη δημοκρατική και βιώσιμη λύση του Κυπριακού επί τη βάση των αρχών και αξιών της ΕΕ και του Διεθνούς Δικαίου!».

Ενώ ασκώντας κριτική στην κυβέρνηση που δεν αξιοποιεί την επέτειο των 50 χρόνων από την εισβολή στην Κύπρο για τη διεθνοποίηση του ζητήματος, τοποθετήθηκε σχετικά με ψήφισμα για το Κόσσοβο υπογραμμίζοντας ότι «τα όσα ανήκουστα συνέβησαν πρόσφατα με το ψήφισμα για το Κόσσοβο δεν εκφράζουν την Ελλάδα και τον Ελληνισμό!» και «εμπλέκουν τον Ελληνισμό σε μονοπάτια επικίνδυνα...».

Η ρωγμή στο εσωτερικό της ΝΔ αποτελεί έκφραση και αντανάκλαση των αδιεξόδων της ντόπιας εξαρτημένης κεφαλαιοκρατικής τάξης. Αδιέξοδα που αποτελούν προϊόν του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από ΗΠΑ και ΕΕ, σε μια περίοδο που κλιμακώνεται ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, διαμορφώνοντας ένα γεωπολιτικό πλαίσιο ρευστότητας, αστάθειας και αβεβαιότητας, μια εντεινόμενη ανισορροπία στην ευρύτερη περιοχή και τις σχέσεις-αντιθέσεις των αστικών τάξεων. Η έμφυτη αδυναμία της ντόπιας αστικής τάξης

να διαμορφώσει απαντήσεις-λύσεις στα καιρία ζητήματα, που με νέους όρους έχουν έρθει στην ημερήσια διάταξη, αφορά την κυριαρχία της και τον ρόλο της σε σχέση με τις ανταγωνίστριες αστικές τάξεις στην περιοχή (ιδιαίτερα με την τούρκικη αστική τάξη), αλλά και την οικονομία και την παραγωγή, δηλαδή τα πεδία κερδοφορίας και αναπαραγωγής της, και εκφράζεται ως πολιτικό πρόβλημα στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Δεν μπορεί να συγκροτήσει «αφήγημα» ούτε για την κυβέρνηση ούτε για την αντιπολίτευση. Από τη μια λοιπόν θα συνεχίζει να ταλανίζει το ντόπιο αστικό σύστημα η απώλεια του δεύτερου πυλώνα κυβερνητικής διαχείρισης και από την άλλη θα εκφράζονται στο κυβερνητικό κόμμα, που αποτελεί αυτή τη στιγμή τη μοναδική, με κάποιους όρους, συγκροτημένη πολιτική έκφραση της αστικής τάξης, οι ενδοαστικές αντιθέσεις που δεν μπορούν βεβαίως να αυτονομηθούν από τον παράγοντα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

«Τι Ελλάδα θέλουμε;» διερωτήθηκε ο Α. Σαμαράς. Όμως την απάντηση δεν μπορεί να τη δώσει ούτε ο ίδιος, ούτε ο Μητσοτάκης, ούτε το αστικό πολιτικό σύστημα, γιατί δεν μπορεί να τη δώσει η ίδια η ντόπια εξαρτημένη και παρασιτική αστική τάξη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η ρωγμή μπορεί μόνο να διευρύνεται, με μοναδικό δεδομένο την επίθεση στον λαό και την ένταση της φασιστικοποίησης. Μένει να δούμε αν θα εξελιχθεί σε ρήγμα.

ΣΥΡΙΖΑ

Στέφανε, ρίχ' το!!!

Οι εργασίες γκρεμίσματος του ΣΥΡΙΖΑ που γνωρίσαμε βρίσκονται σε εξέλιξη και ο ανάδοχος του έργου, Κασσελάκης, δεν σταματά με περιοδείες στη χώρα, με διαδοχικές συνεντεύξεις σε ειδησεογραφικά ΜΜΕ, πρωινές-life style εκπομπές και φυσικά στα κοινωνικά δίκτυα, να αναζητά, παράλληλα με την κατεδάφιση, υλικά για να χτίσει και το νέο του κόμμα. Συμπλήρωσε στην προεδρία του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης επτά μήνες και ήδη έχει πίσω του δυο διασπάσεις (ΝΕ.ΑΡ.-ΚΟΣΜΟΣ) και την επικράτηση ενός προσωποπαγούς μοντέλου ηγεσίας που σε αυτή τη φάση έχει θέσει στο περιθώριο κάθε αντίθετη εσωκομματική φωνή.

«Πατρίς - θρησκεία - οικογένεια». Όχι, δεν έχει την αποκλειστικότητα της επανεμφάνισης του χουντικού συνθήματος ο Γ. Αυτιάς, αλλά και ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι μόνο μια προεκλογική τακτική για να εξασφαλίσει ψήφους από την επιρροή της εκκλησίας, αλλά, όπως μας εξήγησε ο ξάδελφός του, Β. Κασσελάκης, υποψήφιος ευρωβουλευτής, «ο Στέφανος έχει στρατηγικό σχέδιο να επαναπροσδιορίσει την ιδεολογία της αριστεράς ώστε οι οικογενειακές αξίες του συνθήματος να υιοθετηθούν από αυτή». Αυτό μάλιστα, όπως λέει, θα ήταν μεγάλη νίκη για την ιδεολογική ηγεμονία της αριστεράς! Τι να πει κανείς... Αλλά αυτός που το τερμάτισε ήταν ο Στ. Κασσελάκης όταν μας ενημέρωσε για το θαύμα που συνέβη στη Βάφτισή του...

Είναι ολοφάνερο ότι ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ «φαρεύει» σε μια όλο και μεγαλύτερη δεξαμενή ψηφοφόρων. Τα ζητήμα-

τα θρησκευτικής πίστης μαζί με τη δέσμευση για διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους, η δικαιωματική ατζέντα και ο πατριωτισμός έφεραν μια δημοσκοπική ανάκαμψη. Στη δεξαμενή περιλαμβάνονται και οι ψήφοι των φασιστών; Παρά την κατηγορηματική άρνηση του ίδιου ότι δεν θέλει τις ψήφους των Σπαρτιατών, ο ξάδελφος Β. Κασσελάκης τις καλοδέχεται. Από κοντά και άλλα στελέχη που αναφορικά με την αποφυλάκιση Μιχαλιλάκου μιλούν για «ποινικό λαϊκισμό».

Υπάρχει παρελθόν εδώ. Οι Συριζαίοι χάιδευαν τους νεοναζιστές και τα ακροδεξιά μορφώματα, υπολογίζοντας ότι θα κόψουν ψήφους από τη ΝΔ. Γι' αυτό και «ξέχασαν» να καταθέσουν υπόμνημα στον Άρειο Πάγο για τους Σπαρτιάτες, και η προαναφερόμενη δήλωση Κασσελάκη έγινε επειδή ο επικεφαλής των Σπαρτιατών, Β. Στίγκας, επαίνεσε τον ΣΥΡΙΖΑ διότι «είχε την αξιοπρέπεια να μην καταθέσει σε βάρος του κόμματός του υπόμνημα στον Άρειο Πάγο για αποκλεισμό του από τις ευρωεκλογές».

Από την Κέρκυρα και το έθιμο του σπασίματος των «μπότηδων» ο Κασσελάκης δήλωσε ότι «θα σπάσει αβγά». Και όταν έχουμε τέτοιες δηλώσεις, τα σπασμένα συνήθως τα δηλώνει ο λαός. Ο μόνος πετυχημένος επιχειρηματίας στο πολιτικό προσωπικό της χώρας -κατά δήλωσή του- μας υπόσχεται όταν θα κυβερνήσει, ότι η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων δεν θα είναι δεδομένη, αλλά θα συνδέεται με την αξιολόγηση και την αποδοτικότητά τους. Παρά τις ανέξοδες υποσχέσεις για επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, δεν μπορεί να

κρύψει την πλήρη ταύτισή του με τον Μητσοτάκη και μάλιστα σε μια περίοδο που στο δημόσιο και ειδικότερα στην εκπαίδευση οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν με δικαστήρια, διώξεις και τρομοκρατία την εφαρμογή της αξιολόγησης.

Δεν τον νοιάζει να γνωρίσει τι γράφεται στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, έτσι αναφέρθηκε στις δαπάνες για την υγεία στο 5% του ΑΕΠ όταν η θέση του κόμματός του είναι 7,7%. Μετά άρχισαν τα... αβαβα και ότι εννοούσε 5% παραπάνω. Στην προσπάθεια να εμφανίσει μια εναλλακτική λύση, ένα άλλο μείγμα πολιτικής, ο ΣΥΡΙΖΑ κατέθεσε πρόταση νόμου ενάντια στην ακρίβεια. Η πρόταση νόμου καθορίζεται από το ευρωπαϊκό κεκτημένο, τους όρους δηλαδή της ΕΕ, και από τη φορολόγηση των υπερκερδών τραπεζών και εταιρειών ενέργειας. Τα έχουμε ξαναδεί τα προηγούμενα και αυτό συνιστά ακόμη μια δυσκολία να τεθεί πειστικά η άλλη εναλλακτική πολιτική.

Εκεί όμως που έχουμε τη σταθερά-θεμέλιο για να χτιστεί το νέο κόμμα είναι η αμερικανοδουλεία! Αντιγραφή της κυβερνητικής ανακοίνωσης καταδίκης του Ιράν, πλήρης ταύτιση με τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ-NATO για την Ουκρανία ενάντια στον «νταή της καταπίεσης» Πούτιν. Μετατροπή όλης της χώρας σε NATOϊκό ορμητήριο, προσφέροντας «την πρόσβαση μέσω των λιμανιών μας και τη γεωπολιτική μας θέση». Τα όρια των δηλώσεών του για την Παλαιστίνη είναι η αναμετάδοση των δηλώσεων Μπάιντεν. Γι' αυτό ακύρωσε τη συνάντησή του με το αμερικανοϊσραηλινό λόμπι AIPAC, γιατί ο Νετανιάχου δεν ακούει την Ουάσιγκτον. Συμμετείχε όμως

στο think tank CSIS, ινστιτούτο παραγωγής των πιο μαύρων και φονικών πολεμικών σχεδιασμών των ΗΠΑ. Έδωσε τα διαπιστευτήριά του, θυμήθηκε παλιότερες επαγγελματικές εμπειρίες του 2007 και πήρε ιδέες για την προοδευτική αντιμετώπιση στην Ευρώπη, δηλώνοντας τη συμφωνία του με την αποστολή της φρεγάτας στην Ερυθρά θάλασσα. Ε, μετά από αυτά, πού να βρεθεί τσίπα. Σε επίδειξη ξεδιαντροπιάς και θράσους, πήγε για κατάθεση στεφάνου στο μνημείο στην Καισαριανή. Μετά τη Μακρόνησο ακόμα ένας τόπος της ηρωικής παράδοσης των κομμουνιστών και του λαού μας προσβάλλεται από τους υπηρέτες του συστήματος.

Τέλος, στο επιτελείο Κασσελάκη προστίθενται και άλλα πρόσωπα προερχόμενα από τη ΝΔ. Ο Άρης Σπηλιωτόπουλος ανέλαβε επίσημα θέση στην Κομμουνιστική Ομάδα. Παράλληλα, πρόσωπα που έχουν άμεση σχέση με τις ΗΠΑ ανταλλάσσουν θέσεις. Έτσι, άλλος ξάδελφος, Ι. Κασσελάκης, ανέλαβε σύμβουλος της υφυπουργού Εξωτερικών Αλ. Παπαδοπούλου -γνωστή για την άμεση σχέση με το Στέιτ Ντιπάρτμεντ- και πρώην στέλεχος του ΥΠΕΞ από σύμβουλος της υφυπουργού ανέλαβε διπλωματικός σύμβουλος του προέδρου.

Ο Κασσελάκης δίνει συνεχώς διαπιστευτήρια στα κέντρα μέσα και έξω από τη χώρα για να υπηρετήσει ως πρωθυπουργός για δυο θητείες, όπως δηλώνει. Για το αν θα τα καταφέρει δεν υπάρχει σήμερα σίγουρη απάντηση. Σίγουρο όμως είναι ότι το συμφέρον του λαού μας είναι έξω και ενάντια σ' αυτές τις επιδιώξεις.

Οι διώξεις και οι δίκες συνεχίζονται Στον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα για να ακυρωθούν!

Με αμείωτη ένταση συνεχίζει το σύστημα και τα δεκανίκια του (κυβέρνηση, δικαστήρια, αστυνομία) την επίθεση απέναντι στα δημοκρατικά, πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα του λαού. Η κυβέρνηση κλιμακώνει την πολιτική της φασιστικοποίησης, οξύνει την πολιτική της καταστολής και των διώξεων. Επιχειρεί να στείλει μήνυμα ακραίας περιστολής του δικαιώματος στην κινητοποίηση και τη διαδήλωση, ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική και πολιτική δράση. Σέρνει στα δικαστήρια δεκάδες αγωνιστές/τριες αφού, σε διάστημα μικρότερο της μιας εβδομάδας, έχουν προγραμματιστεί να διεξαχθούν δύο δίκες, στις 17 και στις 23/5, οι οποίες αφορούν διώξεις από απαγόρευση κινητοποιήσεων.

Στις 17/5 δικάζονται 46 διαδηλωτές μοτοπορείας επειδή επιχείρησαν να καταγγείλουν στον λαό τη δολοφονική κυβερνητική πολιτική στην υγεία, την περίοδο της πανδημίας. Από το 2020, οπότε και συνελήφθησαν, καλούνται τώρα να δικαστούν.

Στις 23/5 καλούνται σε δίκη 10 αγωνιστές της ΟΡΜΑ επειδή συμμετείχαν σε αντιφασιστική συγκέντρωση, στις 3/2, στην πλατεία Ρηγίλλης, η οποία είχε απαγορευτεί από την Αστυνομία. Οι συγκεντρωμένοι περικυκλώθηκαν από τις δυνάμεις καταστολής και συνελήφθησαν.

Σε εξέλιξη βρίσκεται η επανάληψη της

δίκης των Σεπολιών για τους συλληφθέντες της 17ης Νοέμβρη, ενώ παραπέμφθηκε στο Εφετείο, χωρίς δίκη Α' βαθμού, η δίκη των 62 συλληφθέντων της 6ης του Δεκέμβρη, μεταξύ των οποίων και μέλη του ΚΚΕ(μ-λ).

Παράλληλα, για τις διώξεις των εκπαιδευτικών στην ΕΛΜΕ Πειραιά, η ΔΔΕ Πειραιά διαβίβασε τις υποθέσεις των διωκόμενων αγωνιστών (τουλάχιστον των μελών της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής, απ' όσο γνωρίζουμε ως τώρα) στην Εθνική Αρχή Διαφάνειας, γεγονός που δείχνει ότι η διαδικασία των διώξεων βρίσκεται σε εξέλιξη-κλιμάκωση.

Είναι φανερό ότι οι παραπάνω δίκες έρχονται να προστεθούν στη βιομηχανία συνδικαλιστικών και πολιτικών διώξεων του προηγούμενου διαστήματος. Αποτελούν έκφραση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, επιβεβαιώνοντας τον φόβο αλλά και την πρόθεση του συστήματος να προλάβει και να καταστείλει στη γέννησή του το υπαρκτό ενδεχόμενο έκφρασης της ταξικής-λαϊκής πάλης στον δρόμο, με μαζικές και μαχητικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

Αυτό τρέμει το σύστημα και γι' αυτό χτυπάει με κάθε ευκαιρία κάθε προσπάθεια και φωνή αγώνα, αντίστασης και διεκδίκησης στους εργασιακούς, κοινωνικούς χώρους, επιχειρώντας, αφού έχει διαμορφώσει το κατάλληλο νομικό οπλοστάσιο, να βγάλει στην παρανομία τον τα-

ξικό συνδικαλισμό και τη λαϊκή πάλη, στέλνοντας έτσι το μήνυμα της καθυστάθξης σε ολόκληρο τον λαό που στενάζει κάτω από την αντιλαϊκή πολιτική του.

Στη βάση της παραπάνω διαπίστωσης, με δεδομένη την έκταση των διώξεων αλλά και με παρακαταθήκη την επιτυχημένη μαζική διαδήλωση στον Πειραιά, στις 21/3, η πρωτοβουλία ενάντια στις διώξεις από «ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ & ΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ - ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ» πραγματοποιήσε με επιτυχία εκδήλωση στη Νομική, την Πέμπτη 25 Απριλίου. Το αμφιθέατρο γέμισε από νεολαίους, εργαζόμενους αλλά και απολυμένους. Κοινή συνισταμένη των τοποθετήσεων αγωνιστών, διωκόμενων, εργαζόμενων και εκπροσώπων σωματείων, ήταν ο χαρακτήρας και ο στόχος της επίθεσης μέσω των διώξεων, η αναγκαιότητα πλατιάς στήριξης της πρωτοβουλίας ως ένα ζήτημα εργατολαϊκό, που πρέπει να αγκαλιαστεί από πλατιά κομμάτια κόσμου, η διάθεση και η επιμονή ώστε η πρωτοβουλία αυτή να συνεχίσει να δημιουργεί πραγματικά αγωνιστικά γεγονότα, η αισιοδοξία ότι ο αγώνας μπορεί να νικήσει και ΝΑ ΠΑΡΘΟΥΝ ΠΙΣΩ ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ.

Σε αυτό το πλαίσιο, θετικό και ελπιδοφόρο στοιχείο που ανέδειξε η συζήτηση αποτελεί η στήριξη που εκφράστηκε για τη διαδήλωση στις 23 Μάη, στην Αθήνα, μια προσπάθεια ώστε ο αγώνας ενάντια στις διώξεις να πάρει κεντρικά πολιτικά

χαρακτηριστικά. Η διαδήλωση αποφασίστηκε σε προηγούμενη σύσκεψη της Πρωτοβουλίας, από τις συλλογικότητες και τους εκπροσώπους των σωματείων που την απαρτίζουν.

Είναι σημαντικό η 23η Μάη να αποτελέσει μια ακόμη παρακαταθήκη για τα επόμενα αγωνιστικά βήματα που καλούμαστε να κάνουμε. Γίνεται αντιληπτό ότι η επιτυχία και η μαζικότητά της απαιτεί τη στήριξη ευρύτερων πολιτικών και συνδικαλιστικών δυνάμεων που αναφέρονται στον ταξικό συνδικαλισμό, στο κίνημα και τους αγώνες, πέραν των δυνάμεων εκείνων που ως τώρα συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία. Ταυτόχρονα, η επιτυχία της διαδήλωσης διαμορφώνει, από τα κάτω, αγωνιστικούς όρους απέναντι στην κατάπτυστη στάση του κυβερνητικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού, που ουσιαστικά με την απροθυμία τους όλο το προηγούμενο διάστημα βάζουν πλάτη ώστε να περάσουν οι διώξεις.

Στην κατεύθυνση ουσιαστικής στήριξης της διαδήλωσης στις 23 Μάη, το ΚΚΕ(μ-λ) απηύθυνε κάλεσμα σε σύσκεψη, σε οργανώσεις και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, την Παρασκευή 10 Μάη, στο βιβλιοπωλείο «Εκτός των Τεικών». Στόχος η ανάδειξη της ανάγκης πολιτικού αγκαλιάσματος και της ολόπλευρης οργανωτικής ενίσχυσης, της προετοιμασίας και προπαγάνδης για την επιτυχία της διαδήλωσης.

Στο φουλ η επίθεση κατά του λαού και των υγειονομικών

Πολλές και σταθερά με αρνητικό πρόσημο για λαό και υγειονομικούς είναι οι εξελίξεις στον χώρο της υγειονομικής περίθαλψης.

Για την ακρίβεια, το τελευταίο διάστημα κι ενώ έχει ήδη ψηφιστεί ο νόμος για τα ιδιωτικά απογευματινά χειρουργεία με άμεση χρηματική αμοιβή απ' τον ασθενή στους νοσοκομειακούς γιατρούς, νύχτα ψηφίστηκε (συγκεκριμένα αργά τη Μ. Δευτέρα) και η δυνατότητα των ιδιωτών γιατρών να ασκούν την ιατρική στις εγκαταστάσεις του ΕΣΥ με άμεση χρηματική αμοιβή απ' τον ασθενή.

Επίσης, ανακινώθηκε απ' τον Μητσοτάκη η εφαρμογή του ψηφισμένου από το 2022 μόνου παραγωγικότητας στους υγειονομικούς, όπως και στους υπόλοιπους δημόσιους υπαλλήλους. Από το μέτρο εξαιρούνται γιατροί και συμβασιούχοι, καθώς αφορά στους μόνιμους εργαζόμενους που υπόκεινται σε αξιολόγηση - στοχοθεσία. Δεν είναι ασφαλώς οριζόντια η χορήγηση του μόνου σε όλους τους μόνιμους. Δικαιούχοι θα είναι όσοι ανταποκρίθηκαν με επιτυχία στους στόχους που ορίστηκαν απ' το υπουργείο μέσα στο πλαίσιο της αξιολόγησης - στοχοθεσίας.

Ακόμα, δημοσιογραφικές πηγές αναφέρουν πως μέσα στον Μάιο η κυβέρνηση επαναφέρει την ήδη ψηφισμένη διάταξη για τον «προσωπικό γιατρό», μια διάταξη που δεν «περπάτησε» μέχρι τώρα. Η κυβέρνηση προχωρά σε τροποποιήσεις, με σκοπό το μέτρο ν' αποκτήσει καθολικό χαρακτήρα.

Παράλληλα με τις αντιδραστικές αυτές εξελίξεις «παίχτηκε» το τελευταίο διάστημα το σόου των αδελφών Καλλιάνων να στήνουν στα έξι μέτρα τους γιατρούς στο «Αττικό» - τυχαίο δεν το λες που πρόεδρος του σωματείου εργαζόμενων είναι ο διευθυντής εντατικολόγος Μ. Ρίζος που

είναι και στέλεχος αριστερής εξωκοινοβουλευτικής οργάνωσης- και ακόμη ένα σόου του Α. Γεωργιάδη, κατά την προσφιλή του συνθήεια, να βρίζει τους διαμαρτυρούμενους υγειονομικούς στο νοσοκομείο της Λέσβου σαν «κάφρους» και «ανθρωπάκια» επειδή κατήγγειλαν την κατάσταση του συστήματος περιθαλψής στα νησιά. Πέντε μόλις μέρες αργότερα και μετά τη σοβαρή περιπέτεια υγείας του, ο δημοσιογράφος Πάρις Καρβουνόπουλος (μεταξύ άλλων, επικεφαλής της ιστοσελίδας militaire.gr), Μ. Σάββατο στην Πάρο, κατήγγειλε τα όσα του «φανερώθηκαν» για την κατάσταση του συστήματος περιθαλψής στα νησιά! Ο συγκεκριμένος «comme il faut» καταγγέλλων ενδεχομένως γλύτωσε τους χαρακτηρισμούς του υπ. Υγείας.

Όλες αυτές οι εξελίξεις εντάσσονται στην υλοποίηση της διπλής επίθεσης του συστήματος και του πολιτικού προσωπικού του απέναντι τόσο στον λαό όσο και τους υγειονομικούς.

Εντάσσονται στο χτύπημα του δικαιώματος του λαού να έχει δωρεάν, πλήρη και ίση περίθαλψη και ελεύθερη πρόσβαση (βλ. προσωπικός γιατρός-gatekeeper) σε δομές υγείας. Στην επιχείρηση να τσακιστεί στην κοινωνία το όραμα να βρίσκουν ο λαός και τα παιδιά του νοσηλεία, θεραπεία και αποκατάσταση. Μια συλλογική κατάκτηση της εργατικής τάξης, που προχώρησε τα πράγματα πολλά βήματα μπροστά για ολόκληρο τον λαό, πολλές δεκαετίες πριν, όταν η ταξική πάλη απειλούσε ν' ανατρέψει τον ταξικό συσχετισμό. Η φράση «το τζάμπα πέθανε», με την οποία κάνει καριέρα ο νυν υπουργός, αντανάκλα την ισχυρή βούληση του συστήματος να ξεμπερδέψει με συλλογικές κατακτήσεις και δικαιώματα. Έρχεται μάλιστα ν' ανατρέψει κατακτήσεις κρίσιμες για τη ζωή του λαού, τη στιγμή

που αυτός βρίσκεται πιο στριμωγμένος, αποσυγκροτημένος, σε συνθήκες φτώχειας, ανήμπορος.

Για δε τους εργαζόμενους υγειονομικούς, το σύστημα επιφυλάσσει ένα πακέτο μέτρων που στοχεύει να τους μετατρέψει σε «κοινωνικούς εταίρους» που «μαζί» βάζουν πλάτη στο τσάκισμα της ελεύθερης και δωρεάν πρόσβασης του λαού σε υγειονομικές δομές: αντί για αυξήσεις που θα ανταποκρίνονται στο υψηλό κόστος ζωής και μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού που θα βελτιώσουν την παροχή υπηρεσιών υγείας και θα μειώσουν τον εργασιακό κάματο, το σύστημα προσφέρει τη «δυνατότητα» να δουλέψουν περισσότερο είτε στον ιδιωτικό είτε στον δημόσιο τομέα με όρους ιδιωτικοοικονομικούς. Καταφέρνει έτσι χτύπημα στο σταθερό ωράριο και τη δυνατότητα να ζει ο εργαζόμενος απ' τον μισθό του. Τον εντατικοποιεί επιπλέον και του στερεί την ανάπαυση και την ενασχόληση με τα κοινά. Επιχειρεί να τον μετατρέψει σε κυνηγό των μόνου και των ιδιωτικών χειρουργείων, καθιστώντας τον υπάκουο, πειθήνιο, απονευρωμένο, ακόμα-ακόμα κόλακα και κυρίως ανταγωνιστικό απέναντι σε συναδέλφους. Πώς αλλιώς θα διεκδικήσει κομμάτι απ' την πίτα αν όχι εις βάρος των άλλων εργαζόμενων; Τα μεγάλα έπαθλα για το σύστημα, όσον αφορά την επίθεση στους υγειονομικούς, είναι η επικράτηση του ατομισμού κι η εξάλειψη της συλλογικής συνείδησης.

Μπροστά μας έχουμε δύο απεργιακές κινητοποιήσεις, της ΠΟΕΔΗΝ στις 16 Μαΐου και της ΑΔΕΔΥ στις 21 Μαΐου. Γνωρίζουμε πως οι εργατοπατέρες ούτε θέλουν ούτε μπορούν να συμβάλουν στην ανατροπή του υποτονικού κλίματος το οποίο επικρατεί στους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα ευθύνονται κατά κύριο λόγο

ως προς αυτό. Χαρακτηριστική η ανακοίνωση της ΑΔΕΔΥ, με την οποία μάλλον συντάσσεται το σύνολο των ομοσπονδιών στο δημόσιο, σχετικά με το μόνου: χτίζει την επιχειρηματολογία της με μαθηματικές πράξεις για να αποδείξει πως είναι λίγα τα λεφτά (υπονοώντας πως αν ήταν πολλά, θα ήταν αλλιώς) και στο γεγονός ότι οι υπηρεσιακοί προϊστάμενοι ως αρμόδιοι να υποδείξουν τους δικαιούχους της έξτρα αμοιβής δεν κατέχουν τη θέση του προϊσταμένου μετά από υπηρεσιακές κρίσεις αλλά με ανάθεση (αν είχαν κριθεί, τότε εντάξει). Με τέτοιες αντιλήψεις που προωθούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, μόνο αποσυγκρότηση και απογοήτευση μπορούν να «προσφέρουν».

Στους ταξικούς αγωνιστές πέφτει το καθήκον να παλέψουν μέσα στα σωματεία τους ώστε να προβληθεί ο τόσο συκοφαντημένος δρόμος του απεργιακού αγώνα. Μέσα από συνελεύσεις όπου είναι δυνατό, στους διαδρόμους, στα τμήματα και στα γραφεία, με συζητήσεις όπου μπορούν να ανοίξουν, με την προκήρυξη, να καλέσουμε τους συναδέλφους να πλαισιώσουν τα απεργιακά μπλοκ και, κόντρα στα συστημικά σχέδια, να διεκδικήσουν:

Κατάργηση των επί πληρωμή ιατρικών πράξεων στα νοσοκομεία

ΟΧΙ στα μόνου και την αξιολόγηση-στοχοθεσία

Αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής

Προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων

Κατάργηση του «προσωπικού γιατρού» - gatekeeper

ΔΩΡΕΑΝ ΙΣΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Πετρέλαιο Καβάλας Αθώωση για 136 εργαζόμενους, ποινή φυλάκισης με αναστολή στη διοίκηση του σωματείου

Στα τέλη του Απριλίου εκδόθηκε η πρωτόδικη απόφαση σχετικά με την προσφυγή που είχε καταθέσει η διοίκηση της Energean, σέρνοντας στα δικαστήρια 146 απολυμένους απ' τα Πετρέλαια Καβάλας. Η ποινική δίωξη είχε έρθει σε συνέχεια της αστυνομικής εισβολής στις εγκαταστάσεις για λογαριασμό της εργοδοσίας τα ξημερώματα της 21ης Δεκεμβρίου 2021, με την οποία έσπασε η απεργιακή κινητοποίηση και συνελήφθησαν επί τόπου 10 εργαζόμενοι, ενώ απαγγέθηκαν κατηγορίες σε όλους τις επόμενες μέρες. Είχαν προηγηθεί μια σειρά από κινήσεις των εργαζομένων ενάντια στα σχέδια της Energean για μαζικές απολύσεις και σταμάτημα της εξόρυξης, ανάμεσα στις οποίες και επίσκεψη εργασιών για λόγους ασφάλειας των εγκαταστάσεων, καθώς η δραματική μείωση του προσωπικού εγκυμονούσε και σοβαρούς κινδύνους. Απ' την πρώτη στιγμή, η εργοδοσία είχε στοχοποιήσει το σωματείο, αξιοποιώντας το «πνεύμα», αλλά και τις διατάξεις, του τότε πρόσφατα ψηφισμένου νόμου Χατζηδάκη.

Και πράγματι, με τη βοήθεια της κυβέρνησης, της αστυνομίας και των δικαστηρίων, η εργοδοσία πέτυχε ν' απολύσει σχεδόν το σύνολο των εργαζομένων (πάνω από 180) και να σταματήσει την παραγωγική διαδικασία. Παρότι στην πρώτη δικαστική απόφαση κρίθηκε ότι η επίσκεψη εργασιών ήταν νόμιμη καθώς η ανάδειξη της επικινδυνότητας των εργοδοτικών αποφάσεων ήταν βάσιμη, 6 επόμενες αποφάσεις απέρριψαν τα αιτήματα ακύρωσης των απολύσεων και μάλιστα με βαθιά αντιδραστικό σκεπτικό: οι απολύσεις θεωρήθηκαν νόμιμες γιατί οι εργαζόμενοι «είχαν πλήρως αποδεχτεί τις ενέργειες του σωματείου». Στην ουσία, τα δικαστήρια ήταν που αποδέχτηκαν πλήρως την επιχειρηματολογία της εργοδοσίας, η οποία υποστήριζε ότι οι εργαζόμενοι αρνούσαν να λειτουργήσουν τις εγκαταστάσεις. Η πραγματικότητα ήταν ότι οι εργαζόμενοι υπερασπιζόνταν το δικαίωμά τους στη δουλειά, απέναντι στην Energean που ήθελε να τους διώξει όλους, να κλείσει την παραγωγή και να χρησιμοποιήσει τις εγκαταστάσεις στο πλαίσιο του συνολικού της πλάνου, πιθανά για αποθήκευση διοξειδίου του άνθρακα στο κοίτασμα. Το γεγονός πάντως είναι ότι παραγωγική διαδικασία δεν λειτουργήσε ποτέ ξανά.

Απ' τους 146 διωκόμενους με πλήθος κατηγοριών (για 11 αδικήματα!), το δικαστήριο αθώωσε τους 136 και καταδίκασε σε ποινές φυλάκισης μεταξύ 8 και 14 μηνών με αναστολή τη διοίκηση του σωματείου και 5 ακόμα εργαζόμενους, βασικά για «παράνομη βία», υιοθετώντας την κατηγορία της εργοδοσίας ότι εμπόδιαν την είσοδο σε στελέχη της. Το σωματείο κάνει λόγο για «πανηγυρική αθώωση» και δεν είναι καθόλου ασήμαντη η «απελευθέρωση» των εργαζομένων που βρίσκονταν σε δικαστική ομηρία για πάνω από 2 χρόνια. Επιπλέον εκτιμά ότι και όσοι καταδικάστηκαν, θα αθωωθούν μετά την έφεση.

Δεν μπορεί όμως να υποτιμηθεί η συνολική αρνητική εξέλιξη. Πρακτικά όλοι οι εργαζόμενοι σε μια σημαντική παραγωγική εγκατάσταση, στην οποία δούλευαν για δεκαετίες με κατοχυρωμένα δικαιώματα, πετάχτηκαν στον δρόμο μόλις το αποφάσισαν οι νέοι ιδιοκτήτες. Η εργοδοσία χρησιμοποίησε όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο, από νόμους και δικαστικές αίθουσες μέχρι την ωμή κρατική βία, για να πετύχει τους σκοπούς της. Οι εργαζόμενοι όμως, για να υπερασπιστούν το δικό τους, μπορούν να στηρίζονται μόνο στις δικές τους δυνάμεις. Στους αγώνες τους, στη σύνδεση με την υπόλοιπη εργατική τάξη, στην αλληλεγγύη των άλλων λαϊκών στρωμάτων. Και μόνο σ' αυτή τη βάση, μπορούν να πετύχουν νίκες, συμπεριλαμβανομένων τυχόν θετικών δικαστικών αποφάσεων.

Λουκέτο στο εργοστάσιο «Βαρβαρέσος» στη Νάουσα Απλήρωτοι οι εργαζόμενοι στον «Τσάνταλη»

Μετά την πρόσφατη ανακοίνωση για κλείσιμο των εργοστασίων της Sonoco, λόγω του υπέρογκου ενεργειακού κόστους (!), σειρά πήρε η νηματοργία «Βαρβαρέσος» στη Νάουσα. Η απόφαση για λουκέτο έγινε γνωστή απ' τη διοίκηση του εργοστασίου καθώς δεν βρέθηκε επενδυτής να χρηματοδοτήσει την επιχείρηση, παρά την επί μήνες αναζήτηση με την οποία διασκεδάζονταν οι ανησυχίες των εργαζομένων και απαιτούταν η «υπομονή» τους. Η εργοδοσία αποφάσισε το σταμάτημα της παραγωγής και κάλεσε το σωματείο και τους εργαζόμενους να υπογράψουν οικειοθελώς την απόλυσή τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι δεν υπάρχει καμία δέσμευση ως προς την καταβολή των δεδουλευμένων και τις αποζημιώσεις, ποσό περίπου 7 εκ. ευρώ. Έτσι, 130 εργαζόμενοι κι οι οικογένειές τους κινδυνεύουν να πεταχτούν στον δρόμο με όρους εξαθλίωσης, χωρίς καν να εξασφαλίζεται η επιβίωσή τους μέχρι να βρουν άλλη δουλειά.

Παράλληλα, απλήρωτοι παραμένουν οι εργαζόμενοι στην οινοποιία «Τσάνταλης», η διοίκηση της οποίας βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με υποψήφιους επενδυτές. Τα χρωστούμενα κατά κανόνα αγγίζουν τα 6 ή 7 μηνιάτικα, ενώ υπάρχουν και περιπτώσεις εργαζομένων με χρωστούμενα απ' τον Δεκέμβριο του 2022.

Οι συνέπειες της παραρτηματοποίησης της ελληνικής οικονομίας από τους ιμπεριαλιστές και η ανάδειξη του τουρισμού σαν «βαριά Βιομηχανία» της χώρας, έχουν ως αποτέλεσμα το κλείσιμο των εργοστασίων. Μπορεί κι αυτή η κυβέρνηση να κάνει ό,τι περ-

νάει απ' το χέρι της για να κάνει τη χώρα «ελκυστική» για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, δηλαδή να διασφαλίσει ληστρικούς όρους εκμετάλλευσης του φθηνού εργατικού δυναμικού, των φυσικών πόρων, του περιβάλλοντος, των επιδοτήσεων κ.ο.κ., αλλά τα ίδια κεφάλαια που τοποθετούνται, με την ίδια ευκολία αποχωρούν όταν δεν αποκομίζουν όσα κέρδη θα ήθελαν και πετάνε τους εργαζόμενους στην ανεργία. Σε ορισμένες περιπτώσεις, δε, ολόκληρες περιοχές οδηγούνται στην ερημοποίηση.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν αποφασιστική απάντηση. Τόσο στον «Βαρβαρέσο» όσο και στον «Τσάνταλη», παίρνοντας αποφάσεις αγώνα. Στη γενική συνέλευση του σωματείου στον «Βαρβαρέσο», οι εργαζόμενοι δήλωσαν πως θα παλέψουν ώστε να μη καθεί ούτε ευρώ απ' τα δεδουλευμένα. Την προηγούμενη εβδομάδα, διοργάνωσαν πορεία στους δρόμους της πόλης και συμμετείχαν μαζί με τον λαό στην απεργία της Πρωτομαγιάς. Με αντίστοιχες κινητοποιήσεις και 24ωρη απεργία, παλεύουν και οι εργαζόμενοι στον «Τσάνταλη».

Είναι όμως κρίσιμο ζήτημα για τους εργαζόμενους οι κινητοποιήσεις να συνεχιστούν και να πάρουν πολιτικά χαρακτηριστικά. Οι εργαζόμενοι να συμμετέχουν μαζικά σε γενικές συνελεύσεις και να οργανώνουν συλλογικά την πάλη τους. Ν' απευθυνθούν συνολικά στην εργατική τάξη και τον λαό, που πλήττονται απ' την ίδια πολιτική. Να παλέψουν ενάντια στην πολιτική κυβέρνησης και κεφαλαίου και να διεκδικήσουν το δικαίωμα στη δουλειά και τη ζωή.

Πάτρα Οι συμβασιούχοι του Δήμου σε νέο αδιέξοδο

Για άλλη μια φορά ανοίγει το ζήτημα της μονιμοποίησης των περίπου 350 εργαζομένων του Δήμου. Αφορμή στάθηκε η κατάληψη του Δημαρχείου από τους εργαζομένους ενόψει δικαστηρίου που αφορούσε το αίτημά τους για μονιμοποίηση στις θέσεις του Δήμου. Μια κινητοποίηση που, παρ' όλες τις αδυναμίες, έχει σαν αφετηρία τη θλιβερή πραγματικότητα που βιώνουν οι χιλιάδες των συμβασιούχων σε ολόκληρη τη χώρα. Συγκεκριμένα για την Πάτρα, τα τελευταία χρόνια έχουν περάσει χιλιάδες εργαζόμενοι που απασχολήθηκαν σε δουλειές του Δήμου μέσα από τα προγράμματα «κοινωνικού εργασιού» του ΟΑΕΔ. Οι 8μηνες συμβάσεις με μισθούς συμπίεσμένους κάτω από τα όρια και τις ανάγκες επιβίωσης, δηλαδή η ομηρία που έχουν επιβάλει κυβερνήσεις και δήμοι σε ολόκληρη την Ελλάδα, αποτελούν και στην Πάτρα αρνητικό δεδομένο για τις εργασιακές συνθήκες στις υπηρεσίες του δήμου.

Το δίκαιο αίτημα για μόνιμη και σταθερή δουλειά είναι κάτι που δεν μπορεί να αρνηθεί κανένας, εκτός και αν πρόκειται για δυνάμεις που βρίσκονται σε πλήρη ευθυγράμμιση με εκείνες τις πολιτικές που ισοπέδωσαν μια μια τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Οι συμβασιούχοι του Δήμου Πατρέων μπροστά στο αδιέξοδο, σε συνδυασμό με την αδυναμία οργάνωσής τους, συναντούν διάφορους «καλοθελητές» που τάχα μου υπερασπίζονται το δικαίωμά τους στη δουλειά.

Η δεξιά αντιπολίτευση και τα δικηγορικά γραφεία που έχουν κάνει μεγάλες μπιζνες μέσα στις δικαστικές αίθουσες δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τον αγώνα που πρέπει να δώσουν οι εργαζόμενοι για να εξασφαλιστεί το εργασιακό τους μέλλον. Τέτοιοι «καλοθελητές» το μόνο που επιδιώκουν είναι να πατήσουν πάνω στις αγωνίες των εργαζομένων για την εξυπηρέτηση των δικών τους πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων που όχι μόνο δεν έχουν σχέση με τις διεκδικήσεις των εργαζομένων αλλά με την πρώτη ευκαιρία θα στραφούν εναντίον τους.

Για τον Δήμο, όπου πλειοψηφεί η «Λαϊκή Συσπείρωση» με δήμαρχο τον Κ. Πελετίδη, η λογική διαχείρισης και η ρεφορμιστική πολιτική που εφαρμόζει βρίσκεται σε ένα διαρκές αδιέξοδο που δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από το φιλολαϊκό προφίλ που έχει χτιστεί. Αφού φούντωσε τις αυταπάτες στους συμβασιούχους, έρχεται τώρα να δικαιολογήσει την άρνησή του στις μονιμοποιήσεις με την αδυναμία του Δήμου να αντεπεξέλθει στο μισθολογικό κόστος. Το οικονομικό «θαύμα» των θητειών της περιόδου Πελετίδη δεν κατόρθωσε να ισοφαρίσει τις αδικίες των προκατόχων του. Η δεξιά μετατόπιση ήδη έχει ξεκινήσει από τη δεύτερη θητεία της Α.Σ. στον Δήμο. Η παράταση που κατάφεραν δικαστικά οι συμβασιούχοι έληξε χτες (10/05) και το επόμενο διάστημα θα τους δούμε ξανά στους δρόμους.

Μαζικές απολύσεις στον κλάδο της τεχνολογίας σε όλον τον κόσμο

Μεγάλο κύμα απολύσεων εξελίσσεται ήδη απ' το 2023 στον κλάδο των τεχνολογικών εταιριών σε παγκόσμιο επίπεδο, χωρίς να φαίνονται σημάδια αναστροφής. Τα νούμερα μιλάνε πραγματικά από μόνα τους και είναι τροχιοδεικτικά για το τι έπεται. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, το 2023 πραγματοποιήθηκαν σχεδόν 170.000 απολύσεις σε όλον τον κόσμο, με τον μέσο όρο απολύσεων να φτάνουν τις 1.174 ανά μέρα. Ο παραπάνω ετήσιος αριθμός αποτελεί τον μεγαλύτερο από κάθε άλλο εργασιακό κλάδο.

Το 2024 φαίνεται ότι ξεκίνησε ακόμα χειρότερα. Το πρώτο 3μηνο του χρόνου έχουν πραγματοποιηθεί 76.000 απολύσεις κι μόνο τον περασμένο Ιανουάριο ο αριθμός έφτασε τις 43.000. Απ' την αρχή του χρόνου μέχρι σήμερα, ο αντίστοιχος μέσος όρος απολύσεων ανά μέρα τρέχει αυξανόμενος και φτάνει τις 1.389 απολύσεις.

Την ίδια στιγμή, οι επίσημες ανακοινώσεις των περισσότερων μεγάλων τεχνολογικών κολοσσών όπως η

Google, η Microsoft, η Tesla, η Apple, το E-Bay, η SAP και πολλές άλλες αναφέρονται σε «μεγάλες αναγκαστικές περικοπές» και «περιορισμό του εργασιακού κόστους», προιδήζοντας για τη συνέχιση του κύματος μαζικών απολύσεων που είναι σε εξέλιξη.

Είναι εμφανές ότι η περίοδος του Covid 19 και η επιτάχυνση των εξελίξεων γύρω απ' την παραγωγή και χρήση των τεχνολογιών όχι μόνο δημιουργήσε τεράστια υπερκέρδη για το μεγάλο κεφάλαιο του κλάδου, αλλά ταυτόχρονα εκτίναξε τις προσδοκίες για το άμεσο και μεσοπρόθεσμο μέλλον. Σήμερα η κατάρρευση αυτών των προσδοκιών ποδοπατά το μέλλον χιλιάδων νέων εργαζομένων σ' ολόκληρο τον κόσμο, οι οποίοι πετιούνται βίαια στον δρόμο της ανεργίας. Ταυτόχρονα και με γρήγορους ρυθμούς, προετοιμάζονται και εισάγονται οι «νέες» εργασιακές σχέσεις απόλυτης ελαστικοποίησης, με ωράρια και μισθούς προσαρμοσμένα στα «νέα» δεδομένα και τις απαιτήσεις της εργοδοσίας.

Στη χώρα μας, που πάντα δέχεται ▶

Κόντρα στην υπονόμευση Τιμήθηκε απεργιακά η εργατική Πρωτομαγιά

Η εργατική Πρωτομαγιά τιμήθηκε από πολλούς εργαζόμενους σε ολόκληρη τη χώρα όπως πρέπει, ως μέρα αγώνα και απεργίας, στον δρόμο και τις διαδηλώσεις. Μπορεί για ακόμα μια χρονιά η κυβέρνηση να επεδίωξε τη μετατροπή της σε αργία, προσπαθώντας να σβήσει απ' τις συνειδήσεις του λαού το πραγματικό νόημα της ημέρας αυτής, η προσπάθεια αυτή όμως και φέτος έπεσε στο κενό. Γιατί η 1η Μάη είναι βαθιά χαραγμένη στη συλλογική μνήμη ως μέρα ορόσημο για τους αγώνες της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος. Ως μια μέρα που, παρά τον σημερινό αρνητικό ταξικό συσχετισμό, φωτίζει και εμπνέει την πάλη που πρέπει να δώσουν στο σήμερα οι εργαζόμενοι. Υπενθυμίζει πως όλα τα δικαιώματα που κέρδισε μια προηγούμενη περίοδο το εργατικό κίνημα κατακτήθηκαν με αγώνες, πολλές φορές αιματοβαμμένους. Είναι τα ίδια δικαιώματα που σήμερα το σύστημα τσακίζει βίαια και που πρέπει να ξανακατακτηθούν απ' τον κόσμο της δουλειάς.

Οι φετινές πρωτομαγιάτικες απεργιακές κινητοποιήσεις βέβαια, πραγματοποιήθηκαν μ' αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό στο φόντο, ο οποίος βαραίνει όλο και περισσότερο τις εργαζόμενες μάζες. Δεν είναι μόνο η ξέφρενη επίθεση που έχει εξαπολύσει το σύστημα απέναντι στους εργαζόμενους, εκτοξεύοντας μια σειρά απειλές κι εκβιασμούς πριν από κάθε απεργία. Το βασικό βαρίδι που καλούνται να ξεπεράσουν οι εργαζόμενοι είναι ο διαλυτικός ρόλος που παίζουν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Με όλο και πιο ξεκάθαρο τρόπο, εδώ και χρόνια, επιβεβαιώνουν πως είναι ταγμένες στο πλευρό του ταξικού αντιπάλου κι έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με την υπόθεση του εργατικού κινήματος. Βάζουν με τον πιο προκλητικό τρόπο πλάτη στο ξεδίπλωμα της αντεργατικής πολιτικής των εκάστοτε κυβερνήσεων και συντηρούν την απογοήτευση και την ηττοπάθεια στους εργαζόμενους, ώστε να μη βρίσκει η λαϊκή οργή διέξοδο.

Στις τελευταίες απεργίες, ο βρώμικος ρόλος των ηγεσιών αυτών είναι πιο ξεκάθαρος από ποτέ. Ήδη πριν την απεργία στις 28 Φλεβάρη εκφράστηκε η προσπάθεια να μην μπορέσουν οι εργαζόμενοι να συναντηθούν στον δρόμο με τους αγώνες των φοιτητών και των αγροτών που βρίσκονταν σε εξέλιξη, κάτι που θα μπορούσε να οδηγήσει στη διαμόρφωση ενός κοινού αγωνιστικού μετώπου. Η ΓΣΕΕ δεν είχε καν προκηρύξει απεργία, τάχα γιατί χρειαζόταν χρόνος να προετοιμάσει την απεργία στις 17/04. Η ΑΔΕΔΥ απ' την άλλη, προκήρυξε απεργία σε διαφορετική ημερομηνία, στις 21/05. Πλέον οι συνδικαλιστικές ηγεσίες στερούν μέχρι και τη δυνατότητα να απεργήσουν μαζί δημόσιος και ιδιωτικός τομέας! Στα πλαίσια των μεταξύ τους διαγωνισμών, οι ηγεσίες αυτές που υπηρετούν τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό, φορτώνουν πρόσθετα βάρη στη δυνατότητα των εργαζόμενων να εκφρά-

σουν τις αγωνιστικές διαθέσεις τους. Χαρακτηριστικό το στιγμιότυπο απ' την πλατεία Κλαυθμώνος στην Αθήνα, όπου ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έστησαν δυο ξεχωριστές εξέδρες, στη μια μεριά της Σταδίου οι μεν, στην άλλη μεριά οι δε! Γιατί έτσι θέλουν και τους εργαζόμενους, διασπασμένους.

Το ΠΑΜΕ απ' την άλλη, που καμώνεται πως, κόντρα σ' όλη αυτή την κατάσταση, είναι η ταξική δύναμη που υπηρετεί τα εργατικά συμφέροντα, επίσης αδυνατεί να δώσει προοπτική στις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζόμενων. Οι άμαζες συγκεντρώσεις του την Πρωτομαγιά, αλλά και στις 17/04, αποτυπώνουν την απροθυμία του να πάρει πρωτοβουλίες στα σωματεία, οι οποίες θα ενεργοποιήσουν τους εργαζόμενους και θα τους βάλουν σε διαδικασία κίνησης. Οι αποφάσεις-σφραγίδα στα σωματεία που ελέγχει, αλλά κι η όλη κίνησή του το τελευταίο διάστημα που έχει το μάτι στραμμένο στην ευρωκάλπη και στην εκλογική του ενίσχυση, δείχνουν πως καμιά διάθεση δεν έχει να ενισχύσει την κατεύθυνση του μαζικού απεργιακού αγώνα.

Μόνο που αυτή είναι η μόνη πραγματική διέξοδος για τους εργαζόμενους. Η μαζική και ανυποχώρητη πάλη ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα, η διεκδίκηση

ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις τους μισθούς, η καταγγελία των πολιτικών-συνδικαλιστικών διώξεων, αυτές είναι οι αιχμές που μπορούν ν' απαντήσουν στα κύρια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι σ' αυτή τη φάση. Και αυτές τις αιχμές προσπάθησε ν' αναδείξει και να εν-

σχύσει το δυναμικό της Ταξικής Πορείας και του ΚΚΕ(μ-λ) στις παρεμβάσεις του πριν την Πρωτομαγιά. Όπως θα κάνει και το επόμενο διάστημα, επιδιώκοντας να δώσει απαντήσεις και διεξόδους στους εργαζόμενους, οι οποίοι πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια.

24ωρη ΑΠΕΡΓΙΑ της ΑΔΕΔΥ στις 21 Μαΐου Η αγανάκτηση στο Δημόσιο να γίνει μαζικός, ουσιαστικός αγώνας!

Στις 9 Απριλίου η ΑΔΕΔΥ προκήρυξε 24ωρη απεργία για τις 21 Μαΐου.

Μετά από τρεις μήνες διαγκωνισμών απεργοσπασίας με την ΓΣΕΕ για τα ποια από τις δυο θα καλέσει τη δική της απεργία και τότε, η ΑΔΕΔΥ αποφάσισε την προκήρυξη απεργίας για τις 21 Μαΐου με καθαρά μισθολογικά αιτήματα. Βέβαια, η κοινή, από ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, απεργία της Πρωτομαγιάς που μεσολάβησε, διέψευσε κατηγορηματικά τις όποιες «ελπίδες» ότι η από κοινού προκήρυξη και μόνο απεργιών απ' τις δυο μεγάλες Συνομοσπονδίες αρκεί για την επιτυχία τους. Για δε την απεργία της 21ης Μαΐου, στο ενδιάμεσο διάστημα, απ' τις 9 Απριλίου ως σήμερα, καμία προετοιμασία δεν έχει γίνει, καμία συζήτηση και καμία συνέλευση στους χώρους δουλειάς του δημόσιου δεν έχει προκληθεί. Κι αυτή η απεργία φαίνεται να μπαίνει «στον αυτόματο» για να κρωθεί η όποια αποτυχία της στις διαθέσεις του κόσμου και η όποια επιτυχία της στον... αγώνα της ΑΔΕΔΥ.

Οι διαθέσεις των εργαζομένων όμως έχουν φανεί. Τις έδειξαν με τη μεγάλη συμμετοχή τους στην απεργία και τις μαζικότερες συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν πανελλαδικά στις 28 Φλεβάρη. Το ότι βέβαια χρειάστηκε να μεσολαβήσουν σχεδόν τρεις μήνες απραξίας και μια 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ στις 17 Απριλίου, όπου η ΑΔΕΔΥ έλαμψε δια της απουσίας της, δείχνει ακριβώς τις πραγματικές διαθέσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Οι πιέσεις όμως απ' τους εργαζόμενους είναι φανερά μεγάλες και ακόμα κι οι πιο ξεπουλημένες ηγεσίες δεν μπορούν να τις αγνοήσουν εύκολα.

Ειδικά μετά τις πρόσφατες ανακοινώσεις της κυβέρνησης περί των μόνων στο δημόσιο, το αίτημα για πραγματικές αυξήσεις για όλους μπαίνει επιτακτικά. Μετά από 14 χρόνια λιτότητας,

περικοπών και μηδενικών αυξήσεων, οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, οι χιλιάδες που καθημερινά εργάζονται στα νοσοκομεία, τα σχολεία, τις υπηρεσίες των δήμων, πήραν, από 1-1-2024, τα ψίχουλα των 50 ευρώ το μήνα. Μάλιστα η κυβέρνηση είχε το θράσος να το παρουσιάζει ως «μέγιστη αντίσταση» στις πιέσεις του ΔΝΤ για «συγκράτηση των δαπανών». Και τώρα, μόλις τέσσερις μήνες μετά, βρέθηκαν χρήματα για τα περίφημα μόνους, που βέβαια, σύμφωνα με την ΑΔΕΔΥ, δεν αντιστοιχούν παρά στο αστρονομικό ποσό των 66 ευρώ τον χρόνο κατά μέσο όρο, αν υποθέταμε ότι θα δίνονταν σε όλους

Η κίνηση αυτή δεν είναι τυχαία.

Κατ' αρχάς, η κυβέρνηση θέλει να πλανάται η συζήτηση περί μόνους στο δημόσιο και μάλιστα όταν αυτή διεξάγεται λιγότερο από ένα μήνα πριν τις ευρωεκλογές.

Είναι μέσα στις στοχεύσεις της η σύνδεση μισθού - αποδοτικότητας. Αποτελεί ζήτημα στρατηγικής που, επί χρόνια, τίθεται στο τραπέζι αλλά μέχρι τώρα, καμία κυβέρνηση δεν είχε τολμήσει να ανοίξει.

Είναι προτεραιότητά της η αναβάθμιση και η νομιμοποίηση της αξιολόγησης. Ειδικά μετά τις μεγάλες κινητοποιήσεις και την εκφρασμένη μαζική αντίθεση των εκπαιδευτικών σ' αυτή, η κυβέρνηση περνά στην τακτική του «καρότου-μαστιγίου». Πειθαρχικές διώξεις κι απειλές για τους αντιδρώντες, μόνους για τους πρόθυμους. Αλλά και στο υπόλοιπο δημόσιο, όσο η αξιολόγηση - στοχοθεσία προχωρά και αποκαλύπτει τον αντιδραστικό χαρακτήρα της, οι αντιδράσεις μεγαλώνουν κι η πλειοψηφία των εργαζομένων περνά απ' την αδιαφορία της κεκτημένης ταχύτητας στην ανησυχία.

Είναι, επίσης, επιλογή της κυβέρνη-

σης η τακτική του «διαίρει και βασίλευε» κι η διαιώνιση της προκαλούμενης συζήτησης περί δήθεν «αντιπαραγωγικών» δημοσίων υπαλλήλων.

Είναι, τέλος, στρατηγική της η δημιουργία ενός στρώματος καλύτερα αμβόμενων στελεχών, που φιλοδοξεί να λειτουργήσουν ως πιστός μηχανισμός εφαρμογής της κυβερνητικής πολιτικής.

Γι' αυτούς τους λόγους και μέσα σ' αυτό το περιβάλλον απειλών πολέμου, που, εκτός των κινδύνων εμπλοκής της χώρας, εγκυμονεί κι ένα νέο τσουνάμι ανατιμήσεων, το αίτημα για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς για όλους που θέτει η απεργία της 21ης Μαΐου είναι περισσότερο από ποτέ επίκαιρο.

Η στάση όμως των συνδικαλιστικών ηγεσιών είναι καταστροφική. Μπορεί η ΑΔΕΔΥ σ' αυτή τη φάση και υπό συγκεκριμένες πιέσεις, να προκήρυξε την απεργία, αλλά απέχει συστηματικά απ' τους αγώνες των εργαζομένων, υπονομεύει κάθε προσπάθειά τους να σηκώσουν κεφάλι, ξεφτιλίζει την απεργία, κάνοντάς την μπαλάκι στον ανταγωνισμό της με τη ΓΣΕΕ, δίνοντας επιχειρήματα στην κυβέρνηση για να λασπολογήει και να ποινικοποιεί, εν τέλει, τον συνδικαλισμό, την οργάνωση και συλλογική πάλη των εργαζομένων και σπέρνει απογοήτευση και ηττοπάθεια.

Αυτό το κλίμα, μπροστά στην απεργία της 21ης Μαΐου, πρέπει να σπάσει. Για να αποκτήσει αυτή η απεργία χαρακτηριστικά μαζικής καταδίκης της κυβερνητικής πολιτικής και αγωνιστικής διεκδίκησης απέναντι στα πραγματικά μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο.

- Πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς
- Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού
- Μονιμοποίηση όλων των συμβασούχων
- Όχι στην αξιολόγηση-στοχοθεσία

► τις εξελίξεις με μια σχετική χρονική καθυστέρηση, έχουμε τα πρώτα σημάδια της κρίσης. Οι πρόσφατες μαζικές απολύσεις στον όμιλο «Viva» και κυρίως οι φόβοι για περικοπές που μπορεί να αγγίξουν ακόμη και το 30% του συνολικού προσωπικού είναι μάλλον μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Και είναι ανάγκη ο κλάδος να προετοιμαστεί ανάλογα για τις μάχες που πρέπει να δώσει.

Κύμα φοιτητικών καταλήψεων σε όλο τον κόσμο υπέρ της Παλαιστίνης

Η οργή της νεολαίας ενάντια στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού ξεχειλίσει. Ένα μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης στη Γάζα, που ξεκίνησε από τα πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών, εξαπλώνεται τις τελευταίες εβδομάδες σε όλον τον κόσμο: στον Καναδά, το Μεξικό, την Αυστραλία, την Ευρώπη, την Ινδία, τη Μέση Ανατολή... Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το γεγονός ότι η καρδιά των φοιτητικών καταλήψεων χτύπησε στην ίδια τη μητρόπολη των ιμπεριαλιστών φονιάδων του πλανήτη, των πατρώνων του Ισραήλ, των ΗΠΑ, εκπέμποντας ισχυρό το μήνυμα της αντίστασης και της ελπίδας προς κάθε γωνιά του κόσμου. Ο επτάμηνος βομβαρδισμός του Ισραήλ στη Γάζα -που έχει δολοφονήσει περισσότερους από 35 χιλιάδες ανθρώπους, στην πλειοψηφία τους αμάχους, γυναίκες και παιδιά- και ο εφιάλτης μιας επικείμενης μαζικής σφαγής στη Ράφα πυροδότησαν αυτόν τον δυναμικό φοιτητικό ξεσηκωμό, που συνεχίζει να μεταδίδεται από χώρα σε χώρα.

Ηνωμένες Πολιτείες «Long live the Student Intifada»

Το κύμα των φοιτητικών καταλήψεων ξεκίνησε στις 17 Απρίλη από το Πανεπιστήμιο Κολούμπια της Νέας Υόρκης, που γνώρισε τον μεγαλύτερο φοιτητικό ξεσηκωμό από τον Απρίλη του 1968 εν μέσω του πολέμου στο Βιετνάμ (βλ. «Φράουλες και Αίμα»). Η καταστολή του αυτοσχέδιου καταυλισμού αλληλεγγύης στη Γάζα που είχε στηθεί στο προαύλιο του πανεπιστημίου, στις 18 Απρίλη, οδήγησε πάνω από εκατό πανεπιστήμια και κολλέγια στις ΗΠΑ να δουν τα κτίρια και τα προαύλια τους να καταλαμβάνονται από φοιτητές με αιτήματα: «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», «Από τον ποταμό ως τη θάλασσα Παλαιστίνης ελεύθερη», «Κάτω το κράτος των εποίκισμών», «Μπούκοτάζ στο Ισραήλ», «Δόξα και τιμή στους μάρτυρες της Παλαιστίνης» και «Ζήτω η Φοιτητική Ιντιφάντα».

Μέχρι σήμερα, περισσότεροι από 2.000 άνθρωποι, φοιτητές, αλλά και εργαζόμενοι των ιδρυμάτων έχουν συλληφθεί στις πανεπιστημιούπολεις των ΗΠΑ. Τα υπό κατάληψη πανεπιστήμια ακύρωσαν τα μαθήματα και τις τελετές αποφοίτησης. Πολλές εκατοντάδες φοιτητές έχουν τεθεί σε αναστολή ή και διαγραφεί από τη σχολή τους. Άλλοι τόσο έχουν τραυματιστεί. Όπως καταγγέλλουν αγωνιζόμενοι φοιτητές, δέχονται απειλές και υποβάλλονται σε doxing, δηλαδή αναζητούνται τα στοιχεία τους στο διαδίκτυο και δημοσιεύονται προσωπικά τους δεδομένα χωρίς τη συγκατάθεσή τους.

Ωστόσο, το φοιτητικό κίνημα δεν κάνει πίσω. Αντίθετα, με κάθε χτύπημα δείχνει να φουντώνει και να εξαπλώνεται, συμπαρασύροντας μάλιστα και τμήμα των καθηγητών. Χαρακτηριστική είναι η πράξη καθηγήτριας από πανεπιστήμιο στην Καλιφόρνια (USC), που ακύρωσε τις εξετάσεις και ανακοίνωσε τον προβιβασμό όλων των φοιτητών με καλό βαθμό, επιβεβαιώνοντας τη δύναμη που έχουν οι αγώνες όταν μαζικοποιούνται να απαντούν την καταστολή,

να επιδρούν στις συνειδήσεις, να σπάνε την κανονικότητα, να διαμορφώνουν κατακτήσεις.

Ο «αντισημιτισμός» ως φύλλο συκής των δολοφόνων

Από τις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων, ο Λευκός Οίκος εξαπέλυσε έναν οχετό προπαγάνδας ενάντια στους φοιτητές. «Αυτός ο κραυγαλέος αντισημιτισμός είναι κατακριτέος και επικίνδυνος και δεν έχει καμία απολύτως θέση στις πανεπιστημιούπολεις οπουδήποτε στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής», δήλωνε από την πρώτη στιγμή ο Τζο Μπάιντεν. Στη γνωστή γραμμή περί πάταξης της τρομοκρατίας, ο αναπληρωτής εκπρόσωπος Τύπου του Λευκού Οίκου, Άντριου Μπέιτς, δήλωνε μεταξύ άλλων: «Η απήχηση της ρητορικής των τρομοκρατικών οργανώσεων, ειδικά στον απόηχο της χειρότερης σφαγής που διαπράχθηκε κατά του εβραϊκού λαού από το Ολοκαύτωμα, είναι απεχθής. Την καταδικάζουμε με τον πιο έντονο τρόπο».

Σε αυτή τη γραμμή κινήθηκαν τα αμερικανικά ΜΜΕ εργαλειοποιώντας φοιτητές εβραϊκής καταγωγής. «Είναι πραγματικά τρομακτικό που τραγουδούν το σύνθημα 'Από τον ποταμό ως τη θάλασσα', το οποίο θεωρείται σύνθημα τρομοκρατικής οργάνωσης και σημαίνει την εξόντωσή μου», δήλωνε στα κανάλια την Πρωτομαγιά φοιτήτρια εβραϊκής καταγωγής του πανεπιστημίου της Νεβάδα. Ανάλογες δηλώσεις φανέρωναν το μέγεθος της ιδεολογικής τρομοκρατίας που μεταχειρίζεται η κυβέρνηση των ΗΠΑ στο εσωτερικό για να δικαιολογήσει τη σφαγή στη Γάζα, ενώ ταυτόχρονα αναδείκνυαν την επιρροή συνθημάτων στη νεολαία που αποτελούν καρφί στο μάτι της αμερικανικής και σιωνιστικής πολιτικής.

Το φοιτητικό κίνημα επέμεινε να υψώνει τη δική του φωνή: «Δεν έχει σχέση με αντισημιτισμό αυτό το σύνθημα. Έχουμε αρκετούς Εβραίους φοιτητές μέσα στο πλήθος μαζί μας αυτή τη στιγμή. Σημαίνει απλώς ότι η γη στην Παλαιστίνη από τη Μεσόγειο Θάλασσα μέχρι τον ποταμό Ιορδάνη, οι Παλαιστίνιοι που ζουν σε αυτήν την κατεχόμενη γη και τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη, θέλουμε να ζήσουν ελεύθεροι», εξηγούσαν την Πρωτομαγιά οι φοιτητές του πανεπιστημίου της Νεβάδα.

Πιέσεις ενόψει προεδρικών εκλογών

Πολύ πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στη Γάζα, οι δημοσκοπήσεις έδειχναν τα τελευταία χρόνια ότι η συμπάθεια του εκλογικού ακροατηρίου των Δημοκρατικών μετατοπίζεται αργά, αλλά αισθητά, από το Ισραήλ προς τους Παλαιστίνιους, σε αντίθεση με το ακροατήριο των Ρεπουμπλικάνων, που παραμένει συμπαγές και εμφανίζει διπλάσιο ποσοστό υποστήριξης στο Ισραήλ σήμερα. Μάλιστα, τον Μάρτιο του 2024 για πρώτη φορά, το ποσοστό των ψηφοφόρων των Δημοκρατικών που υποστηρίζουν τους Παλαιστίνιους ξεπέρασε αυτούς που υποστηρίζουν το Ισραήλ.

Η πολιτική στήριξη τόσο των Δημοκρατικών, όσο και των Ρεπουμπλικάνων στο σιωνιστικό μοντέρνο είναι διαχρονική και αδιαμφισβήτητη. Ο ζήλος με τον οποίο στήριξαν οι Δημοκρατικοί πρόεδροι των ΗΠΑ Χάρι Τρούμαν, Λίντον Μπ. Τζόνσον, Τζίμι Κάρτερ, Μπιλ Κλίντον το Ισραήλ από την ίδρυσή του το

Καλιφόρνια, UCLA

Μίσιγκαν, τελετή αποφοίτησης

1948 είναι ασυναγώνιστος. Ωστόσο, η σχετική αποδυνάμωση της παγκόσμιας επιρροής των ΗΠΑ έχει θέσει εδώ και καιρό ζητήματα τακτικής και διαχείρισης των ισορροπιών στη Μέση Ανατολή, που ενισχύουν την ενδοαστική κόντρα.

Την ώρα, μάλιστα, που μαινεται ανοικτό το μέτωπο στην Ουκρανία και το κύμα διαμαρτυριών στις πανεπιστημιούπολεις φουντώνει, μεγαλώνουν και οι πιέσεις ενόψει των προεδρικών εκλογών. Έτσι, το επιτελείο Μπάιντεν φαίνεται να πιέζεται από έναν αυξανόμενο αριθμό Δημοκρατικών στο Κογκρέσο να περικόψει τις προμήθειες όπλων και να πιέσει το Ισραήλ να συμμορφωθεί.

Το χρονικό της έναρξης του κινήματος στις ΗΠΑ

17 Απριλίου: Φοιτητές του Πανεπιστημίου Κολούμπια στήνουν καταυλισμό αλληλεγγύης στη Γάζα μέσα στην πανεπιστημιούπολή τους στο Μανχάταν, την ίδια μέρα που ο πρόεδρος του πανεπιστημίου δηλώνει στο Κογκρέσο των ΗΠΑ ότι θα προστατεύσει τους Εβραίους φοιτητές από μια «ηθική κρίση» αντισημιτισμού.

18 Απριλίου: Πάνω από 100 φοιτητές συλλαμβάνονται αφότου η πρόεδρος του Κολούμπια Minouche Shafik ζήτησε από την αστυνομία της Νέας Υόρκης να «καθαρίσει» τον καταυλισμό. Το φοιτητικό κίνημα εξαπλώνεται στις ΗΠΑ.

22-24 Απριλίου: Κύμα καταστολής εξαπολύεται με εκατοντάδες συλλήψεις στο Πανεπιστήμιο Γέιλ στο Κονέκτικατ, στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης στο Μανχάταν, στο Πανεπιστήμιο του Τέξας στο Όστιν και αλλού.

25 Απριλίου: Ο Πρόεδρος της Βουλής των ΗΠΑ, Μάικ Τζόνσον, απεικονίζει την πανεπιστημιούπολη του Κολούμπια ως περιοχή «εκτός ελέγχου» και προτείνει τη έφοδο των αμερικανικών εφεδρικών δυνάμεων για την «αποκατάσταση της τάξης».

26 Απριλίου: Το φοιτητικό κίνημα μεταδίδεται στην Ευρώπη με την κατάληψη του Ινστιτούτου Πολιτικών Σπου-

δών (Science Po) του Παρισιού.

27 Απριλίου: Ο αριθμός των συλλήψεων στις ΗΠΑ ξεπερνά τους 1.000 στις πανεπιστημιούπολεις, καθώς οι πρόεδροι των σχολών καλούν την αστυνομία για να διαλύσει τους καταυλισμούς στα πανεπιστήμια από τη Μασαχουσέτη έως την Αριζόνα.

28-30 Απριλίου: Ισραηλαιοαμερικανική ομάδα πραγματοποιεί αντιδιαδήλωση κοντά στον καταυλισμό των φιλοπαλαιστίνιων διαδηλωτών στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας στο Λος Άντζελες (UCLA). Ξεσπούν συγκρούσεις, κηρύσσουν τον καταυλισμό διαμαρτυρίας παράνομο. Οι φιλοϊσραηλινόι διαδηλωτές επιτίθενται στον καταυλισμό και τραυματίζουν φοιτητές. Η αστυνομία συλλαμβάνει δεκάδες φιλοπαλαιστίνιους διαδηλωτές.

1-2 Μαΐου: Η αστυνομία της Νέας Υόρκης επιτίθεται εκ νέου για να διαλύσει τους καταυλισμούς στο Κολούμπια, στο UCLA και σε πολλές ακόμη σχολές. Ο αριθμός των συλλήψεων πλησιάζει τις 2.000. Οι φοιτητές δεν κάνουν πίσω και οι κινητοποιήσεις συνεχίζουν να εξαπλώνονται στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Γαλλία «Liberte pour la Palestine»

Στη Γαλλία, εδώ και περίπου τρεις εβδομάδες ξεκίνησαν κινητοποιήσεις με κύρια αιτήματα των φοιτητών να διακοπουν οι σχέσεις των Πανεπιστημίων της Γαλλίας με τα πανεπιστήμια και τα εκπαιδευτικά κέντρα του Ισραήλ και να ισχύσει κατάπαυση του πυρός στη Γάζα. «Εμπνεόμαστε από το Κολούμπια, το Χάρβαρντ, το Γέιλ, το UNC, το Βάντερμπιλτ», δηλώνει στο CNN η Λουίζ, φοιτήτρια του Ινστιτούτου Πολιτικών Σπουδών (Science Po) του Παρισιού.

Στις 26/4 οι φοιτητές απέκλεισαν την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο Science Po (Πολιτικές Επιστήμες) και προχώρησαν σε κατάληψη του ιδρύματος. Ως απάντηση, η διοίκηση της σχολής μετέφερε τα

Η φλόγα της αλληλεγγύης και του αγώνα να δυναμώσει!

Παρίσι, φοιτητική συγκέντρωση στο Πάνθεον, Παρασκευή 3 Μάη

Συνέλευση φοιτητών στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης, Τρίτη 7 Μάη

μαθήματα διαδικτυακά, ενώ δεν έλειψαν και οι απειλές για διακοπή της χρηματοδότησης στο ίδρυμα για το διάστημα που διαρκούν οι κινητοποιήσεις.

Τρεις μέρες μετά, οι φοιτητές στη Σορβόνη οργανώνουν διαμαρτυρία έξω από το Πανεπιστήμιο φωνάζοντας μεταξύ άλλων «Γάζα, Γάζα, η Σορβόνη είναι μαζί σου». Στην προσπάθειά τους να στήσουν σκηνές και να προχωρήσουν σε κατάληψη, η αστυνομία επενέβη και διέλυσε βίαια τη συγκέντρωση.

Στις 3/5 η αστυνομία εκκενώνει την κατάληψη της σχολής Science Po στο Παρίσι, που είχε βρεθεί στο επίκεντρο των γαλλικών φοιτητικών κινητοποιήσεων. Νωρίτερα η διοίκηση του Πανεπιστημίου είχε δώσει τελεσίγραφο στους φοιτητές να περιορίσουν τη διαμαρτυρία τους σε έναν καθορισμένο, μικρότερο χώρο, κάτι που οι φοιτητές απέρριψαν. Την άρνηση των φοιτητών να υποκύψουν ακολούθησε επέμβαση της αστυνομίας μετά από αντίστοιχο αίτημα από τη διοίκηση της σχολής προς την κυβέρνηση. Παρά την εκκένωση, η διοίκηση της σχολής δεσμεύτηκε να μην προχωρήσει σε πειθαρχικές διώξεις των διαδηλωτών. Την ίδια μέρα εκκενώθηκαν συνολικά 23 πανεπιστήμια σύμφωνα με τα γαλλικά ΜΜΕ.

Οι φοιτητές και η νεολαία της πόλης δεν πτοήθηκαν και την επόμενη κιόλας μέρα πραγματοποιήθηκε μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο του Παρισιού. Στις καταλήψεις των σχολών και στις διαδηλώσεις κυριαρχούν οι Παλαιστινιακές σημαίες. Τα συνθήματα στα πλακάτ και στα πανό που κρατούν οι διαδηλωτές ή αναρτούν στα κτίρια είναι πάρα πολλά, με τα κυρίαρχα να είναι «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και «Να σταματήσει η γενοκτονία».

Οι κινητοποιήσεις και οι καταλήψεις δεν περιορίζονται μόνο στο Παρίσι. Ορισμένα παραρτήματά του Sciences Po στη Ρεν, τη Χάβρη και το Πουατιέ επηρεάστηκαν επίσης και ξεκίνησαν κινητοποιήσεις. Το Sciences Po στη Λυών, που δεν σχετίζεται με εκείνο του Παρισιού, είχε επίσης αποκλειστεί από διαμαρτυρόμενους φοιτητές, ενώ κινητοποιήσεις οργανώθηκαν και στη Σχολή Δημοσιογρα-

φίας της Λιλ.

Όπως σε άλλες χώρες έτσι και στη Γαλλία, διάφορα συνδικάτα και φιλοπαλαιστινιακές οργανώσεις καλούσαν σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης όλο το προηγούμενο διάστημα. Το κλίμα προσαπούν να αξιοποιήσουν εν όψει και των ευρωεκλογών αριστερά κόμματα που συμμετέχουν στη Γαλλική Εθνοσυνέλευση, όπως το LFI, του οποίου βουλευτές είχαν παρουσία σε κινητοποιήσεις.

Ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν έσπευσε να καταδικάσει τις καταλήψεις των πανεπιστημιακών εγκαταστάσεων, εγκρίνοντας τις αστυνομικές επεμβάσεις, οι οποίες συνεχίζονται χωρίς να μπορούν να ανακόψουν τις φοιτητικές αντιστάσεις.

Αγγλία

«Welcome to the People's University for Palestine»

Από τις αρχές του Μαΐου σε κινητοποιήσεις μπήκαν και φοιτητές πανεπιστημίων της Βρετανίας. Στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, του Κέμπριτζ, το Πανεπιστημιακό Κολλέγιο του Λονδίνου, στο Λίβερπουλ και το Εδιμβούργο, αλλά και σε Μάντσεστερ, Λιντς, Γουόργουικ, Νιούκαστλ, Σέφιλντ, Σουόνσι και Μπρίστολ, οι φοιτητές προχώρησαν σε καταλήψεις, ακολουθώντας το κύμα που ξεκίνησε από την Αμερική και έχει φτάσει και στην Ευρώπη.

Σε κοινή δήλωση των διοργανωτών Oxford Action for Palestine και Cambridge for Palestine αναφέρεται: «Πάνω από 100 πανεπιστήμια σε όλο τον κόσμο έχουν πλέον αναλάβει τολμηρή και επείγουσα δράση για την Παλαιστίνη. Ως μέλη αυτών των ιδρυμάτων, αρνούμαστε να δεχτούμε τη συνενοχή των πανεπιστημίων μας στα εγκλήματα πολέμου του Ισραήλ κατά του παλαιστινιακού λαού και αρνούμαστε να μείνουμε άπραγοι, όταν δικαιολογούν την εκστρατεία μαζικών σφαγών, πείνας και εκτοπισμού του Ισραήλ».

Τα κύρια συνθήματα των διαδηλωτών είναι: «Δεν έχουν μείνει πανεπιστήμια στη Γάζα» και «Αποεπένδυση από τη

γενοκτονία». Ένα μεγάλο πανό, που έγραφε «Καλώς ήρθατε στο λαϊκό πανεπιστήμιο για την Παλαιστίνη», αναρτήθηκε μπροστά από το μουσείο Pitt Rivers στην Οξφόρδη.

Τα γεγονότα σχολιάστηκαν από το υπουργικό συμβούλιο και τον Ρίσι Σούνακ, ο οποίος αναφέρθηκε σε «απαράδεκτη αύξηση του αντισημιτισμού».

Ιταλία

«Fuori la guerra dalle università»

Στην Ιταλία, οι δράσεις σε διάφορα πανεπιστήμια καθώς και οι διαδηλώσεις που έγιναν σε ορισμένες μεγάλες πόλεις (από το Μιλάνο ως τη Ρώμη και την Πάρμα) κινούνται κατά βάση σε δύο άξονες. Αφενός στην υποστήριξη της παλαιστινιακής αντίστασης και αφετέρου στην εναντίωση στα προγράμματα συνεργασίας των ιταλικών πανεπιστημίων με αντίστοιχα ιδρύματα και επιχειρήσεις στο Ισραήλ που είχαν αποφασισθεί μετά την εισβολή στη Γάζα. Ιδιαίτερα κεντρικό ρόλο στις κινητοποιήσεις έχει το Πανεπιστήμιο του Τορίνο, η ιστορική Scuola Normale της Πίζας καθώς και άλλες πανεπιστημιακές σχολές, Μπολόνια, Σαπιέντσα στη Ρώμη, Μπάρι, κ.α.

Ένα από τα κύρια συνθήματα των φοιτητών και των φοιτητριών στη Ρώμη είναι το «Fuori la guerra dalle università» (έξω ο πόλεμος από τα Πανεπιστήμια). Οι Ιταλοί φοιτητές, βασιζόμενοι στο άρθρο 11 του ιταλικού Συντάγματος σχετικά με τον κίνδυνο «διπλής χρήσης» -πολιτικής αλλά ενδεχομένως και στρατιωτικής- ορισμένων επιστημονικών και τεχνολογικών ερευνών, απαιτούν την άρση των συνεργασιών με το Ισραήλ. Η κυβέρνηση προσπαθεί να «εξαγοράσει» τις φοιτητικές συνειδήσεις μέσω συναντήσεων κατευνασμού μεταξύ φοιτητών και υψηλά ιστάμενων, αλλά η καταστολή καλά κρατεί, όπως στις πρόσφατες διαδηλώσεις σε Ρώμη και Μπολόνια.

Κάποιες πρυτανικές αρχές, όπως στο Τορίνο, την Πίζα και το Μπάρι, έκαναν δεκτό μέρος των αιτημάτων των φοιτητών για διακοπή των συμφωνιών συνεργασίας υπό την πίεση των φοιτητών, ζητώντας (από το κράτος) την αναθεώρηση και την αναστολή αρκετών από αυτές. Στο Λα Σαπιέντσα της Ρώμης, η πρύτανης κράτησε σκληρότερη στάση, στο πνεύμα των δηλώσεων της κυβέρνησης Μελόνι ότι «η επιστημονική έρευνα δεν μπορεί να γίνει αντικείμενομπούκοτάζ». Σε κάθε περίπτωση, τα φοιτητικά αιτήματα και οι φοιτητικές διεκδικήσεις δεν μπορούν να αφηθούν στην ευχέρεια καμίας «καλόπιστης» συγκλήτου και μόνο η επιμονή των αγώνων μπορεί να θέσει όρους πραγματικού «μπούκοτάζ».

Οι δράσεις των φοιτητών δεν έχουν καταφέρει να συνδεθούν με τμήματα εργαζομένων και της ιταλικής εργατικής τάξης, το οποίο συνεχίζει να αποτελεί ζητούμενο, όπως και στις υπόλοιπες χώρες όπου υπάρχουν γεγονότα αντίστοιχης δυναμικής.

Γερμανία

«Stop the Genocide»

Στη Γερμανία, φοιτητικές κινητοποιήσεις ξέσπασαν τις τελευταίες μέρες στο Πανεπιστήμιο Freie του Βερολίνου και στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας. Και στα δύο Πανεπιστήμια αυτά, οι φοιτητές πέραν από τις καταλήψεις, ως μέσο διαμαρτυρίας έστησαν σκηνές σε κεντρι-

κούς ανοιχτούς χώρους των ιδρυμάτων, με μικροφωνικές και πανό.

Στην πόλη Λειψία της ανατολικής Γερμανίας, οι φοιτητές κατέλαβαν μια αίθουσα διαλέξεων την Τρίτη 7/5, κραδαίνοντας πανό που έγραφε: «Κατάληψη στο Πανεπιστήμιο ενάντια στη γενοκτονία». Οι διαδηλωτές έκλεισαν τις πόρτες της αίθουσας διαλέξεων και έστησαν σκηνές στην αυλή, σύμφωνα με το πανεπιστήμιο, το οποίο κάλεσε την αστυνομία και υπέβαλε μήνυση.

Λίγο νωρίτερα, στο Πανεπιστήμιο Freie, στη γερμανική πρωτεύουσα του Βερολίνου, η αστυνομία διέλυσε τον καταυλισμό διαμαρτυρίας στην αυλή της πανεπιστημιούπολης, ενώ προχώρησε σε συλλήψεις φοιτητών με κατηγορίες την υποκίνηση μίσους και την καταπάτηση. Με επιστολή τους περισσότεροι από 100 καθηγητές σε όλη τη γερμανική επικράτεια καλούν άμεσα τη διοίκηση του Πανεπιστημίου Freie «να απόσχει από αστυνομικές επιχειρήσεις εναντίον των φοιτητών και από περαιτέρω ποινές-διώξεις», ενώ οι φοιτητικές διαμαρτυρίες φουντώνουν.

Ως βασικός φορέας των κινητοποιήσεων εμφανίζεται ο συντονισμός φοιτητών του Βερολίνου «Student Coalition Berlin» με κυριότερα αιτήματα να πάψει η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, να διακοπεί η στήριξη του Γερμανικού κράτους προς το Ισραήλ, να φύγει η αστυνομία από τα πανεπιστήμια και να αναγνωριστεί Παλαιστινιακό κράτος.

Την Τρίτη 7 Μαΐου, τρεις φοιτητές ανακοίνωσαν ότι ξεκινούν απεργία πείνας, ενώ άλλοι επτά δήλωσαν ότι θα τους ακολουθήσουν. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται αμείωτες.

Η φλόγα του ξεσηκωμού να μεταδοθεί στα ελληνικά πανεπιστήμια

Το φοιτητικό κίνημα σε όλο τον κόσμο υψώνει τη φωνή του για την Παλαιστίνη και αντιμετωπίζει την ωμή καταστολή, τις συκοφαντίες περί αντισημιτισμού, την τηλεκαίδηση, τα πειθαρχικά, τις διαγραφές... Ωστόσο, επιμένει. Παράγει πιέσεις και πολιτικά αποτελέσματα. Ο αντίκτυπος του φτάνει μέσα στην ίδια τη λωρίδα της Γάζας, όπου η παλαιστινιακή νεολαία διαδηλώνει το συγκλονιστικό «ευχαριστώ» της στους φοιτητές των ΗΠΑ και ολόκληρος ο Παλαιστινιακός λαός αντλεί δύναμη και ελπίδα στον ηρωικό του αγώνα.

Η φλόγα του ξεσηκωμού πρέπει και μπορεί να μεταδοθεί στα ελληνικά πανεπιστήμια κόντρα στους εκβιασμούς που δέχεται το φοιτητικό κίνημα μετά τον δίμηνο ξεσηκωμό του και σε πείσμα όσων έχουν εξορίσει τη συζήτηση για την Παλαιστίνη από τα ελληνικά αμφιθέατρα. Άμεσο διεθνιστικό καθήκον είναι η **σύγκληση γενικών συνελεύσεων** στους φοιτητικούς συλλόγους και η **λήψη αποφάσεων αγώνα** ενόψει και της **15ης του Μάη**, επέτειο των 76 χρόνων από τη Νάκμπα, με αιχμή να πάψει η σφαγή και να σταματήσει κάθε εμπλοκή της Ελλάδας στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Οι Έλληνες φοιτητές έχουν τη δυνατότητα να εκδηλώσουν πλατιά την αλληλεγγύη τους στον λαό της Παλαιστίνης και να μπουν στον χορό που ξεκίνησαν οι συνάδελφοί τους στην άλλη όχθη του Ατλαντικού μαζί με τον υπόλοιπο λαό.

22 Μάη Στηρίζουμε – Ψηφίζουμε Αγωνιστικές Κινήσεις

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές θα πραγματοποιηθούν μετά από έναν μεγαλειώδη αγώνα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη και συνολικά την επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Οι φοιτητές μετά από χρόνια ξαναπήσαν στις γενικές τους συνελεύσεις και πήραν αποφάσεις αγώνα, προχώρησαν σε καταλήψεις, βγήκαν μαζικά στους δρόμους, διαψεύδοντας όσους πίστευαν ότι ο νόμος θα ψηφιστεί χωρίς να ανοίξει ρουθούνι, διαψεύδοντας αυτούς που τους είχαν ξεγράψει. Οι φοιτητές ψηλάφισαν τη συλλογική και οργανωμένη πάλη, σε μια περίοδο που ξεκάθαρα φαίνεται ότι το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης δεν έχει να προσφέρει τίποτα στον λαό και τη νεολαία, πέρα από μεγαλύτερο τσάκισμα των δικαιωμάτων και της προοπτικής τους.

Ο αγώνας αυτός θα καθορίσει τις φετινές φοιτητικές εκλογές, οι οποίες άλλωστε ποτέ δεν ήταν ξεκομμένες από το φοιτητικό κίνημα. Ζητούμενο είναι, επομένως, να αυξηθεί η προσέλευση στις φοιτητικές κάλπες και στοίχημα να δυναμώσει η φωνή και η κατεύθυνση των Αγωνιστικών Κινήσεων μέσα στους συλλόγους.

Οι φοιτητές αρχικά δεν έχουν κανέναν λόγο να χαρίσουν την ψήφο τους στις συστημικές δυνάμεις ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΣΥΡΙΖΑ, που απέδειξαν μία ακόμα φορά ότι είναι αντιπαρατιθέμενες με τα φοιτητικά συμφέροντα, ότι τάσσονται με τις κυβερνήσεις που ανά τα χρόνια τσακίζουν δι-

καιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών.

Οι φοιτητές θα πρέπει να γυρίσουν την πλάτη στις δυνάμεις του ρεφορμισμού, που συνεχίζουν να κάνουν ζημιά στο κίνημα, που φανερά ή συγκαλυμμένα έκλεισαν τον μεγάλο αγώνα του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη. Από κοντά ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, ΑΤΤΑΚ, με τις λαθεμένες αναλύσεις τους για την εκπαίδευση, δεν κατάφεραν να απαντήσουν φλέγοντα ζητήματα που αντιμετώπισε το φοιτητικό κίνημα, καλλιέργησαν λογικές ανάθεσης στον φοιτητόκοσμο, δεν πίστεψαν στη δύναμη του φοιτητικού κινήματος να τα βάζει με τις πολιτικές τους.

Οι φοιτητές, από την άλλη, έχουν κάθε λόγο να στηρίξουν τις Αγωνιστικές Κινήσεις, μία δύναμη που:

- Πρωτοστάτησε στον μεγάλο αγώνα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη.

- Έδωσε τη μάχη της συνέχισης του αγώνα ακόμα και μετά την ψήφιση, όταν όλες οι υπόλοιπες δυνάμεις της αριστεράς έκαναν τα πάντα για να κλείσει.

- Συνεχίζει να βάζει την κατεύθυνση της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ του νόμου.

- Τοποθετήθηκε εξ αρχής ενάντια στην τηλεκαταστολή του φοιτητικού κινήματος και κάλεσε σε μαζική ΑΠΟΧΗ τον φοιτητόκοσμο από τις τηλεεξετάσεις κατά τη διάρκεια των καταλήψεων.

- Κατήγγειλε τις πολιτικές συνδικαλιστικές διώξεις σε βάρος μαθητών-φοιτητών-εργαζομένων, αναδεικνύοντας τη συλλογική και οργανωμένη πάλη σαν τη μόνη απάντηση.

- Υπερασπίζεται τα δικαιώματα των πιο φτωχών παιδιών που θέλουν να πετάξουν έξω από τα πανεπιστήμια, με την παιδεία των λίγων και εκλεκτών που διαμορφώνουν.

- Επιμένει να καταγγέλλει τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, στηρίζει τον δίκαιο αγώνα των Παλαιστίνων για ανεξάρτητη Παλαιστίνη από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο.

- Δείχνει με κάθε τρόπο την αλληλεγγύη της στους φοιτητές του κόσμου που διώκονται επειδή στηρίζουν τον παλαιστινιακό λαό.

- Συνεχίζει να αποκαλύπτει τις αυταπάτες και τα αδιέξοδα της λεγόμενης συνδιοίκησης, παλεύοντας για ένα φοιτητικό κίνημα ανεξάρτητο από το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Στις 22 Μάη, οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλούμε τους φοιτητές να στηρίξουν πλατιά τη φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης στους συλλόγους. Την κατεύθυνση του αντικαπιταλισμού, του αντιιμπεριαλισμού και της αντισυνδιαχείρισης. Για φοιτητικούς συλλόγους όργανα πάλης στα χέρια των φοιτητών.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΞΕ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ να νικήσουμε ΑΝΑΤΡΟΠΗ της επίθεσης ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ & ΟΡΓΑΝΩΣΗ στους συλλόγους με την ΑΡΙΣΤΕΡΑ των ΑΓΩΝΩΝ

Σχολές που κατεβαίνουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις

ΑΘΗΝΑ

- ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΕΜΠ
- ΑΣΟΕΕ
- ΙΑΤΡΙΚΗ
- ΝΟΜΙΚΗ
- ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
- ΠΑΝΤΕΙΟΣ
- ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
- ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΩΝ (ενιαίος)
- ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ
- ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΠΑΜΑΚ
- ΜΕΤ ΠΑΜΑΚ
- ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΠΑΜΑΚ
- ΦΥΣΙΚΟ

ΠΑΤΡΑ

- ΗΜΜΥ
- ΦΥΣΙΚΟ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

- ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
- ΙΑΤΡΙΚΗ
- ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ
- ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΥΛΙΚΩΝ
- ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ
- ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ
- ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

ΞΑΝΘΗ

- ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

- ΙΑΤΡΙΚΗ

ΒΟΛΟΣ

- ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
- ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΙ

ΧΑΝΙΑ

- ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΙ
- ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΟΡΥΚΤΩΝ ΠΟΡΩΝ

Διώκουν φοιτητές που αγωνίζονται Μόνη απάντηση οι συλλογικοί και οργανωμένοι αγώνες

Η βιομηχανία διώξεων σε βάρος του αγωνιζόμενου λαού που έχει στήσει το σύστημα δεν θα μπορούσε να αφήσει στην απέξω τους φοιτητές που έδωσαν τους προηγούμενους μήνες έναν μεγαλειώδη αγώνα ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη και την επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές συνολικότερα.

Μετά το ξύλο και τα χημικά στις διαδηλώσεις, τις εφόδους της αστυνομίας σε κατειλημμένες σχολές, τις συλλήψεις φοιτητών, σειρά πήραν οι πειθαρχικές διώξεις, μέχρι και η έφοδος της αστυνομίας σε σπίτι φοιτήτριας!

Στην Πάτρα, συγκεκριμένα, ο πρόεδρος του τμήματος των Πολιτικών Μηχανικών κάλεσε σε ακρόαση και προχώρησε σε πειθαρχικές διώξεις σε βάρος 4 φοιτητών που υλοποίησαν απόφαση της γενικής τους συνέλευσης, καθιστώντας σαφές ότι μπορούν να έρθουν αντιμέτωποι μέχρι και με την οριστική διαγραφή τους από τη σχολή! Αξιοποιούν τις διατάξεις των νόμων Κεραμέως, που εφαρμόζονται κανονικότητα, για να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές, για να τους κρατήσουν στη γωνία!

Στο Ρέθυμνο, αστυνομία εισέβαλε σε σπίτι φοιτήτριας, μέλους της νΚΑ, με πρόσχημα συνθήματα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, που γράφτηκαν σε τοίχους της πόλης...

Μετά τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση θέλει να δώσει στη νεολαία να καταλάβει ότι αντιστάσεις και αγώνες

δεν χωράνε μες στα πανεπιστήμια. Ότι οι αγώνες που έδωσε η νεολαία έχουν τίμημα. Και αυτό θα σημαίνει είτε ακόμα περισσότερη εντατικοποίηση είτε διώξεις και πειθαρχικά. Θέλουν να διδάξουν στους φοιτητές τη συμμόρφωση και την υποταγή. Για να μην μπορούν να σηκώσουν κεφάλι, όταν θα βλέπουν τα δικαιώματά τους να τσακίζονται. Για να τους μετατρέψουν την επόμενη ημέρα σε πειθαρχημένους εργαζόμενους.

Στοχοποιούν αγωνιστές, για να περάσουν μήνυμα σε όλο τον λαό. Κάποια μόνο παραδείγματα αφορούν διωκόμενους εκπαιδευτικούς, μαθητές και φοιτητές, απολυμένους εργαζόμενους εξαιτίας της πολιτικής και της συνδικαλιστικής τους δράσης.

Αξιοποιούν όλο το νομικό οπλοστάσιο που έχουν στη διάθεσή τους (ν. Χατζηδάκη, ν. Γεωργιάδη, νέος ποινικός κώδικας) για να βγάλουν στην παρανομία τους αγώνες και τα όργανα πάλης του λαού και της νεολαίας. Θέλουν ο λαός και η νεολαία να μείνουν στη γωνία, να παρακολουθούν τις εξελίξεις χωρίς να αντιδρούν.

Μόνη απάντηση στην τρομοκρατία, τη βιομηχανία συνδικαλιστικών και πολιτικών διώξεων είναι η συλλογική και οργανωμένη πάλη. Οι φοιτητές δεν τρομοκρατούνται. Μαζί με τον λαό και τη νεολαία μπορούν και πρέπει να καταγγείλουν τη συντονισμένη προσπάθεια τρομοκρατήσης, στην οποία έχει επιδοθεί το σύστημα εδώ και καιρό.

Κοινό ευρωπαϊκό πτυχίο... την ώρα που μας στερούν το ελληνικό!

Ενώ δεν πέρασαν δυο μήνες από την ψήφιση του νόμου Πιερρακάκη και το κλείσιμο των φοιτητικών κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση, πιστή στις επιταγές των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, προχωράει στην υλοποίηση των σχεδίων της Ε.Ε. για την εκπαίδευση. Ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν, Μαργαρίτης Σχοινιάς, στη σύνοδο των πρυτάνεων παρουσίασε το νέο πλαίσιο που αφορά τη δημιουργία ενός «Κοινού Ευρωπαϊκού Πτυχίου». Αυτό θα μπορεί να είναι επιπέδου είτε bachelor, είτε master, είτε διδακτορικού. Θα αναγνωρίζεται αυτόματα σε όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. Θα απονέμεται από κοινού από ευρωπαϊκά πανεπιστήμια που θα αναπτύξουν για τον σκοπό αυτό διακρατική συνεργασία, ενώ θα βασίζεται σε ένα κοινό σύνολο κριτηρίων που θα συμφωνηθούν σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το εν λόγω πτυχίο θα δίνεται με δυο πιθανούς τρόπους.

Το Κοινό Ευρωπαϊκό Πτυχίο είναι προέκταση του ΚΕΧΑΕ (Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης), που ορίζεται από την κακόφημη συνθήκη της Μπολόνια. Αποτελεί άλλη μια προσπάθεια υπηρετήσης των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων των ισχυρών της Ε.Ε. Αυτές οι επιδιώξεις κινούνται με στόχο, από την μια, την επιβολή του κεφαλαίου στον κόσμο της εργασίας και από την άλλη, την

εκστρατεία επανακατάκτησης του κόσμου. Είναι μια διαδικασία που περνάει μέσα από τον ανταγωνισμό μεταξύ των ιμπεριαλιστών, οποίος στις μέρες μας αγγίζει τα όρια γενικευμένης σύρραξης.

Όπως και η συνθήκη της Μπολόνια, έτσι και το κοινό πτυχίο, θα μπορούσε να υπηρετεί μια προσπάθεια προβολής των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών κρατών έναντι των ΗΠΑ σε τομείς που σχετίζονται με την τεχνολογία, την έρευνα και την ανάπτυξη. Αποσκοπεί παράλληλα στην απορρόφηση της αφρόκρεμας του επιστημονικού δυναμικού των ασθενέστερων εξαρτημένων χωρών προς τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Ταυτόχρονα, προσβλέπει στη διαμόρφωση όρων παραπέρα εξάρτησης και υποταγής χωρών σαν την Ελλάδα, όπου η ιδεολογική και πολιτιστική κυριαρχία έχει σημαντικό ρόλο. Δεν είναι τυχαίο πως το συγκεκριμένο σχέδιο πλάσεται σαν συνέχεια «άλλων επιτυχημένων πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως το πρόγραμμα ERASMUS+». Είναι προγράμματα που διδάσκουν στη νεολαία τα «ευρωπαϊκά ιδεώδη», θέλοντας να κρύψουν τις πραγματικές αξίες των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που μετρούνται με τους τόνους σιδηρικών που στέλνονται στην Ουκρανία και στους σιωνιστές εγκληματίες.

Σούδα - αγκυροβόλιο θανάτου

Στις 28/4 το αμερικάνικο πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο Eisenhower κατέπλευσε για άλλη μια φορά στη βάση της Σούδας, ξεφορτώνοντας παράλληλα στα Χανιά χιλιάδες πεζοναύτες. Βρισκόταν για εβδομάδες στην Ερυθρά Θάλασσα, επικεφαλής της αμύνης που επιχειρεί εκεί απέναντι στους Χούθι και για να στηρίξει το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο στη σφαγή της Γάζας. Μόλις αναχώρησε από τη Σούδα στις 2/5 το αμερικάνικο, πήρε σειρά το γαλλικό πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο Charles de Gaulle (το μοναδικό που διαθέτει ο γαλλικός ιμπεριαλισμός) και κατέπλευσε στη βάση της Σούδας για μία εβδομάδα. Η «φιλοξενία» του στην αμερικάνικη βάση στο Μαράθι έγινε στα πλαίσια της συμμετοχής σε πολυεθνική άσκηση στην Ανατολική Μεσόγειο, στην οποία για πρώτη φορά η ναυαρχίδα του Γαλλικού Πολεμικού Ναυτικού βρίσκεται υπό ΝΑΤΟϊκή διοίκηση.

Ο συνωστισμός αεροπλανοφόρων στη Σούδα τις μέρες των διακοπών του Πάσχα είναι μια ακόμα απόδειξη ότι η

χρήση του τόπου ως πολεμικό ορμητήριο για τους μακελάρηδες των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ δεν έχει «πιάσει ταβάνι». Όπως δεν έχει «πιάσει ταβάνι» ο εξανδραποδισμός των ντόπιων και η μετατροπή της πόλης των Χανίων σε Τρούμπα για τα πληρώματα των αεροπλανοφόρων. Αυξάνεται, όσο πληθαίνουν οι ανάγκες των ιμπεριαλιστών, όσο φουντώνουν τα μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή.

Άλλωστε, η προγραμματισμένη επέκταση των υποδομών και στις δύο πλευρές του κόλπου της Σούδας θα πολλαπλασιάσει τις δυνατότητες υποστήριξης στις φονικές ΝΑΤΟϊκές αμύνες, που τρομοκρατούν, βομβαρδίζουν και δολοφονούν τους λαούς της περιοχής.

Η αξιοποίηση της χώρας, των λιμανιών και των αεροδρομίων της ως μόνιμο στρατιωτικό προγεφύρωμα των ΝΑΤΟϊκών είναι από τις πλέον σοβαρές πλευρές της ευθυγράμμισης της άρχουσας τάξης στις απαιτήσεις των προστατών της. Την ίδια ώρα που οι Ρώσοι αξιωματικοί φωτογραφίζουν τις εγκαταστάσεις σε Σούδα

και Αλεξανδρούπολη ως στόχο αντιποίνων, την ίδια ώρα που οι δικό τους αναλυτές τονίζουν ότι η Ελλάδα είναι στην εμβέλεια των ιρανικών πυραύλων, το αστικό πολιτικό προσωπικό ομόθυμα κορδώνεται πως έχει τοποθετήσει τη χώρα στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας»! Πάντα ανεργάτιστοι και υποτελείς, έτοιμοι για τον πιο μεγάλο τυχοδιωκτισμό για χάρη των αφεντικών, εξηγούν στον λαό ότι τώρα θα πρέπει να πληρώσει και τον ελληνικό «σιδερένιο θόλο» (αφού είμαστε σε πόλεμο με τους εχθρούς των ΗΠΑ) και δεν διστάζουν να πανηγυρίζουν συμφωνίες για την επ' αόριστον μετατροπή της επικράτειας σε αμερικάνικη βάση! Στο κατόπι τους οι τοπικοί άρχοντες καταθέτουν διαπιστευτήρια συμμόρφωσης και κλείνουν δρόμους για τη διευκόλυνση της αναφυκτικής των πεζοναυτών. Από δίπλα τα τοπικά ΜΜΕ δημοσιογραφούν «εντυπωσιασμένα» για τις δυνατότητες των αεροπλανοφόρων, θάβοντας παράλληλα και όποια κίνηση καταγγελίας τους.

Η εργατική τάξη και ο λαός καλούν-

ται να πληρώσουν το μάρμαρο. Να αποδεχτούν τη σχέση ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και όσα αυτή ορίζει για το παρόν και το μέλλον τους. Να εμπεδώσουν ότι φορείς των αξιών του πολιτισμού και προφανείς σύμμαχοι είναι μακελάρηδες σαν τον Νετανιάχου και τον Γκάλαντ. Ότι τρομοκράτες είναι οι εχθροί των γερακιών της Ουάσινγκτον, δηλαδή οι Παλαιστίνιοι, που παλεύουν για τη λευτεριά τους. Ότι η βέλτιστη χρήση του τόπου είναι ως ορμητήριο της πολεμικής μηχανής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ότι ο δικός τους ρόλος είναι η στήριξη των πολέμων του ΝΑΤΟ με τον κόπο, τον ιδρώτα ως και με το αίμα τους.

Πρόκειται για προπαγάνδα που δεν μπορεί να πείσει, παρά μονάχα να πειθαρχήσει. Τα πραγματικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και ευρύτερα του κόσμου της δουλειάς είναι στον αντίποδα όλων αυτών. Να υπηρετήσουμε την ανάδειξή τους και τις δυνατότητες που ανοίγουν, όταν μπουν οδηγός της λαϊκής πάλης.

Μεγαλώνουν οι απαιτήσεις για βαρύ οπλισμό στην Ουκρανία

Η έγκριση από το αμερικανικό κογκρέσο των 61 δισ. για στρατιωτική βοήθεια στο ενεργούμενο τους καθεστώδες Ζελένσκι είναι δεδομένο ότι παρατείνει τον επικίνδυνο για όλη την ανθρωπότητα πόλεμο στην καρδιά της Ευρώπης, ανεξαρτήτως του τι θα ανατρέψει στα πεδία των μαχών. Η αδιάκοπη τροφοδοσία με όπλα από τη Δύση (μαζί με την καθοδήγηση της χρήσης τους) είναι εκ των ων ουκ άνευ για το αξιόμαχο του Ουκρανικού στρατού.

«Διεξάγουμε πόλεμο με τη Ρωσία», μας ενημέρωνε ο ανεκδιήγητος Μητσοτάκης από τις ΗΠΑ τις πρώτες εβδομάδες του πολέμου. Η συνεχής αποστολή όπλων από την Ελλάδα στην Ουκρανία πράγματι συνιστά εμπλοκή στον πόλεμο. Όσο περισσότερο και βαρύτερο οπλισμό προσφέρεις, τόσο πιο βαθιά εμπλέκεσαι. Ξεκίνησαν με σφαίρες και καλάσνικοφ, συνέχισαν με πυροβόλα MAG και αντιαρματικά και ήδη έχουν να στείλει 40 τεθωρακισμένα οχήματα στο μέτωπο. Πλέον και με τη φόρα από τα δισ. του κογκρέσου, τίθεται ανοικτά από ΗΠΑ και Ευρωπαίους να κάνει η Ελλάδα το επόμενο βήμα. Να δώσει αντιαεροπορικά συστήματα μεγάλου βεληνεκούς στην Ουκρανία!

Την αρχή είχε κάνει ο Ζελένσκι, ο οποίος μετά την επίσκεψη του Μητσοτάκη στην Οδησό είχε κάνει λόγο για διμερή συμφωνία, φωτογραφίζοντας τους Patriot. Σε δεύτερο χρόνο, οι Financial Times σε άρθρο τους αποκάλυψαν ότι ζητείται από Ελλάδα και Ισπανία να στείλουν μια συστοιχία Patriot ή S-300,

επιβεβαιώνοντας τη φημολογία που σέρνεται εδώ και καιρό. Το γαϊτανάκι των δημόσιων πιέσεων συνέχισε ο Γερμανός ΥΠΕΞ, που δήλωσε ότι δεν κατανοεί τον λόγο που Ελλάδα και Ισπανία αρνούνται να δώσουν Patriot στην Ουκρανία.

Η ελληνική κυβέρνηση τελικά αναγκάστηκε να δηλώσει την άρνησή της δις, μέσω Μητσοτάκη και Δένδια, επικαλούμενη λόγους εθνικής άμυνας. Για την εξαρτημένη άρχουσα τάξη, δεν είναι κάτι απλό να ανεβάσει ένα ακόμα σκαλοπάτι την αντιπαράθεσή της με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Είναι ενδεικτικό ότι για τους ρώσικους κατασκευείς S-300 που βρίσκονται στην Κρήτη, η Ζαχάροβα έχει τονίσει εδώ και καιρό ότι τυχόν παράδοσή τους στην Ουκρανία θα συνιστά εχθρική ενέργεια. Η προθυμία αποστολής συστοιχίας Patriot σε αυτή τη συγκυρία θα σηματοδοτούσε ότι είναι έτοιμη για ακόμα σοβαρότερη εμπλοκή. Άλλωστε, στο τραπέζι είναι και η πρόταση Μακρόν για αποστολή ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων στην πρώτη γραμμή του μετώπου.

Οι Ουκρανοί δηλώνουν ότι αναζητούν άμεσα 12 συστοιχίες αντιαεροπορικών και έχουν βρει ως τώρα μόνο 3. Τους έστειλαν μόνο οι ΗΠΑ και η Γερμανία. Οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών για μεγαλύτερη στράτευση της Ελλάδας στους πολεμικούς τους σχεδιασμούς θα κλιμακωθούν. Η εξαρτημένη αστική τάξη έχει αποδείξει ότι είναι ασπόνδυλη και το πολιτικό της προσωπικό ικανό για κάθε βρομοδουλειά. Και για αυτό είναι επικίνδυνοι για τον λαό και τη χώρα.

πραγματικότητα που διαμορφώνεται.

Η νεολαία θα πρέπει να ορθώσει τους αγώνες της κόντρα σε παλιούς και νέους νόμους, συνθήκες και συνόδους. Δεν έχει τίποτα να περιμένει από τους «φωστήρες» της Ε.Ε., ούτε από τους ντόπιους υπηρέτες τους. Το καθολικό δικαίωμα στις σπουδές και στην εργασία δεν κερδίζεται μέσα από ευρωπαϊκά ή παγκόσμια πτυχία, σεμινάρια, μεταπτυχιακά και λοιπούς τίτλους. Κατακτιέται και κατοχυρώνεται μέσα στην πάλη!

Έκθεση του State Department για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ελλάδα

Πιέσεις και στους πιο «πρόθυμους» για περαιτέρω «ευθυγράμμιση»

Σε έκθεση 43 σελίδων του αμερικάνικου υπουργείου Εξωτερικών, αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι για το 2023 δεν υπήρξαν σημαντικές αλλαγές στην κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ελλάδα. Βασικά στοιχεία που χρησιμοποιεί είναι η διαχείριση του μεταναστευτικού, οι συνθήκες στις φυλακές της χώρας, η ελευθερία λόγου, οι παρακολουθήσεις και η φυλετική βία.

Βασισμένη σε αναφορές και καταγγελίες μη κυβερνητικών οργανισμών, διεθνών οργανισμών και άρθρων ΜΜΕ κάνει λόγο για σκληρή, απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση μεταναστών αιτούντων ασύλου, κρατούμενων, ΛΟ-ΑΤΚΙ, Ρομά κ.α. καθώς και για περιπτώσεις διαφθοράς, με ειδική αναφορά, σε όλα τα παραπάνω, στα σώματα ασφαλείας. Παρότι αναγνωρίζει κάποιες «προσπάθειες» της κυβέρνησης, καταγράφει τις καταγγελίες των παραπάνω φορέων για την αποτυχία διερεύνησης καταγγελιών και ισχυρισμών περί επαναπροωθήσεων μεταναστών.

Για το ζήτημα της ελευθερίας του λόγου χρησιμοποιεί την έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για το κράτος δικαίου στην Ελλάδα και τις καταγγελίες απέναντι σε δημοσιογράφους, πολιτικούς και πολίτες, την ελευθερία έκφρασης των δημοσιογράφων και των υπερασπιστών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η απάντηση από τη μεριά του υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας είναι ότι η έκθεση δεν διερευνά την ορθότητα των καταγγελιών των μη κυβερνητικών οργανισμών, ενώ διαμαρτύρεται γιατί δεν «ζητήθηκε» η άποψη της ελληνικής κυβέρνησης για τα παραπάνω ζητήματα και για το ότι η έκθεση παραβλέπει το έργο της κυβέρνησης για την προστασία των ευάλωτων ομάδων πολιτών!

Φυσικά, το πραγματικό ερώτημα δεν

είναι η κατάσταση του «κράτους δικαίου» στην Ελλάδα, αυτή τη βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι, η νεολαία, οι μετανάστες και οι λαϊκές μάζες στην χώρα. Πόσο μάλλον, δεν τίθεται κανένα θέμα για το αν οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ ξαφνικά «νοιώστηκαν» για τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού. Άλλωστε, έχουν να επιδείξουν «μεγάλο έργο» για τις συνθήκες που βιώνουν οι λαοί στις χώρες αυτές, με πρόσφατα παραδείγματα τη βία στα κατελιημένα πανεπιστήμια των ΗΠΑ και το σπάσιμο κάθε διαδήλωσης στην Ευρώπη που «τολμάει» να εκφράσει αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό.

Τόσο η έκθεση του State Department, όσο και η προηγούμενη της Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αποτελούν προσπάθειες (η καθεμιά από τη μεριά της) για την άσκηση πιέσεων στο ελληνικό αστικό σύστημα και την κυβέρνηση του με στόχο τη μεγαλύτερη ευθυγράμμιση στα συμφέροντα του κάθε ιμπεριαλιστή που εκπροσωπούν. Ενώ για τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ οι λόγοι για τις πιέσεις αυτές είναι πολλοί, βάσει του «μπαταρισματος της βάρκας» προς τη μεριά των συμφερόντων των ΗΠΑ, που εκφράζεται σε κάθε τομέα, θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς τι άλλο μπορεί να ζητάνε οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές από τους «πρόθυμους» εκφραστές του εγχώριου συστήματος. Είναι φανερό πως η πολιτική της αστικής τάξης και των κυβερνήσεών της, που τους προσφέρουν «γη και ύδωρ» δεν αρκεί. Πρέπει όχι μόνο να συνεχίσει αμετάκλητα η πολιτική αυτή και στο μακρύ μέλλον, αλλά μπροστά στις κρίσιμες εξελίξεις σε πλανητικό επίπεδο, ιδιαίτερα με τον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και με δεδομένη τη γεωστρατηγική σημασία της Τουρκίας, φαίνεται ότι η ελληνική αστική τάξη θα πρέπει να κρατήσει «μικρό καλάθι» όσον αφορά τα ελληνοτουρκικά και όχι μόνο.

► Για την υπηρετήση της επίθεσης στη φοιτητική νεολαία, απαιτείται η συνεργασία υπουργείου και πρυτάνεων. Για τον λόγο αυτό, δίνονται (;) «62 εκατομμύρια ευρώ για τη διεθνοποίηση των ελληνικών δημόσιων Πανεπιστημίων» με στόχο τις συνεργασίες με Πανεπιστήμια του εξωτερικού για μεταπτυχιακά προγράμματα. Η κυβέρνηση επιδιώκει έτσι να κάμψει τις όποιες αντιθέσεις γέννησε σε ορισμένους πρυτάνεις και μεγαλοκαθηγητές ο ν. Πιερρακάκη, αντιθέσεις που θέλουν να παζαρέψουν τον ρόλο τους στη νέα

Φτώχεια και ακρίβεια γονατίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά

Το οικονομικό αφήγημα της κυβέρνησης μιλά για ρυθμούς ανάπτυξης διπλάσιους του μέσου όρου της ΕΕ, για μείωση του δημόσιου χρέους της χώρας (ως ποσοστό του ΑΕΠ), για αύξηση των εξαγωγών, για πρωτογενή πλεονάσματα, για εκτίναξη των ξένων επενδύσεων κ.α. Ένα αφήγημα που παρουσιάζει μια ειδυλλιακή εικόνα για την ελληνική οικονομία, μια εικόνα, όμως, ξένη για την πλειοψηφία των λαϊκών νοικοκυριών.

Την στιγμή που η κυβέρνηση επιμένει για τις επιτυχίες της στην οικονομία και ο Economist μιλά για την «καλύτερη οικονομία του κόσμου» (κατατάσσοντας την Ελλάδα πρώτη μεταξύ 35 χωρών με κριτήριο τον πληθωρισμό, το ΑΕΠ, τις θέσεις εργασίας και την πορεία του χρηματιστηρίου), τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το 2023 αναφέρουν ότι πάνω από το 26% του πληθυσμού της χώρας ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας. Περίπου 1 στους 4 ζουν με ετήσιο εισόδημα κάτω

από 6.030 € (ή 12.663 € για τετραμελείς οικογένειες) σύμφωνα με το όριο φτώχειας που έχει θέσει η ΕΛΣΤΑΤ. 6 στους 10 μισθωτούς αμείβονται με λιγότερο από 1.000 ευρώ μεικτά το μήνα. Για το 60% των νοικοκυριών το μηνιαίο φτάνει για 18-20 μέρες!

Οι «επιτυχίες» της κυβέρνησης πατάνε στη μείωση του πραγματικού εισοδήματος, στη βύθιση του βιοτικού επιπέδου, στην παραπέρα φτωχοποίηση και παραπέρα εξαθλίωση της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας. Όλα αυτά τα χρόνια, κυρίως από το 2009 και μετά, έχουμε διαρκή μείωση του κατά κεφαλήν ΑΕΠ. Αυτό που καταλαβαίνουν στο πορτοφόλι τους χιλιάδες λαϊκές οικογένειες το φανερώνουν και τα επίσημα στοιχεία τους: Σύμφωνα με έκθεση του ΟΟΣΑ, το 2022 ο μέσος ονομαστικός μισθός στην Ελλάδα αυξήθηκε κατά 1,5%, αλλά ο μέσος πραγματικός μισθός μειώθηκε κατά 7,4% λόγω του πληθωρισμού. Σύμφωνα

με τα στοιχεία της EUROSTAT για το 2023, στην ΕΕ των 27 κρατών-μελών η Ελλάδα έφτασε να είναι η δεύτερη φτωχότερη χώρα μετά τη Βουλγαρία, ενώ μεταξύ των 20 κρατών-μελών της ευρωζώνης κατατάσσεται ως η φτωχότερη χώρα.

Και ενώ από τη μια η φτώχεια και η ακρίβεια γονατίζουν τα λαϊκά νοικοκυριά, από την άλλη έχουμε δυσβάστακτη φορομνηξία με διαρκή αύξηση των φορολογικών εσόδων του προϋπολογισμού και απαντώντας από μήνα σε μήνα «υπερβάσεις» των φορολογικών στόχων: Για το 2023, τα έσοδα από φόρους ξεπέρασαν τα 61,6 δισ. ευρώ, αυξημένα κατά 653 εκατ. ευρώ ή 1,1% έναντι του στόχου. Φορολογικά έσοδα των οποίων πάνω από το 90% πληρώνεται από τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κυρίως μέσω της έμμεσης φορολογίας. Και από την άλλη, προκλητικές φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις για το μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, που χρόνο με τον χρόνο

βλέπουν τα κέρδη τους να εκτινάσσονται: Πάνω από 1,6 δισ. ευρώ κέρδη στο 2022 για τους 5 μεγαλύτερους ενεργειακούς ομίλους. Κέρδη-ρεκόρ όλων των εποχών είχαν το 2022 οι εισηγμένες στο χρηματιστήριο Αθηνών επιχειρήσεις και ακόμα μεγαλύτερα κέρδη για το 2023 ανακοίνωσαν οι 13 μεγαλύτερες από αυτές (από 7.562,45 εκατ. ευρώ κέρδη το 2022, στα 7.692,78 εκατ. ευρώ το 2023).

Μείωση του πραγματικού εισοδήματος, χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου, ανασφάλεια, εργασιακή εκμετάλλευση και ξεζούμισμα της εργατικής τάξης είναι οι δείκτες που επιτρέπουν σε κυβέρνηση, ΣΕΒ και Στουρνάρα να μιλούν για «επιτυχίες» της οικονομικής πολιτικής. «Επιτυχίες» που στηρίζονται σε πηλίνα πόδια. «Επιτυχίες» που ο λαός πρέπει να αντιπαλέψει, γιατί η πάλη για την ανατροπή αυτής της αντιλαϊκής-αντεργατικής πολιτικής αποτελεί όρο ζωής για κάθε λαϊκό νοικοκυριό, για κάθε εργαζόμενο.

Πρωτομαγιά στον κόσμο

Μαζικές συγκεντρώσεις για την Εργατική Πρωτομαγιά και την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Με μεγάλες διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις γιορτάστηκε η φετινή 1η Μάη σε όλο τον κόσμο. Σημείο αναφοράς όλων των κινητοποιήσεων, η επίκαιρη διεκδίκηση για **θωρο και εργατικά δικαιώματα**, στην κατεύθυνση της χειραφέτησης της εργατικής τάξης. Η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό και η καταγγελία της γενοκτονίας στη Γάζα ήταν το δεύτερο σημαντικό κυρίαρχο ζήτημα που διέτρεξε όλες τις συγκεντρώσεις την Πρωτομαγιά. Οι διαδηλώσεις για την εργατική πρωτομαγιά ήταν ταυτόχρονα και διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη.

ΗΠΑ

Η φετινή επέτειος συνέπεσε και με τη μεγαλειώδη εξέγερση της αμερικανικής νεολαίας για την Παλαιστίνη. Το αμερικανικό κατεστημένο ξεκίνησε μια τεράστια επιχείρηση τρομοκράτησης και καταστολής της νεολαίας μέσα και έξω από τα πανεπιστημιακά κάμπους. Στο πανεπιστήμιο Columbia και στο City College, της Νέας Υόρκης, έγινε έφοδος της αστυνομίας, την 1η Μάη, με πάνω από 280 συλλήψεις. Περικυκλώθηκε ο χώρος και μέσα σε βροχή δακρυγόνων, εισέβαλαν δεκάδες πάνοπλοι αστυνομικοί πυ-

ροβολώντας με σφαίρες από καουτσούκ!

Έτσι, σε πολλές πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις καταγγέλλθηκε από φοιτητές η άγρια καταστολή που παρακολουθούμε αυτές τις μέρες. Αξίζει να σημειωθεί για άλλη μια φορά ότι το κύμα αυτό της φοιτητικής διαμαρτυρίας έχει περάσει στην Ευρώπη. Πρώτα στα πανεπιστήμια στη Γαλλία, μετά στη Γερμανία και τελευταία σε Αγγλία και Ιρλανδία.

ΓΑΛΛΙΑ

Οι πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις στο Παρίσι αλλά και σε άλλες πόλεις (Τουλούζη, Λιόν...) αντιμετώπισαν την αστυνομική βία και υπήρξαν ξυλοδαρμοί και συλλήψεις διαδηλωτών. Η κυβέρνηση Μακρόν συνεχίζει την πολιτική μηδενικής ανοχής απέναντι σε κινητοποιήσεις που ξεφεύγουν από τα συστημικά όρια και ειδικά αυτές που αναδεικνύουν την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Οι συγκεντρώσεις την 1η Μάη ήταν απαγορευμένες από την κυβέρνηση Σολτς με πρόσχημα τη «διασάλευση της τάξης». Χαρακτηριστικά, στο Βερολίνο η αστυνομία απαγόρευσε σημαίες και συνθήματα για την Παλαιστίνη! Οι συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν κάτω από την επιμονή των διαδηλωτών.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Για μια ακόμα χρονιά η κυβέρνηση Ερντογάν απαγόρευσε τη συγκέντρωση στην πλατεία Ταξίμ στην Κωνσταντινούπολη. Η πλατεία Ταξίμ αποτελεί σημείο αναφοράς για την αριστερά και το εργατικό κίνημα στην Τουρκία εδώ και δεκαετίες. Πάνω από 40.000 αστυνομικοί είχαν αποκλείσει κομβικά σημεία της πόλης, για να εμποδίσουν την πρόσβαση στην πλατεία Ταξίμ. Παρά την απαγόρευση πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις, οι οποίες χτυπήθηκαν από την αστυνομία με ιδιαίτερη αγριότητα, κάνοντας και χρήση πλαστικών σφαιρών και δακρυγόνων, ενώ έγιναν πάνω από 200 συλλήψεις.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Πραγματοποιήθηκαν μεγάλες διαδηλώσεις. Περισσότεροι από 10.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Τόκιο, ζητώντας αυξήσεις μισθών για να αντισταθμίσουν τις αυξήσεις των τιμών. Τα συνδικάτα θεωρούν ότι η μείωση των μισθών έχει διευρύνει τις εισοδηματικές ανισότητες.

ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ

Οι χιλιάδες διαδηλωτές στη Σεούλ είχαν σαν κεντρικό αίτημα την κατάργηση ▶

Κωνσταντινούπολη, Πλατεία Ταξίμ

Χιλή

Παρίσι

Δυτικά Βαλκάνια

Ανταγωνισμοί, παραλληλισμοί, και... «επετειακά ραντεβού»

Στις 2 του Μάη το κοινοβούλιο της Σερβίας, που προέκυψε στις εκλογές του περασμένου Δεκεμβρη, έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στη νέα κυβέρνηση συνασπισμού, στην οποία ηγείται ο πρόεδρος του Σερβικού Προοδευτικού Κόμματος (SNS), Βούτσεβιτς. Ο Βούτσεβιτς στις προγραμματικές δηλώσεις μίλησε για «κυβέρνηση συνέχειας η οποία θα προσπαθήσει να αντιμετωπίσει τις διεθνείς προκλήσεις». Τη μεγαλύτερη, όπως ανέφερε, θα αποτελέσει το ζήτημα του Κοσόβου.

Η πρόκληση αυτή ήδη ξεκίνησε στις 16/4. Η κοινοβουλευτική συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης (ΣτΕ), ψήφισε να γίνει μέλος του Κοσσυφοπέδιου. Όσο για τις δεσμεύσεις και τις υποχρεώσεις από την ένταξή του, αυτές θα παρακολουθούνται! Η γνωμοδότηση, βασισμένη σε εισηγητική έκθεση της επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας, Ντόρας Μπακογιάννη, εγκρίθηκε με μεγάλη πλειοψηφία (131 υπέρ, 29 κατά και 11 αποχές). Από τους Έλληνες βουλευτές, υπέρ ψήφισαν 4 από τη Νέα Δημοκρατία και κατά η Κασιμάτη από τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο Αλέξης Τσίπρας, πρόεδρος της Επιτροπής του Συμβουλίου για τα Δυτικά Βαλκάνια, που πριν λίγες μέρες είχε καλωσορίσει την έκθεση, και ο Γιώργος Παπανδρέου απείχαν.

Η βασική προϋπόθεση που είχε συμφωνηθεί αλλά παρακάμφθηκε, αφορούσε τη δημιουργία της Ένωσης Σερβικών Κοινοτήτων του Κοσσυφοπέδιου. Παραπέμφθηκε σε «δέσμευση για μετά την ένταξη»! Η Μπακογιάννη, μετά από έναν χρόνο διεργασιών, «ενημερωτικά» ταξίδια στο Κόσοβο και παρασκηνακές διαβουλεύσεις σε ΕΕ, στο πόρισμά της κατέληγε ότι: Το Κοσσυφοπέδιο μπορεί να θεωρηθεί «μία λειτουργική κοινοβουλευτική δημοκρατία με ισχυρά εγγύα για την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, όπως και τη συνταγματική κατοχύρωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών»! Η Μπιλιάνια Πάντιτς Πίλια, που εκπροσωπεί τη Σερβία στο Συμβούλιο της Ευρώπης, της επιτέθηκε λέγοντας: «Είσαι υποκρίτρια, προκαλείς και σου λείπει η ακεραιότητα»... Η Μπακογιάννη, αναγνωρίζοντας τις «πρωτοφανείς συνθήκες» της αίτησης, μίλησε, γενικά και αόριστα, και για την τεράστια πίεση που υπήρξε για να προχωρήσει το θέμα.

Ωστόσο, δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Ο πρόεδρος της Σερβίας, Βού-

τσιτς, πριν από λίγο καιρό επιτέθηκε προσωπικά στην Μπακογιάννη, λέγοντας ότι ξέρει «πολύ καλά ποιος έδωσε την εντολή να εγκαταλείψει τις πολιτικές αρχές που είχε (;) και να συμπεριφερθεί έτσι». Η Σερβία δείχνει να θέλει, δικαιολογημένα ως έναν βαθμό, να αποφυγεί την όξυνση συνολικά με τη «φιλή Ελλάδα», (χαρακτηριστικά τα εγκώμια σε Τσίπρα για τη μεταστροφή του!). Υιοθετεί την τακτική της «προσωποποίησης του ζητήματος», κατακεραυνώνοντας την Μπακογιάννη κι ότι το έκανε σε συνεννόηση με τον αδερφό της, τον πρωθυπουργό, λες και αφορά «οικογενειακό ζήτημα». Μόνο ο ΥΠΕΞ της Σερβίας, Ντάτσιτς, δήλωσε ότι αυτή η απόφαση επιβλήθηκε από τα ισχυρά κράτη της Δύσης.

Το Μέγαρο Μαξίμου και το υπουργείο Εξωτερικών πήραν αποστάσεις. Ειδικότερα ο ΥΠΕΞ, Γεραπετρίτης, ξεκαθάρισε στο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ ότι «η θέση της Ελλάδας παραμένει σταθερή και αναλλοίωτη (;) [...] η Ελλάδα θα απέχει από την ψηφοφορία αυτή». Οι λόγοι προφανώς πολιτικοί. Με αφορμή αυτή την εξέλιξη, το μείζον θέμα της αναγνώρισης του Κοσόβου επιστρέφει στον δημόσιο διάλογο, σε Αθήνα και Λευκωσία, όσο και αν η σύνδεσή του με το Κυπριακό και η δημιουργία «προηγούμενου» δίνει δυνατότητα αξιοποίησής του στην άλλη πλευρά.

Ωστόσο, δεν είναι καθόλου παράδοξο που τα συστημικά πολιτικά κόμματα σε Ελλάδα και Κύπρο υποβαθμίζουν το θέμα. Η ψηφοφορία της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης δεν είναι δεσμευτική, λένε, και η τελική απόφαση θα ληφθεί από το Συμβούλιο των Υπουργών Εξωτερικών των 46 κρατών-μελών του, το επόμενο διάστημα, στην ετήσια συνάντησή τους. Ωστόσο, πρόκειται για μια μικρή ανάπαυλα, αφού στη βάση των όσων διαφαίνονται (προσκήνιο, παρασκήνιο), όπως αναφέρει η γερμανική εφημερίδα Frankfurter Allgemeine: «το Κόσοβο έχει πολλές πιθανότητες να συμπληρώσει την απαραίτητη πλειοψηφία των 2/3 για την ένταξή του».

Η απόφαση της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης για το Κοσσυφοπέδιο έχει πολλές πλευρές και προεκτάσεις. Φανερώνει, ωστόσο, τους πολιτικούς συσχετισμούς και το κλίμα που έχει δημιουργηθεί, σε επίπεδο Ευρώπης, στη βάση γενικότερων ευθυ-

γραμμίσεων με ΗΠΑ και τη δρομολόγηση εντονότερων πιέσεων σε Σερβία.

Ήδη από την υποβολή του αιτήματος για ένταξη, πριν δύο χρόνια, παρατηρείται έξαρση της έντασης «επί του «πεδίου». Η τρομοκρατία και η πολιτική εθνοκάθαρση κατά του σερβικού πληθυσμού στο Κόσοβο δείχνουν ότι προετοιμάζεται το έδαφος για συνολική «τακτοποίηση». Από το 2021, οι ΗΠΑ αύξησαν τις πιέσεις τους προς την Αθήνα για αναγνώριση του Κοσσυφοπέδιου, με στόχο να περιοριστεί η ρωσική επιρροή στα Βαλκάνια. Σήμερα, με αυτή την υποδοχή (και αποδοχή) από το πολιτικό κατεστημένο σε Ελλάδα και Κύπρο, η Μπακογιάννη αναθάρρησε και «ξαναχτύπησε» με άρθρο της στην εφημερίδα «Το Βήμα», ζητώντας και τα ρέστα! «Οι δυο περιπτώσεις, γράφει, είναι τελείως διαφορετικές και είναι λάθος ο παραλληλισμός τους, καθώς το μεν Κόσοβο αναγνωρίζεται από την πλειοψηφία των ευρωπαϊκών κρατών, το δε ψευδοκράτος αναγνωρίζεται μόνο από την Τουρκία»! Δηλαδή; Αν αναγνωριστεί, καθόλου απίθανο, από περισσότερα κράτη το ψευδοκράτος, τότε θα υπάρχουν παραλληλισμοί;

Η τάξη πραγμάτων που επέβαλλαν ΗΠΑ, ΕΕ και ΝΑΤΟ στην πρώην Γιουγκοσλαβία και οι Συνθήκες που την ορίζουν σήμερα μοιάζουν ετοιμόρροπα. Και έτσι ίσως έπρεπε να είναι. Τα Δυτικά Βαλκάνια και ιδιαίτερα το Κόσοβο, ως προμελετημένη πρόσκληση, δείχνουν να έχουν όλα τα στοιχεία αξιοποίησης για τις ΗΠΑ. Εξυπακούεται ότι αν υπάρξει γενικευμένη αποσταθεροποίηση στα Βαλκάνια, το ντόμινο ενδέχεται να επεκταθεί πολύ πέραν του χώρου αυτού. Η Τουρκία δείχνει έτοιμη να δηλώσει δυναμικό «παρών» από τη Βοσνία μέχρι και τη Β. Μακεδονία.

Πώς απαντά η Σερβία; Ευρωπαίοι αξιωματούχοι ζήτησαν ειδικά μέτρα πειθαρχίας, καθώς η κυβέρνηση στο Βελιγράδι φέρεται να ενισχύει τους δεσμούς με την Κίνα και τη Ρωσία. Στην ομιλία του ο Σέρβος πρωθυπουργός, Βούτσεβιτς, αναφέρθηκε και σε συμμαχίες με χώρες που αμφισβητούν τη Δύση και προειδοποίησε ότι θα διατηρήσει καλές σχέσεις με Κίνα και Ρωσία.

Αν και η Σερβία εξακολουθεί να έχει στρατηγικό στόχο την ένταξη στην ΕΕ, όπως είπε, «οι επιδιώξεις της ΕΕ σχετίζονται με μια Σερβία ταπεινωμένη σε Κοσσυφοπέδιο και Ουκρανία». Πρόσφα-

τα, ο Βούτσεβιτς αναφέρθηκε στο ενδεχόμενο η Σερβία να γίνει η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που θα ενταχθεί στον οργανισμό των BRICS. Όμως, ο Σέρβος πρόεδρος, Βούτσιτς, απέκλεισε το ενδεχόμενο στο άμεσο μέλλον. Ισορροπητικά ίσως.

Η Σερβία και η Βοσνία-Ερζεγοβίνη, ως οι μόνες χώρες στα Βαλκάνια που δεν είναι μέλη του ΝΑΤΟ, θα μπορούσαν να δεχτούν την παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων της Ρωσίας χωρίς να διακινδυνεύεται γενικευμένη σύγκρουση. Με δεδομένη τη στήριξη από Ρωσία, η Σερβία διατηρεί, από το 2014, στενές σχέσεις με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και θέλει να τις εμβαθύνει. «Είναι ένας αξιόπιστος σύμμαχος και στρατηγικός εταίρος της Σερβίας», δήλωσε ο Βούτσιτς όταν επισκέφθηκε το Πεκίνο τον περασμένο Οκτώβριο. Η Σερβία διεκδικεί ρόλο σε μια τέτοια συμμαχία στα Βαλκάνια, είναι άλλωστε μέρος της πρωτοβουλίας των λεγόμενων «νέων δρόμων του μεταξιδιού». Ο Βούτσιτς υπερασπίστηκε την πολιτική των στενών σχέσεων με Ρωσία και Κίνα. Ανέφερε χαρακτηριστικά: «Στην πραγματικότητα θα πρέπει με ταχύτατα κτυλοαποδοτικές κινήσεις να ισορροπήσουμε ανάμεσα στη διατήρηση των δεσμών με τη Ρωσία και την Κίνα και τη φιλοδοξία μας να γίνουμε μέλη της ΕΕ».

Ως γνωστόν, ο Σέρβος πρόεδρος φιλοξένησε τον Κινέζο ομόλογό του, Σι, στις 7 και 8 Μαΐου. Η επίσκεψη έγινε στο πλαίσιο ευρωπαϊκής περιόδου του Σι, η οποία ξεκίνησε με πρώτο σταθμό τη Γαλλία, που την είχε επισκεφτεί για τελευταία φορά πριν πέντε χρόνια. Ο Σι ολοκλήρωσε την περιόδειά του με επίσκεψη στην Ουγγαρία, που αν και μέλος της ΕΕ, είναι ενταγμένη στους κινεζικούς δρόμους του μεταξιδιού. Η σιδηροδρομική σύνδεση υψηλής ταχύτητας που κατασκεύασε η Κίνα, μεταξύ του Βελιγραδίου και της Βουδαπέστης, είναι ένα τμήμα αυτού του δρόμου!

Αξιοσημείωτο. Η επίσκεψη του Σι στη Σερβία συνέπεσε με την 25η επέτειο του αιματηρού αεροπορικού βομβαρδισμού του ΝΑΤΟ στην πρεσβεία της Κίνας στο Βελιγράδι, που είχε στοιχίσει τη ζωή τριών Κινέζων δημοσιογράφων. Το παιχνίδι με τα «επετειακά ραντεβού» ίσως να μην είναι τυχαίο!

XB

► της αντεργατικής πολιτικής που προωθεί η συντηρητική κυβέρνηση.

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Οι διαδηλωτές διεκδικούν αυξήσεις μισθών και ασφάλεια εργασίας εν μέσω της ραγδαίας αύξησης των τιμών των τροφίμων και του πετρελαίου. Η αστυνομία τους εμπόδισε να πλησιάσουν το προεδρικό μέγαρο. Στη Μανίλα έγινε και διαδήλωση που έφτασε έξω από την αμερικανική πρεσβεία όπου διαδηλωτές συγκρουστήκαν με την αστυνομία.

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Σημαντικές διαδηλώσεις έγιναν στον Λίβανο και το Ιράκ. Η οικονομική κρίση και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις συνε-

χίζουν να συνθλίβουν τις ζωές εκατομμυρίων στην Μέση Ανατολή.

ΑΦΡΙΚΗ

Με έντονη αναφορά στην Παλαιστίνη πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις και στη Νότια Αφρική. Σημαντικές κινητοποιήσεις και σε χώρες όπως η Νιγηρία και η Κένυα, στις οποίες ο πληθωρισμός «καλπάζει»!

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Σε όλη τη Λατινική Αμερική, οι εργαζόμενοι διαδήλωσαν για να διαμαρτυρηθούν για τα μέτρα λιτότητας και να ζητήσουν υψηλότερους μισθούς. Στην Αργεντινή, τα συνδικάτα είχαν σαν κεντρική αιχμή την οργή τους για τις οικονομικές

Μανίλα, Φιλιππίνες

πολιτικές του ακροδεξιού προέδρου Χαβιέ Μιλέι, οι οποίες έχουν βυθίσει τη χώρα σε απίστευτη φτώχεια! Μαζικές διαδηλώσεις διοργανώθηκαν και στο Σαν-

τιάγο της Χιλής, η αστυνομία χρησιμοποίησε οχήματα με κανόνια νερού για να διαλύσει τις συγκεντρώσεις.

Παλαιστίνη Στην κόψη του ξυραφιού

Στην κόψη του ξυραφιού βρίσκονται, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι εξελίξεις στη ματωμένη Λωρίδα της Γάζας. Από τη μια οι σιωνιστές εκτελούν, όπως λένε, «περιορισμένη επιχείρηση» στην ανατολική Ράφα, ενώ παράλληλα στέλνουν ξανά αντιπροσωπεία στην Ντόχα του Κατάρ για να μελετήσει το σχέδιο εκκευρίας στο οποίο η Χαμάς ανακοίνωσε ότι συμφωνεί. Παράλληλα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, με διπλωματικές και όχι μόνο κινήσεις, πιέζει για να δρομολογηθούν έτσι οι εξελίξεις ώστε να μην τιναχτούν στον αέρα οι ευρύτεροι σχεδιασμοί του για τη Μέση Ανατολή και ενώ οι δυτικές ηγεσίες δοκιμάζονται και ανησυχούν από τις αξιωματικές εκδηλώσεις αλληλεγγύης των αγωνιζόμενων φοιτητών στις ΗΠΑ και την Ευρώπη που έχουν δυναμώσει την απομόνωση του σιωνιστικού κράτους δολοφόνου.

Μεταξύ διπλωματίας και γενοκτονίας

Όλο το προηγούμενο διάστημα, ενώ η γενοκτονική πολιτική του φασιστικού κράτους του Ισραήλ κλιμακωνόταν μέσα από τα νέα «όπλα» του λιμού και των ασθeneιών που συμπλήρωναν τους φονικούς βομβαρδισμούς, εκ παραλλήλου διεξαγόταν μια πολυεπίπεδη πολιτική και διπλωματική διαδικασία ανάμεσα σε Ισραήλ, παλαιστινιακή αντίσταση, αραβικά καθεστώτα, ιμπεριαλιστές. Πρωταγωνιστής της ήταν οι ΗΠΑ, που με δεδομένη τη στήριξη του σιωνιστικού μαντρόσκυλου τους ήθελαν να αποτρέψουν μια εισβολή στη Ράφα στην οποία, μαζί με τους κατοίκους της, στοιβάζονται πια πάνω από 1,3 εκατομμύρια πρόσφυγες από τις άλλες περιοχές της Λωρίδας της Γάζας. Διότι μια

εισβολή θα πολλαπλασίαζε το λουτρό αίματος σε ύψη που δεν θα ήταν πια διαχειρίσιμα τόσο για τις ΗΠΑ όσο και συνολικά για τους δυτικούς προστάτες των ισραηλινών εισβολέων και κατακτητών.

Η είσοδος στο προσκήνιο των χιλιάδων φοιτητών από τα αμερικανικά αλλά και τα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια που ζουν μέρες μεγάλης αναταραχής από τις σπουδαίες εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού δυσχεραίνουν παραπέρα τις κινήσεις τους. Η απονομιμοποίηση του κράτους τρομοκράτη συνεχιζόταν με την έναρξη της συζήτησης στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης για την έκδοση εντάλματος σύλληψης για τον Νετανιάχου και τρεις αξιωματούχους του Ισραήλ με την κατηγορία των εγκλημάτων πολέμου. Και φυσικά μια τέτοια εξέλιξη (εισβολή στη Ράφα) κινδύνευε και κινδυνεύει να ακυρώσει και για μεγάλο χρονικό διάστημα τη μεσανατολική πολιτική των ΗΠΑ που έγκειται στην προσπάθεια σύμπτυξης μιας «ανιέρης» συμμαχίας μεταξύ Ισραήλ και αραβικών καθεστώτων. Μια πολιτική στόχευση που ήδη είχε δεχτεί σημαντικό πλήγμα από τις 7 Οκτώβρη και δώθε. Μάλιστα η ευρύτερη στήριξη που είχε αποσπάσει το σιωνιστικό καθεστώς λίγες μέρες πριν, ακόμα και από σημαντικά αραβικά καθεστώτα της περιοχής (Σαουδική Αραβία, Ιορδανία, ΗΑΕ), στην απάντηση του Ιράν στη δολοφονική επίθεση των Ισραηλινών στην πρεσβεία του στη Δαμασκό, ήταν για τις ΗΠΑ ένα επιπρόσθετο επιχείρημα προς την ισραηλινή ηγεσία ώστε να μην προχωρήσει στην εισβολή.

Σ' αυτό το διάστημα ήρθαν στο φως της δημοσιότητας μια σειρά σχέδια ειρήνευσης, που όμως τελευταία στιγμή ακυρώνονταν. Κρίσιμο αρνητικό παράγοντα στην κατάρρευση των σχεδίων αυτών αποτελούσε η ισραηλινή ηγεσία που,

εκτός του ότι «παίζει το κεφάλι της», δείχνει να στηρίζεται από τμήματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού που επιδιώκουν την ένταση και θεωρούν ότι διαμέσου αυτής και μόνο αυτής ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός μπορεί να επανακατακτήσει θέσεις και επιρροή στην περιοχή.

Έτσι φτάσαμε στις προετοιμασίες του ισραηλινού στρατού για την εισβολή. Ο κατοχικός στρατός του Ισραήλ έχει προχωρήσει σε ένα εκτεταμένο κύμα βομβαρδισμών από τον αέρα και την ξηρά του ανατολικού τμήματος της Ράφα, αφού πρώτα είχε εξωθήσει τους χιλιάδες εκτοπισμένους από άλλες περιοχές της Γάζας κατοίκους της να εκτοπιστούν για μια ακόμη φορά προς την ισοπεδωμένη Χαν Γιούνις. Ενώ ο Νετανιάχου κάνει ανησυχιακές δηλώσεις όπως οι παρακάτω: «*Λέω στους ηγέτες όλου του κόσμου πως καμιά πίεση, καμιά απόφαση διεθνούς θεσμού δεν θα εμποδίσει το Ισραήλ να αμυνθεί*» και «*αν το Ισραήλ πρέπει να μείνει μόνο του, θα μείνει μόνο του*»!

Όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά!

Οι εμπρηστικές δηλώσεις Νετανιάχου και άλλων σιωνιστών αξιωματούχων αλλά κυρίως οι προετοιμασίες του κατοχικού στρατού έδρασαν και ως σημαντικός μοχλός πίεσης στην παλαιστινιακή πλευρά. Η προοπτική μιας εισβολής -που ερχόταν ολοένα και πιο κοντά- με πολλαπλάσιες εκατόμβες νεκρών σε έναν λαό που μάχεται αλλά και δοκιμάζεται απίστευτα σκληρά εφτά μήνες τώρα, φαίνεται πως λειτουργήσει πολύ πιεστικά στην παλαιστινιακή πλευρά, παρά τη συνεχιζόμενη αντοχή της αντίστασης στον εισβολέα. Έτσι, και ενώ είχαν ξεκινήσει οι προπαρασκευαστικές διαδικασίες του ισραηλινού στρατού, ανακοινώθηκε από τη Χαμάς ότι αποδέχεται το ειρηνευτικό

σχέδιο της Αιγύπτου και του Κατάρ, που προβλέπει τρεις φάσεις όπου η εκκευρία αρκετών εβδομάδων θα συνοδεύεται από την ανταλλαγή ομήρων/αιχμαλώτων/κρατούμενων των δύο πλευρών, ενώ υπάρχει πρόνοια για την επιστροφή των κατοίκων της Γάζας στις περιοχές τους μαζί με την έναρξη της διαδικασίας ανοικοδόμησής της.

Το κατοχικό κράτος ίσως και να αιφνιδιάστηκε από αυτή την εξέλιξη. Συνέχισε τους βομβαρδισμούς και τις προετοιμασίες για την εισβολή, δηλώνοντας πως το σχέδιο στο οποίο συμφώνησε η Χαμάς απέχει από τις δικές του απαιτήσεις. Ωστόσο έστειλε αντιπροσωπεία -έστω χαμηλόβαθμη, ώστε να μην μπορεί να πάρει αποφάσεις- στην Ντόχα για τη συνέχιση των διαπραγματεύσεων. Η ηγεσία του Ισραήλ κατανοεί, όπως και συνέβη, πως αυτή η κίνηση θα δυναμώσει τις πιέσεις στο εσωτερικό του αλλά κυρίως τις αμερικανικές πιέσεις για επίτευξη συμφωνίας. Ήδη ο διευθυντής της διαβόητης CIA από την Ντόχα πάει στο Τελ Αβίβ, ενώ αμερικανικά ΜΜΕ «σηκώνουν» το θέμα του παγώματος της αποστολής στρατιωτικής βοήθειας των ΗΠΑ προς το Ισραήλ μιας και το τελευταίο «*δεν μας έχει παραδώσει αξιόπιστο σχέδιο για την εισβολή στη Ράφα που να διασφαλίζει τους αμάχους*», κάτι που γίνεται για πρώτη φορά από την 7η Οκτώβρη και έπειτα. Παράλληλα, όπως διαρρέουν δυτικά πρακτορεία, ενισχύοντας έτσι τις πιέσεις προς το Ισραήλ, οι ΗΠΑ, το Κατάρ, η Αίγυπτος θεωρούν ότι είναι μια καλή συμφωνία το σχέδιο που αποδέχτηκε η Χαμάς.

Τις επόμενες μέρες θα φανεί προς τα πού θα γύρει η πλάστιγγα. Σ' αυτή την πρωτόγνωρα αντιδραστική εποχή, και η πιο δυσοίωνη εξέλιξη δεν μπορεί να αποκλειστεί...

Ευρώπη

Το κυνηγητό της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη συνεχίζεται

Οι κινητοποιήσεις στα αμερικανικά πανεπιστήμια πυροδότησαν νέες κινητοποιήσεις και σε πανεπιστήμια πολλών χωρών στην Ευρώπη. Σε Μ. Βρετανία, Ελβετία, Βέλγιο και αλλού κινητοποιούνται φοιτητές χωρίς, μέχρι στιγμής, να έχουν υπερβεί το όριο «ανοχής» των πανεπιστημιακών αρχών και όχι μόνο. Σε άλλες χώρες όμως τα αντανάκλαστα των κυβερνήσεων ενεργοποιήθηκαν πιο άμεσα.

Στην Ιρλανδία, στο Trinity College του Δουβλίνου, οι σκηνές στήθηκαν και σχεδόν αμέσως η ένωση φοιτητών ανέφερε ότι της επιβλήθηκε πρόστιμο 214.000 ευρώ από τη διοίκηση για τις οικονομικές απώλειες που υπέστη λόγω των κινητοποιήσεων που έγιναν τους τελευταίους μήνες και δεν αφορούσαν αποκλειστικά τον πόλεμο στη Γάζα.

Στην Ολλανδία, φοιτητές με οδοφράγματα περιέφραξαν το χώρο ανάμεσα σε δύο κτίρια του πανεπιστημίου του Άμστερνταμ όπου έστησαν τις σκηνές τους. Η αστυνομία διέλυσε τη διαδήλωση και έκανε 125 συλλήψεις, προς μεγάλη «λύπη» του υπουργού Παιδείας γιατί τα πανεπιστήμια είναι «χώρος διάλογου και αντιπαράθεσης».

Στο Τορίνο της Ιταλίας, φοιτητές που διαδήλωναν υπέρ της Παλαιστίνης κατάφεραν να σπάσουν τον αστυνομικό

κλοιό και εισέβαλαν στο Κάστρο Ντελ Βαλεντίνο όπου διεξαγόταν συνέδριο με τη συμμετοχή υπουργών της ιταλικής κυβέρνησης. Στην Ιταλία, επιθέσεις της αστυνομίας σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στη γενοκτονία των Παλαιστίνων έχουν γίνει σε πολλές πόλεις.

Στη Γερμανία η καταστολή κινητοποιήσεων υπέρ της Παλαιστίνης είναι καθημερινή. Το ζήτημα του πολέμου είναι στην ημερήσια διάταξη και λόγω της εμπλοκής της Γερμανίας στον πόλεμο στην Ουκρανία. Πρόσφατες, άλλωστε, είναι οι απαγορεύσεις εκδηλώσεων στα πανεπιστήμια του Βερολίνου. Ο χριστιανοδημοκράτης δήμαρχος της πόλης δήλωσε πως δεν θέλει να δει «*καταστάσεις όπως αυτές στις ΗΠΑ και στη Γαλλία*» και γι' αυτόν το λόγο επέκρινε τη διαδήλωση φοιτητών στο πανεπιστήμιο Humboldt στο κέντρο της πόλης και επικρότησε την επέμβαση της αστυνομίας. Το κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό είναι επίμονο, παρά τις δικαστικές απαγορεύσεις των φιλοπαλαιστινιακών συνθημάτων και συμβόλων, τη στοχοποίησή του από φιλοϊσραηλινές-σιωνιστικές οργανώσεις και την καταστολή και προβλημάτιζε την αστική τάξη, όπως υποδηλώνει η δήλωση του Επιτρόπου για τον Αντισημιτισμό, Felix Klein, πως φοβάται μια κλιμάκωση των αντι-ισραηλι-

νών ενεργειών στη Γερμανία.

Αντίστοιχους φόβους έχει και η αστική τάξη στη Γαλλία. Ο ίδιος ο Μακρόν δήλωσε πως «*η Γαλλία είναι και θα παραμείνει πλήρως αποφασισμένη*» να διατηρήσει την τάξη. Μάλιστα, ο ίδιος ο πρωθυπουργός, Ατάλ, δεν περίμενε τη διοίκηση του Πανεπιστημίου της Σορβόνης και διέταξε την εκκένωση της κατάληψης. 91 φοιτητές «*απομακρύνθηκαν χωρίς το παραμικρό επεισόδιο*». Η περιφέρεια Ιλ ντε Φρανς σταμάτησε τη χρηματοδότηση του Πανεπιστημίου Sciences Po «*έως ότου αποκατασταθεί η ηρεμία και η ασφάλεια στη σχολή*». Σε πολλά

πανεπιστήμια (Ρεν, Χάβρη, Πουατιέ κ.α.) πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις και καταλήψεις χώρων, με τις διοικήσεις τους να προσπαθούν με νύχια και με δόντια για μια «λύση μέσω διαπραγματεύσεων», ωστόσο οι ισορροπίες είναι λεπτές. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις γνωρίζουν τι μπορεί να σημαίνει η «συνάντηση» της νεολαίας με το λαϊκό, αντιπολεμικό κίνημα. Όμως, όσο η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται και όσο το μέτωπο της Ουκρανίας παραμένει ανοιχτό, τα περιθώρια ανοχής τους στενεύουν και καταφεύγουν στην καταστολή.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

«**Έ**λα σαν επισκέπτης, φύγε σαν φίλος!» είναι το μήνυμα στην είσοδο του ξενοδοχείου «Ελπίδα» στην Καγκούγκου στα βορειο-ανατολικά του Κιγκάλι, το πιο πυκνοκατοικημένο προάστιο της πρωτεύουσας της Ρουάντα. Με πενήντα δίκλινα δωμάτια, τα οποία καθαρίζονται σχεδόν καθημερινά, πανέτοιμο για υποδοχή, είναι εντελώς άδειο τα τελευταία δύο χρόνια. Αλλά ο ξενοδόχος Ισμαήλ Μπακίνα δεν στεναχωριέται καθόλου. Πληρώνεται αδρά για να είναι έτοιμος να υποδεχθεί τους μακρινούς επισκέπτες που περιμένει από τότε που έδωσε κακή-κακώς τους παλιούς ενοίκους του. Ορφανά παιδιά από τον εμφύλιο που φιλοξενούνταν επί χρόνια, όταν λειτουργούσε ως ξενώνας μιας φιλανθρωπικής οργάνωσης. Οι δαπάνες για την ετοιμότητα του «Ελπίδα» πληρώνονται αδρά από τη βρετανική κυβέρνηση στο πλαίσιο του λεγόμενου «προγράμματος Ρουάντα». Δηλαδή της μετεγκατάστασης στην αφρικανική χώρα μεταναστών που βρίσκονται παράνομα, σύμφωνα με τον νόμο, στη Βρετανία.

Ήταν Απρίλιος του 2022 όταν η υπουργός Εσωτερικών της κυβέρνησης Τζόνσον, Πρίτι Πατέλ, υπέγραψε με τον ομόλογό της τη λεγόμενη Σύμπραξη Μετανάστευσης και Οικονομικής Ανάπτυξης με την κυβέρνηση της Ρουάντα ως απάντηση στις μαζικές αφίξεις μεταναστών με βάρκες διαμέσου της Μάγκης. Στα δύο χρόνια που μεσολάβησαν η συμφωνία δέχθηκε σφοδρές επικρίσεις για το ότι παραβιάζει βασικά ανθρώπινα δικαιώματα και διεθνείς συμφωνίες και αντιμετώπισε δικαστικές προσφυγές από διεθνείς και βρετανικές οργανώσεις. Η πρώτη πτήση επιστροφής που οργανώθηκε τον Ιούνιο του 2022 σταμάτησε την τελευταία στιγμή ύστερα από προσωρινή απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων.

Από τότε ξεκίνησε μια διαμάχη ανάμεσα στο βρετανικό Ανώτατο Δικαστήριο και την κυβέρνηση σχετικά με τις εγγυήσεις ασφαλείας που έπρεπε να προσφέρει η Ρουάντα. Στο μεταξύ, στην αφρικά-

νική χώρα δόθηκαν 240 εκατομμύρια στερλίνες, σημαντικό τμήμα της συμφωνίας. Εν τέλει, η κυβέρνηση Σούνακ προχώρησε σε νέα συμφωνία με το καθεστώς στο Κιγκάλι το Δεκέμβριο του 2023, ενσωματώνοντας σε αυτήν διορθώσεις για να διασκεδαστούν οι ανησυχίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Και πρόσφατα, ύστερα από μια πολυήμερη διεκδικητική ανάμεσα στη Βουλή των Κοινοτήτων και σε αυτήν των Λόρδων, με νομοθετικές παρεμβάσεις βάπτισαν τη Ρουάντα ασφαλή χώρα! Ο δρόμος για το ταξίδι δίχως επιστροφή στην κεντρική Αφρική ξανάνοιξε!

Η Ρουάντα είναι πράγματι ασφαλή χώρα, αλλά μόνο για τα συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών και της τοπικής ελίτ που εκπροσωπεί το σημερινό καθεστώς. Ο πρόεδρος Καγκάμε, που βρίσκεται στην εξουσία από το 2000 με αμφισβητούμενες εκλογές, θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους συμμάχους της Δύσης στην Αφρική. Από τους πρωταγωνιστές της εμφύλιας σύρραξης από την πλευρά των Τούτσι, η οποία οδήγησε στη μαζική σφαγή τους από τους Χούτου, ο Καγκάμε κυβερνά με σιδερένια πυγμή, προσφέροντας τον ετοιμοπόλεμο στρατό του σε ρόλο χωροφύλακα των δυτικών συμφερόντων στην ευρύτερη περιοχή. Σε αντίθεση με ορισμένες επιφανειακές οικονομικές επιτυχίες, περίπου τα δύο τρίτα των κατοίκων της Ρουάντα εξακολουθούν να εργάζονται στον αγροτικό τομέα, με σχεδόν το 40% να ζει σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας, το ένα πέμπτο να αντιμετωπίζει επισιτιστική ανασφάλεια και σχεδόν το ένα τρίτο των παιδιών κάτω των 5 ετών να υποσιτίζεται.

«Σταματήστε τις βάρκες!» είναι το σύνθημα που συνοδεύει τη συμφωνία επιστροφής. Κλασική βρετανική υποκρισία! Η κυβέρνηση Σούνακ ισχυρίζεται πως το «πρόγραμμα Ρουάντα» είναι εθελοντικό και επιδιώκει να σώσει ζωές, αποτρέποντας όσους σκέφτονται να διακινδυνεύσουν διασχίζοντας τη Μάγκη. Συνδέει μάλιστα τη μείωση των αφίξεων με σκάφη τα δυο τελευταία χρόνια με το φόβο του προγράμματος επιστροφής.

Πολλαπλασιάζονται οι ενδοαστικές αντιθέσεις

Ισπανία

Η ασταθέστατη μειοψηφική κυβέρνηση των σοσιαλιστών του PSOE του Πέδρο Σάντσεθ, που έλαβαν το 31% των ψήφων στις πρόσφατες εκλογές του περασμένου Ιουλίου, μπόρεσε να σχηματιστεί με την υπό όρους υποστήριξη των αυτονομιστικών κινημάτων της Καταλονίας, της Γαλικίας και της Χώρας των Βάσκων, αφού μεσολάβησαν τέσσερις μήνες ακυβερνησίας και έντονων παζαριών. Η δεξιά παράταξη του Λαϊκού Κόμματος, παρά την τακτική συμμαχία με τους ανερχόμενους ακροδεξιούς του Vox, δεν είχε καταφέρει τότε να λάβει την πλειοψηφία των εδρών. Και έτσι, τους τελευταίους εννέα μήνες η χώρα βρίσκεται σε μια μόνιμη κατάσταση «μετάβασης», όπως την χαρακτήρισε ο βασιλιάς. Μια μετάβαση που τείνει να παραταθεί ελλείψει εναλλακτικής διεξόδου...

Στο μεταξύ, οι συντηρητικές δυνάμεις ασκούν αφόρητη πίεση στο κυβερ-

νητικό σχήμα, επικαλούμενες -με περισσή δόση υποκρισίας- τα υπαρκτά προβλήματα της φτωχοποίησης και της μεταναστευτικής κρίσης, που οι ίδιες μεγέθυναν με την πολιτική τους και που οι σοσιαλιστές δεν στάθηκαν ικανοί να αντιμετωπίσουν. Στις 17 του Απριλίου, το σκανδαλοθηρικό περιοδικό της Ακροδεξιάς Manos Limpias («Καθαρά Χέρια») κατέθεσε αγωγή ενάντια στη σύζυγο του Σάντσεθ, Μπεγκόνια Γκόμεθ, για διαπλοκή κυβερνητικών κύκλων με επιχειρηματικά συμφέροντα. Ο πρωθυπουργός κατήγγειλε πως πίσω από το περιοδικό βρίσκονται το Λαϊκό Κόμμα και το Vox και δήλωσε πως «παραίτηται προσωρινά», μέχρις ότου ξεκαθαρίσει η κατάσταση.

Πέντε μέρες αργότερα, ο Σάντσεθ επανήλθε στα καθήκοντά του, όταν το δικαστήριο της Μαδρίτης αποφάσισε να μην δώσει συνέχεια στην αγωγή και

Λονδίνο-Κιγκάλι

Ταξίδι δίχως επιστροφή και ελπίδα!

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ εικόνες και πληροφορίες για τις «ανέσεις» που περιμένουν τους μετανάστες σε ένα άρθρο του Ιντιπέντεντ www.independent.co.uk/news/uk/rwanda-ki-gali-english-african-men-b2102624.html

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια ενότητα άρθρων για τις περιπέτειες του «σχεδίου Ρουάντα» theconversation.com/europe/topics/rwanda-asylum-plan-122691 και την πρόσφατη επίσημη παρουσίασή του από τη Βουλή των Κοινοτήτων researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-9568/CBP-9568.pdf

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση

Στην πραγματικότητα, όπως και αλλού στη Δύση (ΗΠΑ, Δυτική Ευρώπη κ.λπ.), τα κύματα των μεταναστών, τα οποία γεννιούνται κατά κύριο λόγο από τις πολιτικές των ίδιων των δυτικών ιμπεριαλιστών, μετατρέπονται σε φόβητρο αλλά και μέσο για αντιδραστικές πολιτικές στο εσωτερικό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μάλιστα, η βιασύνη να εφαρμοστεί το πρόγραμμα έχει άμεση σχέση με την πρωτοφανή πτώση της δημοτικότητας των Συντηρητικών ενόψει των δημοτικών και βουλευτικών εκλογών και την εναγώνια προσπάθεια του Σούνακ να γλιτώσει μια συντριβή, εκμεταλλευόμενος και ενισχύοντας την ξενοφοβία.

Τη Δευτέρα 29 Απριλίου, ένας Σουδανός του οποίου η αίτηση παροχής ασύλου είχε απορριφτεί ταξίδεψε με εμπορική πτήση στη Ρουάντα, παίρνοντας και ένα εφάπαξ επίδομα 3.000 λιρών, σύμφωνα με ανακοίνωση της κυβέρνησης. Η βιασύνη να αρχίσει να υλοποιείται η συμφωνία μετά τις ψηφοφορίες στο Κοινοβούλιο αλλά και οι εικόνες με συλλήψεις μεταναστών που μετέδωσαν όλα τα ΜΜΕ αποκάλυπταν τις προθέσεις της κυβέρνησης και βέβαια καταρρίπτουν τους ισχυρισμούς για εθελοντική επιστροφή. Η κυβέρνηση λέει πως λογαριάζει ν' απελάσει

στη Ρουάντα ως το τέλος του έτους 5.700 αιτούντες άσυλο οι οποίοι έχουν επιλεγεί ανάμεσα στους 57.000 και πλέον ανθρώπους που εισήλθαν παράτυπα στη Βρετανία, διαπλέοντας το στενό της Μάγκης, μεταξύ του Ιανουαρίου του 2022 και του Ιουνίου του 2023. Κυβερνητικά έγγραφα που διέρρησαν αποκάλυψαν ότι περισσότεροι από 30.000 αιτούντες άσυλο αναμένεται να απελαθούν στη Ρουάντα τα επόμενα πέντε χρόνια. Παρά τις σφοδρές κριτικές από πολλές πλευρές, μεταξύ άλλων και για αναποτελεσματικότητα και δυσανάλογο κόστος, οι Συντηρητικοί έχουν μετατρέψει το πρόγραμμα σε σημαία τους, ταυτιζόμενοι όλο και πιο πολύ με τις τραμπικές εξαγγελίες.

Από το Ξενοδοχείο Ρουάντα στο κόστελ Ελπίδα! 20 χρόνια μετά τη γνωστή ταινία που μετέφερε στη μεγάλη οθόνη την αμφιλεγόμενη ιστορία του ξενοδοχείου Πολ Ρουσεσάμπαγκινα και του ξενοδοχείου των Χιλίων Λόφων στη διάρκεια της μεγάλης σφαγής του 1994, ένα άλλο, λιγότερο πολυτελές ξενοδοχείο γίνεται σύμβολο μιας νέας εποχής σκληρότητας όχι μόνο για την αφρικανική χώρα σε συνεργασία με μια δήθεν πολιτισμένη δυτική δημοκρατία.

του εκλέγεσθαι». Το επιχείρημα απορρίφθηκε, καθ' ότι ο νόμος περί αμνηστίας του επιτρέπει πλέον να συμμετέχει σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις. Και ο Πουίγδεμοντ έθεσε επίσης υποψηφιότητα στις περιφερειακές εκλογές που θα διεξαχθούν στις 12 του Μάη στην Καταλονία, με μεγάλες πιθανότητες να εκλεγεί.

Οι κινήσεις όλων των καθεστωτικών ισπανικών κομμάτων στοχεύουν στην καταμέτρηση της εκλογικής τους δύναμης στο μεγάλο γκάλοπ που λέγεται εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο πλαίσιο μιας κλιμακούμενης ενδοαστικής αντιπαράθεσης. Η έκβαση αυτής της διαδικασίας στις 9 Ιούνη θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό το μέλλον τόσο του Σοσιαλιστικού Κόμματος όσο και -κυρίως- του ανερχόμενου ακροδεξιού μορφώματος που λέγεται Vox.

ο αυτοεξόριστος Πουίγδεμοντ δεν έχει το δικαίωμα

Πόλεμος στην Ουκρανία

Κλιμάκωση χωρίς όρια

Του Βασίλη Σαμαρά

Αποφασίστηκε τελικά να δοθούν από τις ΗΠΑ τα 61 δισ. ενίσχυσης του Κιέβου. Αυτά προστίθενται στα άλλα τόσα, και ίσως και περισσότερα, που ήδη διοχετεύονται προς την ίδια κατεύθυνση από τη μεριά ευρωπαϊκών χωρών. Εκατομμύρια που μέλλεται να μεταφραστούν σε οπλικά συστήματα έως και F16.

Μια εξέλιξη που ήρθε να διαφεύσει τα διάφορα ανυπόστατα που διατυπώνονταν από διάφορες πλευρές, όπως περί «κόπωσης» των χωρών της Δύσης, περί αποθηκών που είχαν «αδειάσει» από όπλα, περί αδυναμίας των πολεμικών βιομηχανιών της Δύσης να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του πολέμου. Ακόμη, για αδυναμία των ΗΠΑ-Δύσης να κινηθούν σε δύο μέτωπα, καθώς έδειχνε να κλιμακώνεται η ένταση στη Μ. Ανατολή. Για ισχυροποίηση των τάσεων σε ΗΠΑ-Δύση που πίεζαν για την αναζήτηση ενός «έντιμου συμβιβασμού». Κι από κοντά κι ο Τραμπ, που «θα τερμάτιζε», λέει, «τον πόλεμο σε δυο μέρες», αν εκλεγεί πρόεδρος. Μια εξέλιξη που ήρθε απλά να επιβεβαιώσει εκείνο που ήταν φανερό και εκείνες τις εκτιμήσεις που στηρίζονταν στα πραγματικά δεδομένα του όλου ζητήματος.

Όσο με αφορά, δεν θα 'χα να προσθέσω και πολλά στα όσα έχω αναφέρει σε παλιότερες παρεμβάσεις μου. Αν αναγκάζομαι να επαναλάβω κάποια πράγματα είναι τόσο για να τα υπενθυμίσω όσο και, κυρίως, για να καταδείξω το πόσο και πώς εντάσσονται και οι νεότερες εξελίξεις στο συνολικό πλαίσιο και τα δεδομένα που εξ αρχής το έχουν διαμορφώσει.

Το διακύβευμα της αναμέτρησης

Το πρώτο και κύριο που αποτελεί και τη βάση προσέγγισης όλων των τεκταινόμενων βρίσκεται σε αυτό που ήδη είχα προσδιορίσει σαν το βασικό διακύβευμα αυτής της αναμέτρησης. Μιας αναμέτρησης που κρίνει τη θέση και το ρόλο της κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης στον κόσμο που έρχεται και γενικότερα τη διάταξη δυνάμεων. Ας εξηγηθώ περισσότερο.

Ο κόσμος, όπως έχει διαμορφωθεί εδώ και πολλά χρόνια και ιδιαίτερα μετά τις ανατροπές του 1989-1991, χαρακτηρίζεται από τον δεσπόζοντα έως κυριαρχικό ρόλο των ιμπεριαλιστικών χωρών της Δύσης. Μια σχέση πραγμάτων που εκφραζόταν σε όλα τα πεδία και παρείχε σημαντικά πλεονεκτήματα σε αυτές τις δυνάμεις. Τη δυνατότητα ελέγχου των πολιτικών εξελίξεων στις διάφορες χώρες, ενώ στον οικονομικό τομέα διασφάλιζε μια συνεχή ροή πραγματικών αξιών από όλες τις άλλες χώρες στις δυτικές μητροπόλεις. Ή, για να το θέσω λίγο διαφορετικά, εξασφάλιζε τον λεγόμενο «δυτικό τρόπο ζωής», για τον οποίο επιφέρονται οι απολογητές του δυτικού ιμπεριαλισμού.

Αναδιατάξεις και ανταγωνισμοί

Αυτή η «τάξη πραγμάτων» άρχισε να αμφισβητείται από τη διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων που εξελίσσεται εδώ και μερικά χρόνια. Μια εξέλιξη που σηματοδεύτηκε από την ανασυγκρότηση της ρωσικής ισχύος υπό τον Πούτιν, τη διαρκή άνοδο της Κίνας, αλλά και την παρεμβολή στα «ρήγματα» που δημιουργούν-

ταν και δυνάμεων όπως η Ινδία και η Βραζιλία, ή ακόμη και «δευτερότερων», όπως το Ιράν, η Σ. Αραβία, η Ν. Αφρική, η Τουρκία κ.ά. Γενικότερα, εξελίξεις που έδειχναν μια όλο και μεγαλύτερη διαφοροποίηση των συσχετισμών στον κόσμο, πράγμα που οδηγούσε σε μια παρόξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Ενός ανταγωνισμού που εκδηλωνόταν σε όλα τα πεδία, το οικονομικό, το πολιτικό, το στρατιωτικό και σε κάθε γωνιά της γης. Εξελίξεις που κορυφαία τους έκφραση αποτέλεσε η αναμέτρηση στο έδαφος της Ουκρανίας.

Στόχοι των ΗΠΑ

Απέναντι σε αυτά και όσον αφορά τη Δύση και πρώτα και κύρια τις ΗΠΑ, αυτό που έβλεπαν ήταν ότι η συνέχιση ενός τέτοιου προτσές θα έθετε υπό αίρεση την ηγεμονική τους θέση. Βασικό τους μέλημα έγινε έτσι η ανακοπή αυτής της πορείας. Έχοντας επίγνωση ότι θα ήταν από δύσκολο έως επικίνδυνο να επιδιώξουν την ταυτόχρονη αντιμετώπιση Ρωσίας και Κίνας, επέλεξαν το χτύπημα της Ρωσίας σαν τον κρίκο που θα σύρει την αλυσίδα των επιδιώξεών τους. Από την επέκταση του NATO μέχρι τα ρωσικά σύνορα έως την περικύκλωση της από τις βαλτικές χώρες έως τα Βαλκάνια και τον Καύκασο. Στόχος, η περίσφιξη, ο στραγγαλισμός της Ρωσίας, έτσι ώστε να αναγκαστεί να υποκύψει στις απαιτήσεις της Δύσης είτε να καταστεί ευάλωτη ακόμη και σε στρατιωτικά χτυπήματα. Κορυφαία έκφραση αυτών των επιδιώξεων, οι κινήσεις (μέσω και πραξικοπήματος) ένταξης της Ουκρανίας στο NATO και η διαμόρφωσή της σε προκεχωρημένο οχυρό της Δύσης στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας.

Ποιοι ήθελαν τη σύγκρουση

Μόνο που η Ρωσία δεν ήταν πλέον η Ρωσία του Γέλτσιν, αλλά μια ιμπεριαλιστική δύναμη αποφασισμένη να προωθή-

σει και αυτή τις επιδιώξεις της. Όπως και να έχει, στα όσα προηγούμενα αναφέρθηκαν διαφαίνονται με σαφήνεια ποιοι προετοίμασαν και οδήγησαν σε αυτόν τον πόλεμο, έστω και αν είναι ο Πούτιν που «χρεώνεται» το πέρασμά του στη σημερινή του μορφή. Έναν πόλεμο που η Ρωσία θα ήθελε να τον αποφύγει, όπως έδειξε άλλωστε με τη στάση της από το 2014 και επόμενα, καθώς δεν ήθελε μια πολεμική αναμέτρηση με το NATO. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, καθώς δεν είχε διασφαλισμένη την πλήρη υποστήριξη της Κίνας.

Έναν πόλεμο που δεν τον ήθελε η Κίνα, καθώς η έως τότε κατάσταση ευνοούσε την ανοδική της πορεία. Που δεν ήθελε μια αναμέτρηση με ΗΠΑ-NATO πριν τουλάχιστον αναπτύξει πλήρως την ισχύ της και που βεβαίως δεν ήθελε να μπει σε μια σύγκρουση και σε ρόλο μάλιστα «ακολουθού» της Ρωσίας. Έναν πόλεμο που τον κατέστησαν τελικά αναπόφευκτο με τις κινήσεις τους κατά κύριο λόγο οι δυνάμεις των ΗΠΑ-Δύσης. Έναν πόλεμο που έφερε σε πρώτο πλάνο αυτό που ήδη ανέφερα σαν το κύριο διακύβευμά του.

Πιθανές συνέπειες

Ας ξανάρθω σε αυτό. Αυτό που κρίνεται πλέον είναι το αν ΗΠΑ-Δύση θα συνεχίσουν να έχουν τον δεσπόζοντα ρόλο στον κόσμο ή θα έχουμε μια ανατροπή αυτής της τάξης πραγμάτων. Αυτό είναι που εξηγεί πολλά. Που εξηγεί τη στάση όχι μόνο των ΗΠΑ αλλά και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, οι οποίοι δεν «σύρονται» από τις ΗΠΑ, όπως κατά κόρον έχει λεχθεί, αλλά αποτελούν βασικό μέτοχο αυτής της σύγκρουσης. Μια σύγκρουση από την έκβαση της οποίας θα κριθούν πολλά και άκρως σημαντικά.

Μια ήττα στρατηγικού χαρακτήρα θα είχε πολύ σημαντικές συνέπειες για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη. Όσον αφορά τις ΗΠΑ-Δύση, θα κλονίζε καθοριστικά τη δεσπόζουσα θέση και το ρόλο τους στον

κόσμο και θα οδηγούσε στην απώλεια των πλεονεκτημάτων που τους διασφάλιζε έως τώρα αυτός ο ρόλος. Αυτό το «έχει» τους είναι που υπερασπίζονται λυσσαλέα και θα συνεχίσουν να το υπερασπίζονται.

Ανάλογες και κατά το μάλλον πιο οδυνηρές θα είναι οι συνέπειες για τη Ρωσία σε περίπτωση ήττας. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα «χάσει» απλά και μόνο την Ουκρανία. Σε μια σειρά χώρες της περιφέρειάς της και για την ώρα υπό την επιρροή της θα δυναμώσουν οι φυγόκεντρες και φιλοδυτικές τάσεις. Γενικότερα, δεν θα μπορεί να προβάλλει σαν δύναμη πρώτης γραμμής. Αλλά και στο εσωτερικό της Ρωσικής Ομοσπονδίας θα δημιουργηθούν σοβαρά προβλήματα, πολύ περισσότερο καθώς η ρωσική αστική τάξη δεν έχει φτάσει ακόμα στην «ιστορική της ωρίμανση» και δεν εμφανίζεται τόσο συμπαγής όσο οι αντίστοιχες δυτικές.

«Επενδύσεις» σε αίμα (των άλλων)

Αυτά είναι που εξηγούν τη στάση και τις κινήσεις της κάθε πλευράς και τους λόγους που οδηγούν την κλιμάκωση της αναμέτρησης σε όλο και πιο επικίνδυνα επίπεδα. Εδώ βρίσκονται οι εξηγήσεις για τα εκατοντάδες δισ. δολάρια που διατίθενται. Η Δύση γνωρίζει ότι έχει να χάσει ή να κερδίσει πολύ περισσότερα σε περίπτωση ήττας ή νίκης. Σ' αυτή τη βάση, ούτε «κουράστηκε» ούτε διατίθεται να κουραστεί. Αν παρατηρήθηκε μια, σχετική πάντα, στασιμότητα στην ενίσχυση του Κιέβου, αυτή έχει να κάνει με την αποτίμηση των αποτελεσμάτων της περίφημης αντεπίθεσης του ουκρανικού στρατού αλλά και των αντίστοιχων δυνατοτήτων της ρωσικής πλευράς.

Απ' εκεί και πέρα, όσον αφορά τις «αποθήκες» οπλικών συστημάτων, ούτε έχουν «αδειάσει» αλλά, ακόμα κι αν υποθέσουμε κάτι τέτοιο, μπορούν να «ξαναγεμίσουν». Σ' αυτό το ερώτημα η

απάντηση βρίσκεται στις τεράστιες δυνατότητες του βιομηχανικού δυναμικού της Δύσης. Αν δεν έχουν περάσει ακόμη στην πλήρη ενεργοποίηση των στρατιωτικών τους βιομηχανιών (σε αντίθεση, λ.χ., με τη Ρωσία), αυτό είναι κάτι που μπορούν να το κάνουν. Δεν είναι ζήτημα τεχνολογικό αλλά πολιτικό.

Και όσον αφορά αυτό το τελευταίο, η απάντηση συνδέεται άμεσα με το διακύβευμα αυτής της αναμέτρησης. Με βάση αυτό διαμορφώνονται κατά κύριο λόγο οι πολιτικές τάσεις σε ΗΠΑ-Δύση (και όχι μόνο), με βάση αυτό και ο «ειρηνοποιός» Τραμπ δήλωσε τελευταία ότι «δεν γίνεται να χαθεί η Ουκρανία», διαλύοντας τις όποιες αυταπάτες.

Η άλλη πλευρά

Όσον αφορά την άλλη πλευρά, τα περιθώρια μιας ήττας είναι ακόμη μικρότερα στην περίπτωση της. Έχοντας μάλιστα επίγνωση του συνολικότερου συσχετισμού ισχύος και σε αντίθεση με την παραδοσιακά συγκεντρωμένη στάση της σε αυτό το θέμα, επισείει κάθε τόσο την πιθανότητα χρήσης του πυρηνικού της δυναμικού. Ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε αυτή την πλευρά έχει να σταθούμε λίγο στις διαθέσιμες δυνάμεις που φέρονται να κινούνται ευνοϊκά προς αυτήν.

Πρώτα και κύρια της Κίνας. Όπως ήδη ανέφερα, ούτε ήθελε ούτε και θέλει αυτόν τον πόλεμο. Το πρόβλημα της συνίσταται στο ότι, αν αφήσει αβοήγητη τη Ρωσία να υποστεί μια βαριά ήττα, αυτό που κατά πάσα πιθανότητα μπορεί να έρθει μετά θα 'ναι η δική της σειρά. Για την ώρα στέκεται «διακριτικά» στο πλευρό της Ρωσίας. Το ερώτημα βρίσκεται στο τι θα πράξει αν οι εξελίξεις θέσουν το δίλημμα μιας δραστηρικής συμμετοχής της. Ένα ερώτημα δύσκολο να απαντηθεί, καθώς υπάρχει σειρά παραγόντων που θα μπορούσαν να την ωθήσουν προς τη μια ή μια άλλη κατεύθυνση.

Ανάλογα, και ίσως και μεγαλύτερα διλήμματα, τίθενται και για άλλες χώρες. Το Ιράν, που για την ώρα στηρίζει τη Ρωσία, δεν μπορεί να θεωρηθεί σταθερός σύμμαχος και σε βάθος χρόνου. Τα γεγονότα στη Μ. Ανατολή και παρά το δράμα που βιώνουν οι Παλαιστίνιοι δείχνουν ότι το Ιράν έχει τη δική του ατζέντα. Μια ατζέντα που, όπως διαφάνηκε και μέσα από την ανταλλαγή πυρών με το Ισραήλ, δεν διστάζει να τη διαπρα-

ματευτεί με τις ΗΠΑ. Το αν οι εξελίξεις στην περιοχή το σπρώξουν στη μια ή την άλλη τροχιά, αυτό είναι κάτι που μένει να το δούμε.

Όσον αφορά την «αρειμάνια» Β. Κορέα, εκτιμάται ότι περισσότερο λειτουργεί σαν «λαγός» των κινεζικών διαθέσεων -και αυτό είναι που θα κρίνει κυρίως τη στάση της- παρά το «απρόβλεπτο» της ηγεσίας της. Αντίστοιχα διλήμματα αντιμετωπίζουν και άλλες χώρες, όπως η Ινδία κ.ά., οι οποίες μπορούν να αποκλίνουν προς τη μια ή την άλλη πλευρά, αλλά το τελευταίο που θα ήθελαν θα 'ταν να βρεθούν μπροστά στο πρόβλημα ένταξης στη μια ή την άλλη πλευρά με όρους πολεμικής αναμέτρησης.

Στο πεδίο των μαχών

Αποφασιστική σημασία, όπως είναι ευνόητο, έχουν οι εξελίξεις στο καθαυτό στρατιωτικό πεδίο. Πριν από μερικούς μήνες είχαμε τη λεγόμενη αντεπίθεση των δυνάμεων του Κιέβου με πενιχρά αποτελέσματα και μεγάλες απώλειες σε άνδρες και υλικό (όπως και η ρωσική πλευρά είχε τις δικές της απώλειες). Στη συνέχεια η πρωτοβουλία των κινήσεων πέρασε στις ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις. Διαβάζουμε στα ΜΜΕ για συνεχή προέλαση σε όλο το μέτωπο και για αδυναμία των δυνάμεων του Κιέβου να την ανακόψουν. Μια αδυναμία που αποδίδεται στα ελλείμματα σε οπλισμό αλλά και σε ανθρώπινο δυναμικό αυτής της πλευράς.

Αν, ωστόσο, ενσκήψει κανείς στα πραγματικά δεδομένα, θα δει εκτός από την οπωσδήποτε σημαντική κατάληψη της Αβντιύβκα, αυτή η προέλαση στις περισσότερες των περιπτώσεων αφορά προωθήσεις μερικών χιλιομέτρων και καταλήψεις δευτερεύουσας σημασίας χωριών και οικισμών. Ταυτόχρονα, στο Τσάσιβ Γιαρ που πολιορκείται εδώ και καιρό οι μάχες συνεχίζονται.

Γεννιούνται συνεπώς ορισμένα ερωτήματα. Η Ρωσία δεν θέλει να αναπτύξει την επίθεσή της πιο αποφασιστικά και αποτελεσματικά ή δεν μπορεί; Τι ισχύει και ποιοι οι λόγοι είτε για τη μια είτε για την άλλη εκδοχή του πράγματος; Ποιον ρόλο έπαιξε η αποτυχία της ουκρανικής αντεπίθεσης στις καθυστερήσεις της δυτικής βοήθειας και ποιον η «βραδυπορία» της ρωσικής προέλασης στην επανάληψή της; Και ακόμη, τι

μπορεί να σημαίνει για τις εξελίξεις στο στρατιωτικό πεδίο η πλημμυρίδα των δυτικών οπλικών συστημάτων που εξαγγέλλεται και ήδη έχει αρχίσει να υλοποιείται;

Η πολιτική αποφασίζει

Δεν είμαι στρατιωτικός για να μπορώ να κάνω κάποιες -τουλάχιστον ρεαλιστικές- εκτιμήσεις. Άσε που και οι διάφορες παρεμβάσεις στρατιωτικών που βλέπουν το φως της δημοσιότητας βρίθουν αντιφάσεων. Επιστρέφω, λοιπόν, στην πολιτική διάσταση των πραγμάτων, καθώς θεωρώ ότι εκεί μπορούν να βρεθούν οι απαντήσεις. Αναμφίβολα οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών έχουν πάντα την αποφασιστική τους σημασία και επίδραση στη διαμόρφωση και των πολιτικών αποφάσεων. Μόνο που ισχύει και το αντίστροφο. Το ότι και οι πολιτικές κινήσεις μπορούν να επιδράσουν στη διαμόρφωση των συσχετισμών επί του πεδίου. Σε τελευταία ανάλυση, το αν, πώς και μέχρι πού θα συνεχιστεί αυτός ο πόλεμος θα 'ναι οι πολιτικές ηγεσίες που θα το αποφασίσουν.

Θα 'ναι η ρωσική ηγεσία που θα αποφασίσει αν θα προχωρήσει σε μια όλο και μεγαλύτερη χρήση του συνολικού της δυναμικού σε όπλα και ανθρώπινο δυναμικό. Θα 'ναι οι δυτικές ηγεσίες που θα αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν, και μέχρι πού, να ενισχύουν το Κιέβο με οπλικά συστήματα. Θα 'ναι οι ίδιες που θα αποφασίσουν το αν θα επιχειρήσουν το επόμενο σημαντικό και υψηλής επικινδυνότητας βήμα. Το αν δηλαδή θα καλύψουν τα ελλείμματα του Κιέβου σε στρατιωτικό προσωπικό και πέρα από το επίπεδο των στρατιωτικών συμβούλων και ειδικών.

Κλιμακώσεις και αδιέξοδα

Όπως και να 'χει, αυτό που βλέπουμε να εξελίσσεται είναι μια διαρκής κλιμάκωση της αναμέτρησης σε όλο και πιο επικίνδυνα επίπεδα. Στην πραγματικότητα, όλες οι αντιμαχόμενες πλευρές έχουν εμπλακεί σε ένα αδιέξοδο που οι ίδιες έχουν δημιουργήσει με τις κινήσεις τους και από το οποίο δεν μπορούν να απεμπλακούν. Ας εξηγηθώ περισσότερο.

Όπως και παλιότερα έχω αναφέρει, καμιά πλευρά, για τους δικούς της λό-

γους η καθεμιά, δεν θα ήθελε οι εξελίξεις να οδηγηθούν σε μια συνολική πολεμική αναμέτρηση NATO-Ρωσίας ή, πολύ περισσότερο, Δύσης-Ανατολής. Ακόμη περισσότερο δεν θα 'θελαν τα πράγματα να φτάσουν σε μια πυρηνική αναμέτρηση, καθώς όλοι αντιλαμβάνονται τι μπορεί να σημαίνει κάτι τέτοιο. Μόνο που οι ενέργειές τους ωθούν συνεχώς σε μια κλιμάκωση που μπορεί να οδηγήσει στην πρώτη των εκδοχών και αυτή με τη σειρά της στη δεύτερη.

Ένα θανάσιμο πόκερ

Γεννιέται λοιπόν το ερώτημα. Οι αντιμαχόμενες πλευρές θέλουν ή και μπορούν να απεμπλακούν από το αδιέξοδο που οι ίδιες έχουν δημιουργήσει; Θεωρώ ευνόητο πως θα 'θελαν κάτι τέτοιο. Μόνο που η καθεμιά θα το ήθελε με τους δικούς της όρους. Εκεί βρίσκεται το πρόβλημα. Με βάση αυτά, μπορούμε να πούμε πως αυτό που βλέπουμε να εξελίσσεται είναι ένα θανάσιμο πόκερ. Ένα πόκερ στο οποίο η κάθε πλευρά ποντάρει κάθε τόσο και νέα οπλικά συστήματα αλλά και ανθρώπινα κορμιά, επισείοντας ταυτόχρονα τα πυρηνικά της ρέστα και ευελπιστώντας ότι θα αναγκάσει τον αντίπαλο να υποχωρήσει. Το μέχρι πού μπορεί να φτάσει αυτό και σε τι μπορεί να μετεξελιχθεί είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Το βέβαιο είναι ότι θα συνεχίσει να κοστίζει σε αίμα και καταστροφές.

Το ανέφικτο της ειρήνευσης

Αυτά τα δεδομένα σημαίνουν ορισμένα πράγματα. Κατ' αρχάς για το αν υπάρχει η δυνατότητα μιας -συμβιβαστικής έστω- συμφωνίας ειρήνευσης. Αν κάτι τέτοιο -ειρήνευση- το θεωρήσουμε με την πλήρη και ουσιαστική έννοια του όρου, μπορούμε να το αποκλείσουμε. Οι διαφορές, οι αντιθέσεις είναι τέτοιες που δεν μπορούν να γεφυρωθούν. Αυτό δεν σημαίνει ότι μπροστά στα αδιέξοδα και τους επαπειλούμενους κινδύνους μπορεί να αποκλειστεί παντελώς η πιθανότητα μιας «ανακωχής», μιας μορφής προσωρινού έστω συμβιβασμού ή, όπως λέγεται, «παγώματος» της σύγκρουσης. Μόνο που θα είναι όπως ακριβώς αναφέρεται. Προσωρινός. Μια ανάπαυλα την οποία κάθε πλευρά θα προσπαθήσει να αξιοποιήσει για την ενίσχυση της θέσης της, για τη διαμόρφωση ευνοϊκών όρων για τον επόμενο γύρο.

Χωρίς αυταπάτες

Ας έχουμε συνεπώς καθαρά ορισμένα πράγματα. Ο κόσμος μπαίνει (έχει μπει εδώ και καιρό) σε μια σκοτεινή περίοδο. Μια περίοδο κυριαρχίας των δυνάμεων του συστήματος και παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, ανταγωνισμών και αναμετρήσεων. Μια περίοδο που οι λαοί όχι μόνο της Ουκρανίας ή της Ρωσίας αλλά συνολικότερα (βλέπε και Παλαιστίνη) θα την πληρώνουν με κάθε είδους συνέπειες και με το ίδιο τους το αίμα.

Είναι καθαρό ότι από την κυριαρχία των δυνάμεων του συστήματος οι λαοί δεν μπορούν να περιμένουν τίποτε άλλο από αυτά που ήδη βιώνουν. Άλλο τόσο καθαρό είναι πως η μόνη δύναμη που μπορεί να αντιστρέψει την τροχιά που έχουν πάρει οι εξελίξεις είναι οι ίδιοι οι λαοί.

Από εκεί και πέρα, το κρίσιμο ερώτημα βρίσκεται στο πώς μπορούν οι λαοί να συγκροτήσουν τη δύναμή τους και σε επίπεδα που να γίνει ικανή να αναλάβει το ρόλο της. Αλλά αυτό είναι μια άλλη μεγάλη συζήτηση ή, αν θέλετε, το άλλο μεγάλο διακύβευμα.

σχολία

Τραγούδι Ι

Η Ευρωπαϊκή Ένωση Ραδιοτηλεόρασης (EBU) εξέφρασε τη δυσαρέσκεια της για την απόφαση του Σουηδού με παλαιστινιακές ρίζες καλλιτέχνη Eric Saade, καθώς επέλεξε να τραγουδήσει στον διαγωνισμό της Eurovision με μια παλαιστινιακή μαντίλα δεμένη στο χέρι του και αυτό για την EBU σημαίνει ότι δεν σεβάστηκε τη «μη πολιτική φύση του διαγωνισμού». Πρέπει να γίνει σεβαστή η μη πολιτική συμμετοχή του Ισραήλ.

Φύση

Σύμφωνα με τον υφυπουργό Υγείας Δημήτρη Βαρτζόπουλο, «η γυναικοκτονία έχει μια βιολογική βάση» γιατί «σε όλη την πανίδα, σε κάθε μορφή εμβίων όντων το αρσενικό είναι πάντοτε επιθετικό», γιατί «αυτό είναι το οποίο στη φύση κυνηγάει την τροφή και αναλαμβάνει την επιθετική διεκδίκησή της ή την άμυνά της. Το θηλυκό είναι για άλλες δουλειές, για να τίκτει και στηρίζει τη μορφή, είτε γίνεται στην αγέλη είτε γίνεται στη δυαδική μορφή που έχουμε στον homo sapiens. Αρα είναι η φύση των πραγμάτων το αρσενικό να είναι το επιθετικό». Homo israelinus.

Βόμβες Ι

Ο αμερικανός πρόεδρος, σε μια καταφανή προσπάθεια να διαχειριστεί επικοινωνιακά τη θύελλα που έχει ξεσπάσει στο εσωτερικό των ΗΠΑ, προειδοποίησε πως δεν θα στείλει άλλη στρατιωτική βοήθεια εάν το Ισραήλ προχωρήσει σε χερσαία επίθεση στη Ράφα. Μπορεί να τους σκοτώνει από αέρος.

Βόμβες ΙΙ

«Αν μπουν στη Ράφα, δεν θα παραδώσω τα όπλα που χρησιμοποιούνται (...) εναντίον πόλεων», είπε ο πρόεδρος των ΗΠΑ στο πλαίσιο συνέντευξής του στο τηλεοπτικό δίκτυο CNN, για να διευκρινίσει, πάντως, ότι δεν θεωρεί πως το Ισραήλ έχει ξεπεράσει την κόκκινη γραμμή σχετικά με την κατάληψη του συνοριακού περάσματος στα σύνορα της Γάζας με την Αίγυπτο. Δεν υφίστανται πλέον πόλεις να τα χρησιμοποιήσουν.

Μπουλντόζες

Με οδοφράγματα και επανακαταλήψεις πανεπιστημιακών κτιρίων απαντούν στην κρατική καταστολή των φιλοπαλαιστινιακών διαδηλώσεων οι φοιτητές στην Ολλανδία. Σε πλάνα του ολλανδικού τηλεοπτικού δικτύου AT5 διακρίνονται αστυνομικοί να συλλαμβάνουν διαδηλωτές και, χρησιμοποιώντας εκσκαφέα, να ξηλώνουν οδοφράγματα που είχαν στήσει φοιτητές. D-9 Doobi.

Αποφυλάκιση

Αποφυλάκίζεται με περιοριστικούς όρους ο καταδικασμένος ναζιστής Νίκος Μικαλολιάκος. Απεριόριστη ακροδεξιά.

Τραγούδι ΙΙ

Νομοσχέδιο στις ΗΠΑ προβλέπει ανάκληση της βίζας όλων των αλλοδαπών φοιτητών που έχουν συλληφθεί «ενώ οργανώνουν, συμμετέχουν ή προωθούν καταυλισμούς στην πανεπιστημιούπολη ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, από τις 7 Οκτωβρίου 2023 ή αργότερα». Απόφαση στη Ράφα.

Τραπέζι

«Ένα αρνί από ένα αρνί ή ένα αμνοερίφιο από ένα άλλο έχει διαφορά σε ό,τι αφορά το βάρος. Ένα πιο βαρύ προφανώς αρνί θα είναι πιο ακριβό από ένα πιο ελαφρύ, ένα πιο μικρό» είπε ο Κώστας Σκρέκας μιλώντας στον ΣΚΑΪ. Με τέσσερις φέτες αρνί, χορταίνει μια οικογένεια.

Η πολλή δημοκρατία βλάπτει τους... δημοκράτες

Στις αρχές του χρόνου, η «Καθημερινή», το Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, το Οικονομικό Φόρουμ Δελφών και το Ελληνικό Παρατηρητήριο του London School of Economics συνδιοργάνωσαν ένα τριήμερο συνέδριο στην Αθήνα με αφορμή τα 50 χρόνια από τη μεταπολίτευση. Η πρωτοβουλία φιλοδοξούσε, σύμφωνα με τους διοργανωτές, να μας μάθει κάτι για το μέλλον, με τη βοήθεια 55 πολιτικών και ακαδημαϊκών (μεταξύ των οποίων ο νυν και πέντε πρώην πρωθυπουργοί, διάφοροι υπουργοί από όλο σχεδόν το κοινοβουλευτικό φάσμα). Όσοι, δηλαδή, συνέβαλαν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, στο σημερινό χάλι. Τι θα μπορούσαν, επομένως, να μας διδάξουν για το μέλλον; Για τη μεταπολίτευση; Για τη δημοκρατία; Ζητήματα που αποτέλεσαν μέρος της θεματολογίας του συνεδρίου.

Υπό μια έννοια, «δίδαχτήκαμε» πράγματα φοβερά και τρομερά. Υπό μια άλλη έννοια, απλώς επικαιροποιήθηκαν όσα πριν μερικές δεκαετίες μονάχα φανατικοί υπερασπιστές του νεοφιλελεύθερου πινοσεκτικού μοντέλου θα τολμούσαν με τόσο καθαρό τρόπο να ομολογήσουν. Ότι, δηλαδή, η πολλή δημοκρατία βλάπτει την οικονομική ανάπτυξη. Ότι η δημοκρατία και η ανάπτυξη είναι έννοιες ασυμβίβαστες μεταξύ τους. Ότι η δημοκρατική συνθήκη εμπόδισε τις μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να γίνουν από καιρό (βλέπε μνημόνια, απεργοκτόνοι και αντισυνδικαλιστικοί νόμοι). Ότι η χωρίς όρια ελευθερία της έκφρασης και η ακατάσχετη διεκδίκηση διαταράσσουν τον ομαλό παραγωγικό βίο, κατασπαταλούν παραγωγικές δυνάμεις και κοστίζουν. Ότι η δημοκρατία στην Ελλάδα ήταν συνέπεια μιας εθνικής τραγωδίας και όχι το επιπλέον ενός ενάρτετου αγώνα

(π.χ. του Πολυτεχνείου), ότι δεν ήταν λύτρωση, αλλά είχε τη χροιά τιμωρίας. Ακόμη και το «οικονομικό θαύμα» της χούντας χρησιμοποιήθηκε στον «λιθοβολισμό» της μεταπολίτευσης και της δημοκρατίας. Της αστικής δημοκρατίας! Με τους συμμετέχοντες να μηρυκάζουν: από το 1950 μέχρι το 1973, η ελληνική οικονομία έτρεχε με ρυθμούς ανάπτυξης 7,3% ετησίως. Από το 1974 μέχρι σήμερα, τρέχει με 1,2%. Χρειάζονται κι άλλες αποδείξεις; Άρα, το «Ελλάς-Ελλήνων-Επενδυτών» και «πατρισθησκειά-οικονομία» αποτελεί οικουμενική «δημοκρατική» απαίτηση.

Προφανώς, κανείς από την εκλεκτή παρέα του συνεδρίου δεν εισηγήθηκε την επιβολή δικτατορίας. Σχεδόν όλοι αναζητούν μια «νέα δημοκρατία» (πιο νέα και από τη... Νέα Δημοκρατία!), που να προάγει την οικονομική ανάπτυξη, πάση θυσία. Μια ανάπτυξη εξαρτημένη και αλυσοδεμένη στα μεγάλα αφεντικά (αυτά που οργανώνουν και στηρίζουν πραξικοπήματα και δικτατορίες για χάρη της δημοκρατίας). Μια στιγμή-αία και τυπική δημοκρατία του ψηφοδελτίου, που θα διασφαλίζει ακριβώς αυτό: το πλαίσιο της απρόσκοπτης συσσώρευσης, κερδοφορίας και ανάπτυξης του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου εις βάρος των εργατικών κατακτήσεων και «καθυστερήσεων» της μεταπολίτευσης. Γιατί η πολιτική και οικονομική υποδούλωση των εργαζομένων αποτελεί τον βασικό παράγοντα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και βασικό ζητούμενο στην αντιπαράθεση μεταξύ δημοκρατίας και ανάπτυξης.

Οι κάθε είδους υπηρέτες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, οι μνητές της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και του κέρδους, αφού επιχειρηματολογούν για χρόνια «μεταρρυθμιστικά» υπέρ της κατάργησης

κάθε κοινωνικής κατάκτησης των εργαζομένων, ενάντια σε κάθε δημοκρατικό και συνδικαλιστικό δικαίωμα, ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες, τώρα στενεύονται στο «δημοκρατικό κουστούμι» που έραψαν οι ίδιοι για τον εαυτό τους. Το μέγιστο ποσοστό κέρδους επιτυγχάνεται με το ελάχιστο ποσοστό δικαιωμάτων των εργαζομένων. Η ταξική πάλη είναι ασύμφορη και αντιαναπτυξιακή και πρέπει να απαγορευτεί.

Η μεταπολίτευση, που έφερε η πτώση της χούντας, μοιάζει να ενοχλεί περισσότερο από τη χούντα. Συνδέεται με το μίσος που τρέφουν για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, που μπορεί να μην οδήγησε στην άμεση πτώση της χούντας, αλλά απέτρεψε μια «χούντα με πολιτικά» και έφερε μια ολόκληρη εποχή καθυστερήσεων στην επίθεση του συστήματος. Καθυστερήσεις που θα μπορούσαν να αποφευχθούν, αν επικρατούσε το σχέδιο φιλελευθεροποίησης της χούντας. Τότε, η συζήτηση «δημοκρατία ή ανάπτυξη;» δεν θα είχε κανένα νόημα. Τότε, η σημερινή πρόκριση της ανάπτυξης έναντι της δημοκρατίας θα είχε ήδη συντελεστεί και τα «αντιαναπτυξιακά» δικαιώματα και ελευθερίες δεν θα υπήρχαν.

Όμως, σε ποιο ακριβώς αναπτυξιακό μοντέλο αναφέρονται; Με τα δικά τους, έστω, καπιταλιστικά αναπτυξιακά κριτήρια. Η αποβιομηχάνιση της χώρας συμβαδίζει με τη μετατροπή της σε χώρα και οικονομία υπηρεσιών και τουρισμού, με μια ανάπτυξη που στηρίζεται στις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, στηριγμένη στα δάνεια από τις διεθνείς χρηματαγορές, το ξένο τραπεζικό και ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, με όρους αποικιοκρατίας. Η άρχουσα τάξη της χώρας δυσκολεύεται να αποτινάξει τη μούχλα του μεταπράτη, του μαυραγορίτη και δωσίλογου στην υπηρεσία

των μεγάλων αφεντικών.

Επιστρατεύονται διάφορα εκβιαστικά ψευτοδιλήμματα για να μουδιάσουν οι αντιδράσεις. «Ελευθερία ή ασφάλεια;». «Δημοκρατία ή ανάπτυξη;». «Χaos ή τάξη;». Απουσιάζει, όμως, πάντα το καθοριστικό και κρίσιμο ερώτημα: Δημοκρατία, ανάπτυξη, ασφάλεια για ποιον; Ταυτόχρονα, η επίκληση σε έναν ουδέτερο εκδημοκρατισμό, σε μια ουδέτερο ανάπτυξη των δυνάμεων της «αριστεράς και της προόδου» διευκόλυνε και συνέβαλε στη δικτατορία του κεφαλαίου.

Οι «οικονομίες πολέμου» και οι «εμπόλεμες κοινωνίες» που χτίζει ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός δεν επιτρέπουν δικαιώματα και ελευθερίες. Ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός επιδιώκει την αναβίωση της αχαλίνωτης ισχύος του. Με επιτήρηση, απαγόρευση, ποινικοποίηση, δίωξη και καταστολή κάθε αγωνιστικής φωνής. Αρκεί κανείς να δει την αντιμετώπιση όσων διαφωνούν με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και τάσσονται στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού που δολοφονείται.

Η αλήθεια για τον καπιταλισμό είναι ένα εμπόρευμα όπως όλα τα άλλα. Όσο η Δύση αντιμετώπιζε τη λαϊκή δημοκρατική απαίτηση μετά την ήττα του φασισμού, το αφήγημα της δημοκρατίας ως κατεξοχήν περιβάλλον ανάπτυξης, ευημερίας και ελευθερίας κυριαρχούσε. Τώρα, η νέα κατάσταση κρίσης και η υποχώρηση του λαϊκού-εργατικού κινήματος επιβάλλει μια «νέα αλήθεια». Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες φέρνουν κακά οικονομικά αποτελέσματα. Ακόμη κι έτσι, όμως, τα αδιέξοδα του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος προμηνύουν τον κίνδυνο μιας γενικευμένης καταστροφής. Και, μάλλον, δεν θα υπάρξει συνέδριο με αφορμή τα επόμενα 50 χρόνια για να τη συζητήσουμε.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η εργατική τάξη και ευρύτερα οι εργαζόμενες μάζες του πλανήτη βρίσκονται αντιμέτωπες με μια πρωτόγνωρα αντιδραστική, αντιφατική και γεμάτη ρευστότητα παγκόσμια κατάσταση. Ο πλανήτης βιώνει μια άνευ προηγουμένου αναστάτωση, αποτέλεσμα των βαθιών αντιθέσεων και αντιφάσεων που αναβλύζουν από το γερασμένο σώμα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου.

Ζούμε λοιπόν σε μια εποχή πυκνών, σημαντικών και πρωτόγνωρων γεγονότων. Κρίσιμα πολεμικά μέτωπα αναδύονται, παλιές εστίες έντασης αναζωπυρώνονται και νέες γεννιούνται. Χώρες αλλάζουν προσανατολισμό, οι γεωπολιτικές μετατοπίσεις θυμίζουν την κίνηση τεκτονικών πλακών, η οικονομική-πολιτική και κοινωνική ρευστότητα χαρακτηρίζουν τις εξελίξεις από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις έως τις βαθιά εξαρτημένες από αυτές χώρες. Ταυτόχρονα, νέα τμήματα μαζών, χωρών και περιοχών βυθίζονται στην φτώχεια, αυξάνονται οι ανθρώπινες θάλασσες της εξαθλίωσης.

2. Στο επίκεντρο των αιτιών αυτής της κατάστασης βρίσκεται η αδυσώπητη πάλη των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας, για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Αυτή η διαπάλη είναι που σπρώχνει στη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και των κοινωνιών, στη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Αυτός ο άγριος ανταγωνισμός των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων αναστατώνει και ματώνει τις εργαζόμενες μάζες, χώρες, περιοχές, απειλεί τον πλανήτη ολόκληρο φέρνοντας στο προσκήνιο τον γενικευμένο πόλεμο και τον πυρηνικό όλεθρο! Κι αυτό διότι, αν και παραμένουν οι επισημάνσεις μας για το όριο που βάζει η πυρηνική ισορροπία, αυτό το όριο όχι μόνο πλησιάζεται ολοένα και περισσότερο, αλλά αναζητούνται αγωνιωδώς -από τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία- οι προϋποθέσεις ξεπεράσμάτος του. Δεν είναι λοιπόν υπερβολή να υπογραμμίσουμε πως δεν βρισκόμαστε παρά στη φάση προετοιμασίας του Γ΄ Παγκόσμιου Πολέμου.

Από δίπλα, και κυρίως από πίσω από τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, βρίσκονται οι δεύτερης τάξης δυτικοευρωπαίοι και ιάπωνες ιμπεριαλιστές, που παλεύουν να αναβαθμίσουν θέση και ρόλο, αν προσμετρηθούν σε έναν από τους βασικούς διεκδικητές της παγκόσμιας κυριαρχίας και -σ' αυτή την φάση τουλάχιστον- στις ΗΠΑ.

Από κει και πέρα, μια σειρά περιφερειακές δυνάμεις, με μεγαλύτερες ή μικρότερες δυνατότητες (Ινδία, Βραζιλία,

Ιράν), επιχειρούν να βγουν από την αφάνεια του 20^{ου} αιώνα, εκμεταλλευόμενες τα κενά του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για να προβάλλουν τις φιλοδοξίες τους.

3. Η πάλη για την πλανητική κυριαρχία-ηγεμονία, είναι άρρηκτα δεμένη με την προσπάθεια του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος να ξεπεράσει τη βαθιά δομική κρίση του, να βρει διέξοδο από μια κρίση που, παρά τις υφέσεις της και τις εξάρσεις της, συνεχίζει να κατατρώει τα σωθικά του και να πολλαπλασιάζει τα αδιέξοδα και τα βραχυκυκλώματά του.

Ωστόσο, αυτές του οι προσπάθειες διεξόδου, όπως η «πράσινη» τεχνολογία και μετάβαση, η επέκταση στον χώρο (Αφρική, Αρκτική), ακόμα ακόμα οι γιγάντιες χρηματοδοτήσεις για υποδομές (ΗΠΑ) που εξαγγέλλονται, είναι σπασμωδικές, ανολοκλήρωτες, τελούν υπό την αίρεση των βαθιών αντιφάσεων που διέπουν το ίδιο το σύστημα, αλλά και τελικά των ανταγωνισμών που το χαρακτηρίζουν.

Έτσι, ο άγριος ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών λειτουργεί επιπλέον και ως παράγοντας παραπέρα όξυνσης της κρίσης και των αδιεξόδων που αυτή παράγει για το σύστημα.

4. Ο αδυσώπητος ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και η εναγώνια προσπάθεια του συστήματος να ξεπεράσει τη δομική του κρίση «συναντιούνται» στο βάθρο της γενικευμένης επίθεσης που το κεφάλαιο, με επικεφαλής το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο, έχει εξαπολύσει ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς παγκόσμια. «Συναντιούνται» στις πολιτικές λεπλασσίας των εξαρτημένων χωρών και λαών από τους ιμπεριαλιστές που γνωρίζουν νέα μεγάλη ένταση.

Βιώνουμε λοιπόν την εμπέδωση της ήττας μέσα από την προσπάθεια του κεφαλαίου να ξεθεμελιώσει όποιο δικαίωμα, εργασιακό, δημοκρατικό-κοινωνικό, είχε κατακτήσει η εργατική τάξη και οι λαοί με πρωτοπορία το επαναστατικό εργατικό κομμουνιστικό κίνημα του 20^{ου} αιώνα, με επικεφαλής τους Λένιν, Στάλιν, Μάο Τσετουνγκ. Αλλά και να πάει πολύ παραπέρα: να δημιουργήσει συνθήκες συνολικής αποσυγκρότησης των εργατικών-λαϊκών μαζών, να τους στερήσει για πολύ καιρό τη δυνατότητα οργάνωσης των αντιστάσεων και των διεκδικήσεών τους. Να επιβάλλει έτσι τη «χιλιόχρονη κυριαρχία» του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού πάνω στα ερείπια των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των εργατών και των λαών.

5. Μάταιος κόπος! Η εποχή μας, που σαφέστατα χαρακτηρίζεται από την ήττα του εργατικού επαναστατικού κομμουνισμού,

νιστικού κινήματος και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, παραμένει ταυτόχρονα εποχή του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων! Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα παράγει κατά δεκάδες εκατομμύρια τους νεκροθάφτες του σε όλο τον πλανήτη. Προκαλεί, με τη βάρβαρη πολιτική του, με τον πόλεμο και τη φτώχεια που εξαπλώνει, μαζικές κινητοποιήσεις εκατομμυρίων, δίνει το υλικό για εξεγέρσεις σε Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και σε Νότο.

Βέβαια παγκόσμια και σε κάθε τόπο, παρά τις ανισομετρίες και μέσα σε αυτές τις ελάχιστες εξαιρέσεις, η γενική κατάσταση των επαναστατικών ομάδων, οργανώσεων και κομμάτων -εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων- χαρακτηρίζεται από σοβαρές ιδεολογικές-πολιτικές και οργανωτικές ελλείψεις, ανωριμότητα, δογματισμούς και ερασιπεχνισμούς, μικρή πρόσβαση και επιρροή στα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Γι' αυτό η διαδικασία ανασυγκρότησης του επαναστατικού κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι μια «Μεγάλη Πορεία», δεν μπορεί παρά να έχει σημαντικές ιδεολογικές-πολιτικές και οργανωτικές προϋποθέσεις και πολλά εμπόδια να προσπεράσει ή να συντρίψει. Το σημαντικό όμως και το ουσιώδες είναι ότι έχει αρχίσει! Σ' αυτή τη «Μεγάλη Πορεία» οφείλουν να πάρουν θέση οι συνειδητοί εργάτες και εργαζόμενοι, αυτή τη «Μεγάλη Πορεία» οφείλουν να πλαισιώσουν οι νέοι αγωνιστές!

ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΩΣ ΕΔΩ

6. Αν μπορούμε να πάρουμε σαν αφετηρία των τωρινών εξελίξεων κάποια περίοδο, αναμφίβολα θα ήταν αυτή του τρίχρονου 1989-1991. Σ' αυτό το τρίχρονο ολοκληρώνεται η διαδικασία παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην Σοβιετική Ένωση και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, που, σημειωτέον, είχε ξεκινήσει από τα μέσα της δεκαετίας του 1950, κατέρρεε η ρεβιζιονιστική μορφή του παλινορθωμένου καπιταλισμού και άνοιξε μια διαδικασία μετασχηματισμού των κοινωνιών σε τυπικά καπιταλιστικές. Αυτό το γεγονός σηματοδότησε μια άρδην ανατροπή προς το χειρότερο των συσχετισμών ανάμεσα στην εργατική τάξη και τους λαούς από τη μια και το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό από την άλλη. Κι αυτό γιατί είχαμε ταυτόχρονα την ανάδειξη των πιο αντιδραστικών στοιχείων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και την παραγωγή ενός τεράστιου κύματος απογοήτευσης, αποστράτευσης και διάλυσης συνειδήσεων στα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Αλλά, για τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης που εδώ μας ενδιαφέρουν, η κατάρρευση και η χρεωκοπία του ρεβιζιονισμού συνοδεύτηκε από μια αποδιοργάνωση και τελικά διάλυση του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου, που είχε δημιουργηθεί γύρω από τη λεγόμενη Σοβιετική Ένωση, και την ανάδειξη των ΗΠΑ ως τη μοναδική υπερδύναμη και τη Δύση ως αδιαφιλονίκητο νικητή του Ψυχρού Πολέμου.

Στα 33 χρόνια που μεσολάβησαν από τότε είχαμε μια σειρά γεωπολιτικά και οικονομικά γεγονότα-ορόσημα αυτής της ταραγμένης πορείας.

7. Η πρώτη δεκαετία σηματοδοτήθηκε από τις «επεκτάσεις» των νικητών. Είχαμε τον πρώτο πόλεμο στο Ιράκ (1991) και τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς κατά τη διάρκεια κοντά δέκα χρόνων: την «ανεξαρτοποίηση» Κροατίας, Σλοβενίας με τις ευλογίες της ενοποιημένης ιμπεριαλιστικής Γερμανίας (1991), την -made in USA- Συμφωνία του Ντέιτον (1995) και τη δημιουργία του προτεκτοράτου της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, τους τριήμερους βομβαρδισμούς της Σερβίας από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ (1999) και τη δημιουργία του προτεκτοράτου του Κοσόβου. Ξεκινά η επέκταση του ΝΑΤΟ προς την Ανατολική Ευρώπη (1996), δηλαδή η στρατηγική περικύκλωσης-περίσφιξης της Ρωσίας με σκοπό να καταστεί δύναμη δεύτερης και τρίτης γραμμής ή και να διαλυθεί, που σωστά είχαμε τότε χαρακτηρίσει ως «πράξη πολέμου». Παράλληλα, εξελίσσονταν μια διαδικασία διαγκωνισμού αμερικανών και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο και την «κατάκτηση» των χωρών του Συμφώνου της Βαρσοβίας και της ΚΟΜΕΚΟΝ στο ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

8. Η δεύτερη δεκαετία αναδεικνύει τα μπλοκαρίσματα των νικητών και την ανάδυση των πτηνών και όχι μόνο, πράγμα που εκφράζεται και στη συνολική συνοχή-αντοχή του συστήματος. Η 11^η του Σεπτεμβρίου του 2001, η επέμβαση και κατοχή του Αφγανιστάν και του Ιράκ από τις ΗΠΑ, που σηματοδοτούν την έμπρακτη κριτική της ομάδας Μπους-Τσέινι στους προκατόχους τους για το χάσιμο της ιστορικής ευκαιρίας διάλυσης της Ρωσίας στην προηγούμενη δεκαετία. Στην ίδια μικροπερίοδο (2000) έχουμε το τέλος των γιελτσινικών ψευδαισθήσεων για συγκυριαρχία με τις ΗΠΑ και την ανάδειξη στο πρόσωπο του Πούτιν εκείνων των δυνάμεων της Νέας Αστικής Τάξης της Ρωσίας που επιχειρούν την ανασυγκρότηση του ρώσικου ιμπεριαλισμού σε όλα τα επίπεδα, ενώ στέλνουν και την πρώτη τροχιοδεικτική βολή στη Δύση ότι ξεπερνά τα όρια (επέμβαση στη Γεωργία το 2008). Στη ίδια αυτή φάση έχουμε το «βάλτωμα» των ΗΠΑ σε Αφγανιστάν και Ιράκ (με τη σημαντική συμβολή της ιρακινής αντίστασης) και φυσικά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης (2008) που συνταράζει το σύστημα και αντανάκλα στο οικονομικό πεδίο την έξαρση της γενικευμένης κρίσης του συστήματος, που αδυνατεί να αναπαραχθεί με τους παλιούς όρους και σχέσεις.

9. Η τρίτη δεκαετία αρχίζει να αναδεικνύει τους πραγματικούς συσχετισμούς δύναμης και τις κυρίαρχες αντιθέσεις που διαπερνούν το σώμα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου. Η Ρωσία, με την επέμβαση υπέρ του ετοιμοθάνατου καθεστώτος Άσαντ στη Συρία (2015),

δείχνει τη δυνατότητα του ανασυγκροτημένου ρώσικου ιμπεριαλισμού να σπάει τη ζώνη περικύκλωσής της, να υπερασπίζεται τα συμφέροντά της και παλιές συμμαχίες στην κοντινή της περίμετρο, έξω από τον πρώην σοβιετικό χώρο. Η Κίνα ξεκινά, από τη μια με τη «Πρωτοβουλία: Μία Ζώνη, Ένας Δρόμος» και από την άλλη με τεράστιες επενδύσεις στο στρατιωτικό-στρατηγικό οπλοστάσιο, να ανιχνεύει τα βήματα μετατροπής της σε υπολογίσιμη ιμπεριαλιστική δύναμη σε περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Ακολουθεί η άνοδος του Τραμπ, που κάνει σφοδρή κριτική στα πεπραγμένα δύομιση δεκαετιών, δηλώνοντας και επίσημα πια την έναρξη της εποχής του «άγριου ανταγωνισμού των μεγάλων δυνάμεων», μέσα από την οποία οι ΗΠΑ πρέπει να αντιμετωπίσουν την αναντιστοιχία μέσων και σκοπών, την ολοένα και μικρότερη απόσταση που τις χωρίζει από τους αντιπάλους, πριν να είναι αργά γι' αυτές και την πρωτοκαθεδρία τους.

10. Αυτή η πορεία των 33 χρόνων, με τα ορόσημα που πριν αναφέραμε αλλά και τις μεσοπερίοδες συσσώρευσης όρων, κατέδειξαν βασικά δύο πράγματα στο πεδίο των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων:

Το πρώτο αφορά την προσπάθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να αδράξει την ιστορική ευκαιρία που του έδωσε η ατελής νίκη του το 1989-1991 και να γίνει ο απόλυτος κυρίαρχος επί της γης. Προσπάθεια που όμως ανέδειξε την αναντιστοιχία μεταξύ μέσων και σκοπών για τις ΗΠΑ και κατέδειξε εν τέλει την πορεία σχετικής αποδυναμώσεως του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έναντι αντιπάλων, ανταγωνιστών και συμμάχων, πορεία που μάλιστα δεν φαίνεται να ανακόπτεται.

Το δεύτερο, που φυσικά συνδέεται με το πρώτο αλλά κατά βάση έχει τους δικούς του όρους εξέλιξης, αφορά την ανάπτυξη, αναβάθμιση και ανάδειξη των δυνατοτήτων, των επιδιώξεων και των φιλοδοξιών των ιμπεριαλιστών της Ευρασίας, δηλαδή του ρωσικού και του κινεζικού ιμπεριαλισμού.

Η ανάδειξη αυτής της «τριάδας» (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα), στην πρώτη βαθμίδα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού δεν σημαίνει φυσικά ότι αναιρείται ούτε η σχετική θέση της κάθε μιας δύναμης έναντι της άλλης, ούτε τα ιδιαίτερα ζητήματα και προβλήματα που έχει η κάθε μια από αυτές, μιας και η ιστορικοπολιτική τους πορεία είναι πολύ διαφορετική και μοναδική θα λέγαμε.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, όπως κατ' αναλογία παλιότερα ο γαπωνέζικος ιμπεριαλισμός, μέσα από αυτή την πορεία ανακάλυπταν ξανά και ξανά, είτε με ήλιο είτε με οδυνηρό για τους ίδιους τρόπο, το γεγονός ότι μετράνε στην παγκόσμια σκακιέρα μόνο εάν σταθούν δίπλα και πίσω από μία από τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ

11. Το σοκ της πανδημίας όξυνε και περιέπλεξε παραπέρα την παγκόσμια κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Επιτάχυνε την εμφάνιση τάσεων που προϋπήρχαν, δημιούργησε νέα αλλά και τροποποίησε παλιά δεδομένα, καταστάσεις και ισορροπίες, προπαντός φόρτωσε το σύστημα με μεγαλύτερα και περισσότερα αδιέξοδα. Έτσι δημιούργησε το έδαφος για μεγαλύτερους τυχοδιωκτισμούς, εντάσεις και κινδύνους για τους λαούς.

Μια σημαντική πλευρά της σύμπλεξης της πανδημικής με τη δομική κρίση του συστήματος και με τα χαρακτηριστικά του, είναι ότι αποκάλυψε τη «σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού», δηλαδή τις εκτεταμένες ζώνες φτώχειας και απόλυτης εξαθλίωσης στις οποίες ανήκει η μεγάλη πλειοψηφία χωρών και λαών. Αλλά όχι μόνο αυτό! Αποκάλυψε επίσης και τις άθλιες συνθήκες, παρόμοιες με τις προηγούμενες, στις οποίες ζει η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία στις «ευμερούς» μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού.

Μάλιστα η εναγώνια προσπάθεια του συστήματος να βρει και να δώσει διέξοδο στα αδιέξοδά του και στα φρακαρίσματα που πλήθαιναν, είχε σαν αποτέλεσμα να εντάξει με τον πιο απόλυτο τρόπο το ζήτημα της υγείας και της περίθαλψης των πληθυσμών του πλανήτη, όπως και όλα τα ζητήματα που αφορούν τη ζωή της εργαζόμενης ανθρωπότητας, στον άγριο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, να τα θυσιάζει καθημερινά στον βωμό της αύξησης των κερδών του κεφαλαίου.

Όλη αυτή η φρικιαστική γεωπολιτική χρησιμοποίηση των εμβολίων για τον COVID-19 σαν εργαλείο για παραγωγή κερδών και στον πόλεμο «όλων εναντίον όλων» των ιμπεριαλιστών αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα για τον απάνθρωπο χαρακτήρα αυτού του συστήματος. Γι' αυτό η συνάντηση «ευμερίας»-φρίκης, όχι μόνο δεν δημιούργησε συνθήκες ώστε η πρώτη να αντιμετωπίσει τη δεύτερη, αλλά επέκτεινε και τροφοδότησε παραπέρα την φρίκη.

Έτσι το κεφάλαιο αναγορεύεται σε «ιδιοκτίτη» της ανθρώπινης ζωής, ενώ ταυτόχρονα οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συγκρούονται για την «ιδιοκτησία» του πλανήτη. Γι' αυτό και σήμερα, φυσικά και κοινωνικά αγαθά όπως η γη, ο αέρας, το νερό, η περίθαλψη, η τροφή, η στέγη, υποτάσσονται περισσότερο από ποτέ άλλοτε στα στενά ταξικά συμφέροντα και τις επιδιώξεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Σήμερα, παράγοντες του συστήματος εκφράζουν την ανησυχία τους για έναν νέο κύκλο πανδημιών, πολύ χειρότερων από αυτό που ζήσαμε με τον COVID-19. Ανησυχούν και κυρίως καλούν το σύστημα να προετοιμαστεί ώστε να αντιμετωπίσει αυτόν τον νέο κύκλο με τις λιγότερες δυνατές επιπτώσεις στη λειτουργία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, χωρίς φυσικά να βάζουν στις παραμέτρους τους το κόστος για τους λαούς, παρά μόνο σε συνάρτηση με την κερδοφορία του κεφαλαίου. Φυσικά είναι στην φύση

τους να μην αποφύγουν ξανά την ένταξη ενός νέου κύκλου πανδημιών, αλλά και την προετοιμασία για την αντιμετώπιση τους, στον άγριο ανταγωνισμό για την κυριαρχία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥ

12. Ισχύει στο ακέραιο η βασική μας τοποθέτηση από την 9η Συνδιάσκεψη πως η «παγκόσμια οικονομική κρίση δεν είναι παρά ένα σημαντικό τμήμα και οικονομική έκφραση της συνολικής και γενικευμένης κρίσης του συστήματος, κρίσης δομικής, κρίσης αναπαραγωγής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και όλων των σχέσεων που το διέπουν».

Στο οικονομικό πεδίο συνεχίζεται η «υπερχρέωση» του πλανήτη στο κεφαλαιοκρατικό-ιμπεριαλιστικό τέρας. Έτσι, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιοποίησε το ΔΝΤ τον Σεπτέμβριο του 2023, το παγκόσμιο χρέος ανήλθε στο 238% του παγκόσμιου ΑΕΠ, κατά εννέα ποσοστιαίες μονάδες υψηλότερο από το αντίστοιχο του 2019, ενώ σε απόλυτα ποσά έφθασε στα 235 τρισ. δολάρια ή 200 δισ. παραπάνω από το 2021. Αντίστοιχα συνεχίζεται και η επιβράδυνση της καπιταλιστικής οικονομίας παγκόσμια, όντας το 2023, μία (1) ποσοστιαία μονάδα κάτω από τον μέσο όρο της εικοσαετίας 2000-2019.

13. Στην τετραετία αυτή, για τα εντεινόμενα οικονομικά κρισιακά φαινόμενα είναι φανερό ότι έδρασαν σωρευτικά μια σειρά παράγοντες. Χρονικά προηγήθηκαν τα μεγάλα μπλοκαρίσματα και οι σημαντικές αναστατώσεις που προκάλεσε η πανδημία ή καλύτερα η σύμπλεξη της πανδημίας με την προϊούσα δομική κρίση.

- Έτσι είχαμε και έχουμε τον αγώνα δρόμου με πρώτες τις ΗΠΑ, για να αντιμετωπίσουν την έλλειψη ημιαγωγών, λόγω της πανδημίας αλλά και της συγκέντρωσης της παραγωγής, που αντανάκλασε σε σοβαρά προβλήματα στις αυτοκινητοβιομηχανίες.

- Η έλλειψη χαλκού, καθοριστικό μέταλλο για τις βιομηχανίες ηλεκτροκίνητων οχημάτων, τις ανεμογεννήτριες (μία ανεμογεννήτρια παραγωγής 1 μεγαβάτ ενέργειας χρειάζεται 3 τόνους χαλκού) αλλά και τις καλωδιώσεις των μικροεπεξεργαστών.

- Το κλείσιμο για μέρες της Διώρυγας του Σουέζ λόγω της προσάραξης του γιγαντιαίου «EverGiven», που προκάλεσε ανησυχία για το σταμάτημα των εμπορικών ροών, γεγονός που σήμερα επαναλαμβάνεται σε μια άλλη, μεγαλύτερη διάσταση από τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή.

Στο παγκόσμιο εμπόριο αντανάκλασαν οι συνέπειες αρχικά της κατάρρευσης και στη συνέχεια της εκτίναξης της παγκόσμιας ζήτησης μέσω του ηλεκτρονικού εμπορίου: μπουλιάρια στα ευρωπαϊκά λιμάνια του Ρότερνταμ και της Αμβέρσας, αλλά και σε αμερικανικά αντίστοιχα, που τα

διαδέχθηκε ένα κανονικό έμφραγμα στα λιμάνια εμπορευματοκιβωτίων της Νότιας Κίνας.

Η προσπάθεια των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων να εντάξουν την αντιμετώπιση της πανδημικής κρίσης στο συνολικό πλαίσιο του γεωπολιτικού τους ανταγωνισμού, επέτεινε, επέκτεινε και πολλαπλασίασε τα μπλοκαρίσματα τόσο στην παραγωγή, την κατανάλωση αλλά και τη μεταφορά και ευρύτερα το εμπόριο.

Ένα σημαντικό απότοκο της μετατροπής της πανδημίας σε οργανικό στοιχείο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, που επιταχύνθηκε και απογειώθηκε από την κατακόρυφη αύξηση των γεωπολιτικών συγκρούσεων, ήταν η προσπάθεια των δυτικών να εκκινήσουν μια πλήρη αναδιάταξη των παγκόσμιων εφοδιαστικών αλυσίδων, ώστε να τις ελέγχουν πλήρως. Από την προηγούμενη επικέντρωση στις πιο φθηνές πηγές πρώτων υλών και εξαρτημάτων, προωθήθηκε για γεωπολιτικούς λόγους η επικέντρωση στις πιο «αξιόπιστες» πηγές (πρακτικές του re-shoring, near-shoring, friend-shoring) ακόμα και αν αυξάνουν τα κόστη. Διαδικασία όμως εκτός από κοστοβόρα, χρονοβόρα και εν τέλει καθόλου εύκολη και ευθύγραμμη και που ακόμη έχει δρόμο μπροστά της.

14. Θα λέγαμε τελικά πως η κυρίαρχη αιτία των αναταράξεων και των κρισιακών φαινομένων στην παγκόσμια οικονομία, το σύρσιμο της κρίσης και το φάντασμα ενός νέου κραχ που ποτέ δεν έφυγε από τον ορίζοντα, ήταν και είναι η αύξηση των γεωπολιτικών εντάσεων και αντιπαραθέσεων μεταξύ των τριών (ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας) και όχι μόνο, με κορυφαίο όλων τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Η ανάγκη των ιμπεριαλιστικών κρατών να ανταπεξέλθουν στον άγριο εξελισσόμενο γεωπολιτικό ανταγωνισμό για το ξαναμοίρασμα των αγορών, των σφαιρών επιρροής, εν τέλει για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, οδηγεί στην απομύζηση των εργαζόμενων τάξεων και των εξαρτημένων χωρών για να τροφοδοτηθούν οι νέοι θηριώδεις «αμυντικοί»-πολεμικοί προϋπολογισμοί που καταρτίζουν τα ιμπεριαλιστικά κράτη. Το πιο χαρακτηριστικό πεδίο αυτού του αδυσώπητου αγώνα δρόμου αποτελεί «η πάλη για το διάστημα» που είναι αλληλένδετο με την πάλη για την αναβάθμιση και των εκσυγχρονισμό των καταστρεπτικών δυνατοτήτων του κάθε ιμπεριαλιστή (πυρηνικά όπλα, υπερ-υπερηχητικοί πύραυλοι, όπλα ηλεκτρομαγνητικών παλμών κ.λπ.).

Η ίδια ανάγκη οδηγεί επίσης σε έναν πόλεμο «για τα πάντα». Έτσι έχουμε:

- Την ένταση του ανταγωνισμού για την πρόσβαση και τον έλεγχο των θαλασσών (το 90% των εμπορευμάτων διακινείται μέσω θαλασσιών οδών και το 95% των παγκόσμιων δεδομένων μέσω υποθαλάσσιων καλωδίων).

- Αναβάθμιση του εμπορικού πολέμου στους δασμούς (από τις ΗΠΑ) σε βασικά προϊόντα όπως ο χάλυβας και ο περιορισμός των εξαγωγών ημιαγωγών σε Ρωσία και Κίνα.

- Φούντωμα της μάχης για τις σπάνιες γαίες που δεν

σχετίζονται μόνο με τις λεγόμενες «τεχνολογίες πράσινης ενέργειας» αλλά και σε κρίσιμους τομείς της πολεμικής βιομηχανίας (ραντάρ, οπλικά συστήματα, αεροσκάφη).

- Ένταση του πολέμου για τα δίκτυα 5G που σχετίζονται με τον έλεγχο της πληροφορίας την κατασκοπεία και τη στρατιωτική υπεροχή, αλλά επιπρόσθετα αποτελούν το «νευρικό σύστημα» των πιο εξελιγμένων τεχνολογιών, όπως η ρομποτική, η βιοτεχνολογία και η τεχνητή νοημοσύνη.

Οι συνεχείς κυρώσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών έναντι της Ρωσίας, ειδικά στον ενεργειακό τομέα, σε συνδυασμό με τη λεγόμενη «πράσινη μετάβαση», έχουν δημιουργήσει έντονα στοιχεία ενεργειακής κρίσης. Επίσης, στη βάση των νέων όρων με τους οποίους διεξάγεται ο ανταγωνισμός, βλέπουμε να δημιουργούνται νέες ενεργειακές συμμαχίες, όπως αυτές μεταξύ Ρωσίας και Σαουδικής Αραβίας στα πλαίσια του OPEC+. Συνολικά, στο κρίσιμο πεδίο των ενεργειακών πόρων εκτυλίσσεται ένας αγώνας δρόμου. Από τη μια ιμπεριαλιστικές χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία χρησιμοποιούν την ενέργεια ως γεωπολιτικό όπλο, ενώ άλλες, όπως η Κίνα, επιταχύνουν τον βηματισμό τους για να καταστούν ενεργειακά αυτόνομα.

Στην όλη κατάσταση έδρασε σίγουρα επιβαρυντικά και πολλαπλασιαστικά ο πόλεμος των επιτοκίων, με τις κεντρικές τράπεζες (FEF, EKT) να προβαίνουν σε συνεχείς αυξήσεις των τραπεζικών επιτοκίων, με σκοπό τη συγκέντρωση κεφαλαίων για να τροφοδοτηθεί ο ανταγωνισμός, αλλά και για να τιθασευτεί ο πληθωρισμός. Παράπλευρη απώλεια και ένδειξη της κρίσης που «ψάχνει» δρόμους να εμφανιστεί στο «έδαφος», οι καταρρεύσεις τριών περιφερειακών τραπεζών στις ΗΠΑ, η μεγαλύτερη τραπεζική χρεωκοπία μετά το 2008, που, σημειωτέον, είναι μόνο η κορυφή του κρυσιακού παγόβουνου. Επίσης, παρά το τέλος της ποσοτικής χαλάρωσης που οδήγησε στη συρρίκνωση της παγκόσμιας ρευστότητας και στη μεγάλη αύξηση του κόστους δανεισμού, είχαμε τη συνέχιση έντονων πληθωριστικών πιέσεων που άρχισαν να συνυπάρχουν με τη στασιμότητα στην παραγωγή (εμφάνιση δηλαδή στοιχείων στασιμότητας).

Το τελευταίο διάστημα η σχετική τιθάσευση του πληθωρισμού, που είχε εκτοξευθεί τον Ιούνιο του 2022, έχει ανοίξει τη συζήτηση στα ιμπεριαλιστικά επιτελεία για την έναρξη ενός νέου γύρου μείωσης των επιτοκίων ακόμα και μέσα στο 2024, ώστε να αποφευχθούν τα παραπάνω, όμως οι γεωπολιτικές αντιπαράθεσεις (Ουκρανία, Μέση Ανατολή) μπορεί και να μεταθέσουν τις αποφάσεις στο μέλλον.

«Τέλος», στην βάση των όρων που λειτουργεί το σύστημα και στα πλαίσια αντιμετώπισης της κρίσης και των αδιεξόδων του, το τελευταίο διάστημα έχουν εκτιναχθεί οι πολιτικές της ακρίβειας που ταλανίζουν και εξαθλιώνουν εκατοντάδες εκατομμύρια μαζών.

15. Τριάντα χρόνια μετά τις καταρρεύσεις του 1989-1991, το σύστημα προσπαθεί ν' αντιμετώπισει ...τον εαυτό

του! Βυθίζεται στην κρίση του η οποία τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από όλα τα πεδία των δραστηριοτήτων και των σχέσεων: από την παραγωγή και τη διάρθρωση της οικονομίας, τις οδούς μεταφοράς εμπορευμάτων, ενέργειας και πληροφορίας, έως το κρίσιμο ζήτημα της «ιεραρχίας» και των σχέσεων των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στο πλαίσιο του.

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αναζητά νέα πεδία δράσης και επενδύσεων στην πραγματική οικονομία («πράσινη» τεχνολογία, επενδύσεις στις υποδομές των ΗΠΑ) ή και νέους χώρους επέκτασης (Αφρική, Αρκτική). Όμως όλες του οι αναζητήσεις είναι ασταθείς, σχετικές, προσωρινές και τελούν υπό την αίρεση των αντιφάσεων του και των ανταγωνισμών του.

Έτσι, παραδείγματος χάριν, η αναζήτηση διεξόδου στη λεγόμενη «πράσινη τεχνολογία», που σημειωτέον μόνο φιλική στο περιβάλλον δεν είναι, όχι μόνο δεν έχει όρους συνέχειας με αυτό που ήδη υπάρχει (τη λεγόμενη «οικονομία του πετρελαίου») και άρα κινδυνεύει να επιβραδυνθεί/μπλοκαρισθεί από τις αντιθέσεις που φέρνει στην επιφάνεια, αλλά τελεί υπό την αίρεση των πραγματικών δυνατοτήτων (τεχνολογικών, επάρκειας των πρώτων υλών) για την υλοποίησή της. Φυσικά η λεγόμενη «πράσινη τεχνολογία» αλλά και η «πράσινη μετάβαση» χρησιμοποιείται ως εργαλείο εκβιασμού και υποταγής των εξαρτημένων χωρών από τους ιμπεριαλιστές, αλλά και στον αναμεταξύ τους οξυμένο ανταγωνισμό. Όσον αφορά το πόσο φιλική στο περιβάλλον είναι, να αναφέρουμε συνοπτικά τα εξής: Το βάψιμα της πυρηνικής ενέργειας σε «πράσινη», παρακάμπτοντας τις ολέθριες συνέπειες των πυρηνικών ατυχημάτων (Three mile island, Τσέρνομπιλ, Φουκοσίμα), των οβίδων και των βομβών απεμπλουτισμένου ουρανίου σε Ιράκ και Γιουγκοσλαβία, αλλά και τα βουνά τοξικών και ραδιενεργών πυρηνικών αποβλήτων. Την ερήμωση ολόκληρων περιοχών και τη φτωχοποίηση λαϊκών στρωμάτων για την προώθηση των λεγόμενων βιοκαυσίμων, την εξόρυξη τεράστιων ποσοτήτων μεταλλευμάτων για την παραγωγή μπαταριών λιθίου, που έχει σαν αποτέλεσμα μεγάλη παραγωγή μεγάλων όγκων αέριων ρύπων, αλλά και τα ερωτηματικά για την επιβάρυνση του περιβάλλοντος από την ανακύκλωσή τους.

Η βάση υποτίθεται της «στροφής» προς την «πράσινη ενέργεια και τεχνολογία» είναι η κλιματική αλλαγή -ή κατ' άλλους κλιματική κρίση- που προκαλεί σύμφωνα με τους απολογητές του συστήματος γενικά και αόριστα ο... άνθρωπος. Σ' αυτό το ζήτημα οφείλουμε να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στην πραγματική βάση των ανησυχιών και την τριπλή προσπάθεια του συστήματος να εξωραΐσει τον εαυτό του, να τρομοκρατήσει τους λαούς και να εντάξει την αντιμετώπιση του προβλήματος στον άγριο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Η πραγματική βάση των ανησυχιών των λαών έγκειται στο γεγονός πως το καπιταλιστικό σύστημα για παραπάνω από δύο αιώνες, και ιδιαίτερα όταν αυτό πέρασε στο ιμπεριαλι-

στικό του στάδιο, καταστρέφει το περιβάλλον και τις ζωές των ανθρώπων, απειλεί τη ζωή πάνω στον πλανήτη. Με γνώμονα τα ολοένα και μεγαλύτερα κέρδη του κεφαλαίου και την ανταπόκριση στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, λεηλατούνται με ληστρικό τρόπο και εξαντλούνται οι φυσικοί πόροι, μολύνεται η στεριά, η θάλασσα, ο αέρας έως και το διάστημα. Τα προηγούμενα ισχύουν στο ακέραιο, ανεξάρτητα από το σε ποιο βαθμό ισχύουν διάφορα στοιχεία που με καταγιστικό τρόπο μας «βομβαρδίζει» το σύστημα.

Οι διέξοδοι που αναζητούνται είναι λοιπόν σπασμωδικές και δεν φαίνεται έως τώρα ότι μπορούν να δώσουν μια συνολική διέξοδο στο σύστημα. Αυτό αντανakλάται και στο επίπεδο των πολιτικών-κυβερνητικών λύσεων που προκρίνονται στις καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και οι οποίες παίρνουν διάφορες μορφές χωρίς να αναιρούνται δύο αλληλένδετες σταθερές των προκρινόμενων λύσεων:

Η μία αφορά την τερατώδη όξυνση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, την τάση προς τον πόλεμο για τη διεκδίκηση σφαιρών επιρροής, με καύσιμη ύλη τους λαούς, ενώ μέσα από αυτή την διαπάλη επιχειρείται να απαντηθεί και το κομβικό ζήτημα των στρατηγικών συμμαχιών των ιμπεριαλιστών. Και δίπλα σ' αυτή, η κλιμάκωση της γενικευμένης επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, που έχει πάρει παροξυσμικό χαρακτήρα και καταβυθίζει στα κατώτατα όρια τους όρους εργασίας και ζωής των εργαζόμενων τάξεων, όχι μόνο στις μεγάλες περιοχές της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, αλλά και στις χώρες μέσης ανάπτυξης και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης.

Θα λέγαμε μάλιστα πως το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός έχει κατορθώσει να δημιουργήσει εκτεταμένες ζώνες εργαζομένων σε όλο τον πλανήτη που ζουν μια ζωή αβίωτη, κάτω ή και πολύ κάτω από τα όρια αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, που ζωντανεύουν τους χαρακτήρες των «Αθλιών» του Ουγκώ και των «Ανθρώπων της Αβύσσου» του Τζακ Λόντον.

Επίσης, δεν γίνεται να προσπεραστεί η άθλια εμπορία ανθρώπων (κυρίως γυναικών και παιδιών), ανθρώπινων οργάνων, ναρκωτικών ουσιών, μια μπίζνα με τεράστια κέρδη που λειτουργεί συμπληρωματικά στις τάχα ηθικές μπίζνες του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών κρατών. Μια μπίζνα με την οποία και από την οποία «ζουν» και εξαρτιούνται, με χιλιάδες μάλιστα νήματα και σχέσεις, εκατομμύρια κόσμου στις φτωχογειτονιές απ' άκρη σ' άκρη της γης, και δια μέσου της οποίας τίθενται εκτός ταξικής πάλης.

Η ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ «ΤΡΙΑΔΑ»

• ΟΙ ΗΠΑ

16. Η αλλαγή από τη διοίκηση Τραμπ στη διοίκηση Μπάιντεν και ο επεισοδιακός αλλά και επικίνδυνος τρόπος

με τον οποίο έγινε (γεγονότα στο Καπιτώλιο - Ιανουάριος 2021), το γεγονός ότι ο ένας υποψήφιος πρόεδρος (Τραμπ) είναι υπόδικος αλλά και επιχειρείται να μπλοκαρισθεί η υποψηφιότητά του στο Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα, ενώ εκκρεμεί δίκη για τον γιο του άλλου (Μπάιντεν), αποτελούν χαρακτηριστική έκφραση των αδιεξόδων και των διχασμών που παράγει η συνέχιση μιας πορείας σχετικής αποδυνάμωσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ταυτόχρονα αντανάκλαση των συνολικών προβλημάτων και αδιεξόδων που ταλανίζουν συνολικά το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Η πορεία προς τις αμερικανικές εκλογές θα είναι μια διαδρομή γεμάτη ανατροπές, εκπλήξεις και ένταση.

Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να έχουν τις περισσότερες «προϋποθέσεις» ώστε να αναλάβουν τον ρόλο της ατμομηχανής συνολικά για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός παραμένει εκείνη η δύναμη με τις μεγαλύτερες πολιτικές, στρατιωτικές και οικονομικές δυνατότητες. Έχει δημιουργήσει και συνεχίζει να διατηρεί ένα εκτεταμένο δίκτυο στρατιωτικών βάσεων σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, ενώ είναι επικεφαλής της μόνης ενεργούς στρατηγικής συμμαχίας, του ΝΑΤΟ, παρά τα ζητήματα που έχουν τεθεί και γι' αυτό. Εξακολουθεί επίσης να διατηρεί και να ελέγχει ένα πολυπληθές δίκτυο εμπορικών και οικονομικών συναλλαγών, ενώ το δολάριο παραμένει το κυρίαρχο νόμισμα, έκφραση της θέσης και της ισχύος των ΗΠΑ στον κόσμο.

Από την άλλη, οι παγκόσμιες εξελίξεις δείχνουν ότι, παρά τις προσπάθειές του, βρίσκεται σε μια συνεχή πορεία υποχώρησης σε σχέση με συμμάχους και ανταγωνιστές. Αυτό το αποδεικνύουν μια σειρά στοιχεία και γεγονότα, οικονομικής, πολιτικής και γεωπολιτικής φύσης.

Αυτή η αντίφαση, και με δεδομένο ότι οι ΗΠΑ δεν θα παραιτηθούν από τον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας/ ηγεμονίας, παράγει και αναπαράγει τον συνεχιζόμενο και εντεινόμενο διχασμό στο εσωτερικό τους. Έναν διχασμό που δεν θα κοπάσει, αφού συνδέεται με την επιλογή τακτικών και ιεράρχησης αντιπάλων, ώστε να ανατραπεί η πορεία σχετικής τους αποδυνάμωσης. Ιδιαίτερα συνδέεται: α) με το αν η επιλογή να μπουν στο στόχαστρο και με τον ίδιο τρόπο και ένταση οι δύο ιμπεριαλιστές της Ανατολής μπορεί να είναι εφικτή και αποτελεσματική ή πρέπει να γίνουν τροποποιήσεις αυτής της επιλογής και β) τι παραχωρήσεις -ρόλων και θέσης- προτίθενται να κάνουν προς τους συμμάχους τους (ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες, Ιαπωνία, κ.α.).

17. Αυτή η αντίφαση, επίσης, όσο εξελίσσεται περιπλέκει ολοένα και περισσότερο τους όρους ανταγωνισμού στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό. Παράγει ένα ολόκληρο πλέγμα αντιφάσεων και βραχυκυκλωμάτων στους ανταγωνισμούς και τις συγκρούσεις που εξελίσσονται σε όλες τις περιοχές του πλανήτη. Από αυτή την αντίφαση παράγεται το -με την πρώτη ματιά παράδοξο- οι ΗΠΑ να συμπεριφέρονται ως «αναθεωρητές» απέναντι σ' ένα παγκόσμιο «status quo»

που τους δίνει τη θέση της πρώτης ιμπεριαλιστικής δύναμης στον πλανήτη. Η αντίφαση αυτή έχει επίσης την έκφρασή της στην επιδείνωση και των εσωτερικών ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ: γέρασμα σημαντικών υποδομών, σχετική υποχώρηση της πραγματικής οικονομίας, στένεμα της βάσης στήριξης (μεσαία τάξη), διόγκωση των ταξικών αλλά και των φυλετικών διαχωρισμών και εντάσεων.

18. Στο μέτωπο της οικονομίας, και με δεδομένη τη στενή του σχέση με την εξωτερική πολιτική για μια δύναμη που στηρίζει την θέση της στον έλεγχο, την εξάρτηση και τη λεηλασία ολόκληρων περιοχών του πλανήτη αλλά και επιδιώκει να τον διαφεντέψει, η διοίκηση Μπάιντεν προσπάθησε και αυτή να αντιμετωπίσει τις προφανείς ανισορροπίες. Όπως όμως έγινε με την κατάρρευση του σχεδίου του Τραμπ για χρηματοδότηση του κατασκευαστικού τομέα με 1 τρισ. δολάρια, έτσι και η διοίκηση Μπάιντεν έφαγε του μούτρα της. Οι φιλόδοξες οικονομικές πολιτικές περί γιγαντιαίας χρηματοδότησης της αμερικανικής πραγματικής οικονομίας και ειδικά της ανασυγκρότησης των όντως γερασμένων υποδομών της αμερικανικής ενδοχώρας, περικόπηκαν άρον-άρον από τα 2,3 τρισ. σε κάτι λιγότερο από 1 τρισ. δολάρια.

Αν οι πολιτικές του Τραμπ κατέρρευσαν γιατί συναντήθηκαν με την επιμονή του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου να επενδύει εκεί που βλέπει άμεσο και αυξημένο κέρδος, η διοίκηση Μπάιντεν ήρθε επιπλέον αντιμέτωπη -ακόμα περισσότερο από την προηγούμενη διοίκηση- με τα προβλήματα που παρήγαγε η πολιτική «αποκόλλησης» από την Κίνα, ενώ το άνοιγμα του μετώπου στην Ουκρανία έσπρωχνε σε επανεισάρτηση και των οικονομικών προτεραιοτήτων.

Γι' αυτό και το μόνο σχέδιο που διαχρονικά μένει όρθιο, αναβαθμίζεται και υλοποιείται είναι αυτό που αφορά τα δυσθεώρητα ύψη των χρημάτων για στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Βέβαια πέρα από το δίλλημα ή και την ισορροπία που πρέπει να κρατηθεί ανάμεσα στις επενδύσεις σε έρευνα για την παραγωγή νέων όπλων ή αύξηση της παραγωγής των ήδη υφιστάμενων (το έχει και η Ρωσία), η στρατιωτικοποίηση της ...στρατιωτικοποιημένης οικονομίας των ΗΠΑ και η στήριξη στο στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα δεν ωθεί μέχρι στιγμής σε μια συνολική ανάταξη της μεταποιητικής βιομηχανικής-παραγωγικής βάσης των ΗΠΑ, τουλάχιστον όχι μέχρι τα αμερικανικά όπλα χρησιμοποιηθούν για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής.

19. Εξίσου σοβαρό είναι το ζήτημα της διαμόρφωσης του εσωτερικού κοινωνικο-πολιτικού μετώπου, που να υπηρετεί τις παγκόσμιες στοχεύσεις των ΗΠΑ. Η προσπάθεια απάντησης του ζητήματος από την διοίκηση Τραμπ με την συγκρότηση μεσαίων αλλά και λαϊκών στρωμάτων σε μια ακροδεξιά, εθνικιστική, ρατσιστική βάση, ενώ φαίνονταν να λειτουργεί διότι βρισκόταν σε πλήρη αντιστοιχία με το M.A.G.A (Make America Great Again), προκάλεσε τελί-

κά σοβαρές επιπλοκές και διχασμούς στο κοινωνικό σώμα των ΗΠΑ, έφερε στην επιφάνεια και μεγάλωσε το κοινωνικό ρήγμα που διαμορφώνονταν τις τελευταίες δεκαετίες στον αμερικανικό κοινωνικό σχηματισμό. Η επιλογή αυτή και οι συνέπειές της θορύβησαν και έφεραν απέναντί της σημαντικά τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου. Ωστόσο η διοίκηση Μπάιντεν, όχι μόνο δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, μιας και οι περισσότερες εξαγγελίες στο πεδίο αυτό έμειναν στα χαρτιά, αλλά με τις πολιτικές που προώθησε -στα πλαίσια ανταπόκρισης των ΗΠΑ στον παγκόσμιο ανταγωνισμό- συνέχισε να βαθαίνει το ρήγμα στο κοινωνικό σώμα των ΗΠΑ. Εκφράσεις αυτού του βαθέματος η πρόσφατη σύγκρουση πολιτειών με την Ομοσπονδιακή εξουσία με αφορμή το μεταναστευτικό και οι αδιανόητες συζητήσεις για αποκόλληση 25 πολιτειών από τις ΗΠΑ!

Τα προβλήματα των ΗΠΑ αντανakλώνται επίσης στο ίδιο το πολιτικό σύστημα και τους εκπροσώπους του. Κάποια στιγμή άνοιξε η συζήτηση για το απαρχαιωμένο σύστημα διακυβέρνησης, που είναι αναντίστοιχο με τις ανάγκες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, αλλά έκλεισε, πιθανά γιατί δεν υπήρχαν λύσεις με ευρεία συναίνεση στην άρχουσα τάξη. Πάντως μία μόνο πλευρά του προβλήματος, αν και την πιο τρανταχτή, αποτελεί η έλλειψη σοβαρών νέων πολιτικών στελεχών στο προσκήνιο και η -σε μεγάλο βαθμό- αναγκαστική στήριξη σε ένα δίπολο (μέχρι τότε;) που βρίσκεται στην τέταρτη ηλικία.

20. Όσον αφορά τις παγκόσμιες στοχεύσεις, η διοίκηση Τραμπ έκανε σφοδρότατη κριτική όχι μόνο στην προεδρία Ομπάμα, αλλά επεκτείνοντάς την έως την τότε διοίκηση, που άφησε την «μονοπολική στιγμή» (αρχές δεκαετίας του 1990), την χρυσή ευκαιρία για την επιβολή της αμερικανικής κυριαρχίας, να καθεί. Έδωσε όμως έτσι το δικαίωμα να κριθεί και η ίδια με τα ίδια αυστηρά κριτήρια και να βγει ανεπαρκής. Οι παλινωδίες και οι βιασύνες της της διοίκησης Τραμπ, η ισοπεδωτική αντιμετώπιση και χωρίς καμιά διαβάθμιση συμμάχων, ανταγωνιστών και αντιπάλων, ιδιαίτερα η τουλάχιστον «ατυχής» αντιμετώπιση της πανδημίας, που έδωσε κι άλλο αέρα σε εχθρούς και άσπονδους φίλους των ΗΠΑ, μέτρησαν στον τελικό απολογισμό. Ωστόσο, η «ανορθόδοξη» παγκόσμια μόχλευση που πραγματοποίησε η διοίκηση Τραμπ, ότι δηλαδή έθεσε ξανά όλες τις σχέσεις αντιπαλότητας, ανταγωνισμού ή συμμαχίας και εταιρικότητας υπό αμφισβήτηση, έδωσε αντικειμενικά στη νέα διοίκηση τη δυνατότητα («απόθεμα μόχλευσης») να επιχειρήσει να τις οικοδομήσει ξανά, ώστε να αντιμετωπίσει με καλύτερους από πριν όρους τον κοινό στρατηγικό στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας/ηγεμονίας που έβλεπαν και οι δύο να απομακρύνεται.

Κατ' αρχάς η νέα διοίκηση σφράγισε με τα λεγόμενά της, και κυρίως τα πεπραγμένα της, τη συλλογική πια πεποίθηση του αμερικανικού κατεστημένου, που η διοίκηση Τραμπ

έφερε στο προσκήνιο: οι ΗΠΑ, για να ανταπεξέλθουν και να βγουν νικήτριες στην εποχή του ανταγωνισμού των μεγάλων δυνάμεων, όπως χαρακτηριστικά το περιγράφει η «Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας» του 2017 και 2018, δεν μπορούν να «σκέφτονται» και να πράττουν όπως πριν.

Έτσι, μαζί με τις τροποποιήσεις της στην ιεράρχηση των αντιπάλων αλλά και στην αντιμετώπιση των ευρωπαϊών «συμμάχων»/ανταγωνιστών, η νέα διοίκηση «κράτησε ζωντανές», με τον δικό της τρόπο, μια σειρά σημαντικές στοχεύσεις και πολιτικές της προηγούμενης.

21. Φυσικά αν κάτι ήταν δεδομένο από την πρώτη στιγμή, αυτό ήταν η επαναφορά σε πρώτο πλάνο της Ρωσίας ως εκείνου του στρατηγικού αντιπάλου που χρήζει άμεσης, σκληρής και αποφασιστικής αντιμετώπισης. Σε αντίθεση με την προσέγγιση Τραμπ, που έβαζε μπροστά την «οικονομική» αντιμετώπιση και άρα προτεραιοποιούσε την αντιμετώπιση της Κίνας, η νέα διοίκηση ιεραρχούσε το γεωστρατηγικό ως το πεδίο μέσα από το οποίο οι ΗΠΑ θα προσέγγιζαν τον στόχο της κυριαρχίας/ηγεμονίας. Έτσι η κλιμάκωση της περίσφιξης της Ρωσίας με όργανο το καθεστώς Ζελένσκι αποτέλεσε μια ισχυρή αιτία για την εισβολή τη Ρωσίας στην Ουκρανία για τη διαφύλαξη των συμφερόντων της και την έναρξη ενός πολέμου που όμοιο του δεν έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα από το τέλος του Β' ΠΠ. Στον πόλεμο στην Ουκρανία οι ΗΠΑ, ενώ έχουν κάποιες τακτικές επιτυχίες στο ευρύτερο πεδίο (σύρσιμο ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, σφήνα στην ΕΕ μέσω της «νέας Ευρώπης», επέκταση NATO προς την Ανατολή), μεγαλώνουν γι' αυτές τα διλήμματα με βάση από τη μια τα στρατηγικά διακυβεύματα με τα οποία συνδέεται η σύγκρουση αυτή και από την άλλη τις δυσμενείς εξελίξεις στο πεδίο των μαχών.

Η διοίκηση Μπάιντεν φρόντισε επίσης εγκαίρως και με μοχλό τον «αγγλοσαξονικό άξονα», να στείλει το μήνυμα πως η Κίνα αντιμετωπίζεται πια ως ανταγωνιστής και αντίπαλος. Κυρίως με το σχήμα AUKUS και δευτερευόντως του QUAD οι ΗΠΑ επιχειρούν να βάλουν κι άλλους παίχτες της περιοχής που έχουν αφυπνιστεί (Ιαπωνία, Αυστραλία) στο στρίμωγμα της Κίνας αλλά και της Ρωσίας, ενώ στέλνουν μήνυμα ευθυγράμμισης προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η αναζωπύρωση από την πλευρά των ΗΠΑ του ζητήματος της Ταϊβάν, το ενεργό μέτωπο που διατηρούν με τη Βόρεια Κορέα καθώς και τα ζητήματα κυριαρχίας στη Νότια Σινική Θάλασσα, αποτελούν πλευρές και πεδία της εντεινόμενης αντικινέζικης αμερικανικής πολιτικής σε Ασία-Ειρηνικό.

Εμφανής ήταν το πρώτο διάστημα της νέας διοίκησης η αλλαγή «ύφους» και τακτικής προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και προς την ΕΕ, ώστε να αναιρεθεί η καχυποψία και δυσάρεσκεια που είχε παράξει η διοίκηση Τραμπ: άρση αμερικανικών κυρώσεων στον NordStream 2, που συνοδεύτηκε από το πάγωμα από την πλευρά της ΕΕ τη μεγάλης εμπορικής της συμφωνίας με την Κίνα, που είχε συναφθεί

τον Σεπτέμβριο του 2020, πάγωμα της διαμάχης Boeing - Airbus, κοινός βηματισμός σε ορισμένα οικονομικο-πολιτικά πεδία (ίδρυση Συμβουλίου για το Εμπόριο και την Τεχνολογία, προώθηση από κοινού της «μεταρρύθμισης» του ΠΟΕ με διάθεση στριμώγματος της Κίνας). Όπως έδειξαν οι κατοπινές εξελίξεις (η συμφωνία AUKUS με άδεια της Γαλλίας και συνολικά της ΕΕ και κυρίως το στρίμωγμα της ΕΕ και των γαλλογερμανών όσον αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία) η διοίκηση Μπάιντεν επέλεξε την παλιά καλή οδό της πρόκλησης έντασης και της «με το στανιό» ευθυγράμμισης των ιμπεριαλιστών της ηπειρωτικής δυτικής Ευρώπης στους αμερικανικούς επιθετικούς σχεδιασμούς μέσα από το NATO.

Βέβαια το ζήτημα με το NATO, τα ρήγματα και οι αμφιβολίες για τον ρόλο, τη θέση και κυρίως την προοπτική του κάθε ιμπεριαλιστή σ' αυτό, κάθε άλλο παρά αποτελούν παρελθόν. Ο στρατηγικός εκβιασμός επί προεδρίας Τραμπ προς τους Ευρωπαίους, το «εγκεφαλικά νεκρό NATO» του Μακρόν, μπορεί να επισκιασθηκαν προσωρινά από τις επιτυχίες με την ένταξη Φιλανδίας και Σουηδίας στο NATO και τη συσπείρωση της δολοφονικής αυτής συμμαχίας με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ωστόσο το ζήτημα είναι ανοιχτό και έτοιμο να ενεργοποιηθεί, πολύ περισσότερο όταν τον ρόλο του πυροκροτητή μπορεί να διεκδικήσει η ίδια η Ουάσιγκτον, όπως δείχνουν οι νέες εμπρηστικές δηλώσεις Τραμπ.

Παράλληλα, η διοίκηση Μπάιντεν προσπάθησε να ενεργοποιήσει πολυμερή σχήματα συνεργασίας, δημιουργώντας δίπολα «ελεύθερος κόσμος-ολοκληρωτικά καθεστώτα», που είναι παραλλαγές των σχημάτων «Ανατολή-Δύση» της ψυχροπολεμικής περιόδου, ώστε μαζί με το ισχυρό χαρτί της NATOϊκής συμμαχίας να ευθυγραμμίσει παραπέρα τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές αλλά και μια σειρά περιφερειακών δυνάμεων που δυστροπούν με τις εξελίξεις ή συνεχίζουν να μην στοιχίζονται ολοκληρωτικά προς την Δύση.

Από κει και πέρα υπάρχουν μια σειρά περιοχές με ειδικό βάρος για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Στα Βαλκάνια από τη μια προσπαθεί να κατοχυρώσει τα μέχρι τώρα αποτελέσματα των επεκτάσεών του και να εκδιώξει τα σπρίγματα της Ρωσίας (π.χ. στη Σερβία) αλλά και να αποσοβήσει το άνοιγμα νέων ρωγμών (Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Κόσοβο), συνεχίζοντας την πολιτική «σφραγίσματος των Βαλκανίων». Στον Καύκασο προσπαθεί να κωθεί χρησιμοποιώντας πέρα από την Γεωργία και την Αρμενία. Ενώ ζητούμενο παραμένει για τις ΗΠΑ το πώς θα αντιμετωπίσει τα ερείσματα που οικοδομούν Ρωσία, Κίνα αλλά και Ευρωπαίοι στην «πίσω αυλή» του, στην Κεντρική και Νότια Αμερική.

22. Δεν είναι μόνο ή κύρια το γεγονός πως η λεγόμενη «αποδέσμευση» από την Κίνα έχει σημαντικές -οικονομικές και όχι μόνο- επιπτώσεις και στις ίδιες τις ΗΠΑ και πάνε όρια, ούτε πως το εκτεταμένο πια πλέγμα κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία δημιουργεί τριγμούς στην συνοχή της Δύσης.

Η ταυτόχρονη προσπάθεια αντιμετώπισης της Ρωσίας και της Κίνας σε όλα τα επίπεδα και όχι μόνο στο οικονομικό, έχει φέρει τους δύο ιμπεριαλιστές της Ευρασίας πιο κοντά, κάτι που δημιουργεί έναν ατέλειωτο πονοκέφαλο στο αμερικανικό κατεστημένο. Έτσι, αν και η τακτική συμμαχία Ρωσίας-Κίνας έχει φτάσει έως τώρα στο επίπεδο μιας σχέσης που οριακά χαρακτηρίζεται στρατηγικής συνεργασίας (όχι ότι και αυτό είναι λίγο), ωστόσο δημιουργούνται συνεχώς δεδομένα που φέρνουν τις ΗΠΑ ολοένα και πιο κοντά στον κίνδυνο να δουν μπροστά τους αυτό που απεύχονται δεκαετίες τώρα: μια στρατηγική συμμαχία των δύο ευρασιατικών γιγάντων. Αυτό αποτελεί –ξανατονίζουμε– και το σημαντικότερο ίσως στρατηγικό δίλημμα/αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ στην προσπάθειά τους να ανακόψουν την πορεία αποδυναμώσής τους. Σ' αυτό το στρατηγικό δίλημμα προστίθεται και επικάθεται το στρατηγικό αδιέξοδο των ΗΠΑ στην Ουκρανία.

• Η ΡΩΣΙΑ

23. Για τη Ρωσία έχει περάσει ανεπιστρεπτή η ανεκδιήγητη γιελτσινική δεκαετία του 1990. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός αν μέσα στην δεκαετία του 2000 ανασυγκροτήθηκε σε έναν σημαντικό βαθμό, την επόμενη δεκαετία αμφισβήτησε τις αμερικανικές επεκτάσεις και στη δεκαετία που διανύουμε άρχισε να διεκδικεί σοβαρό μερίδιο στις παγκόσμιες εξελίξεις, προσπάθεια που θα την υπερασπιστεί με κάθε τρόπο.

Το 2015, με την κρίσιμη επέμβασή της στην Συρία έδειξε πως απαιτεί να έχει ρόλο και λόγο όχι μόνο για τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες (πόλεμος με τη Γεωργία το 2008) αλλά και στον κοντινό της περίγυρο και πως έχει την ικανότητα να σπάει έμπρακτα τη ζώνη περικύκλωσης που δημιουργούν οι ΗΠΑ γύρω της. Παράλληλα, δεν σταματά να χρησιμοποιεί τα ερείσματά της σε περιοχές όπως τα Βαλκάνια και ο Καύκασος.

Το τελευταίο διάστημα, χρησιμοποιώντας μια σειρά όπλα (εμβόλια, ενεργειακό, δυσαρέσκεις χωρών), όχι μόνο συνεχίζει να στηρίζει χώρες στο μαλακό υπογάστριο των ΗΠΑ (Βενεζουέλα) και να βάζει σφήνες στις σχέσεις Τουρκίας-Δύσης, αλλά διεκδικεί πια σοβαρό ρόλο σε περιοχές όπως η Ζώνη του Σαχέλ στην Αφρική, είναι κοντά στο να αποκτήσει –μετά την Ταρτούς (Συρία)- και δεύτερη βάση στη Μεσόγειο (Ανατολική Λιβύη), δημιουργεί «ανάρμοστες» σχέσεις με πάλαι ποτέ φιλοδυτικές χώρες στη Μέση Ανατολή (Σαουδική Αραβία). Εκμεταλλεύεται έτσι την υποχώρηση του γαλλικού ιμπεριαλισμού στη Μαύρη Ήπειρο, τα κενά που αφήνει αλλά και τις δυσαρέσκεις που δημιουργεί ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και γενικά η «συλλογική Δύση». Ενώ μέσω του σχήματος των BRICS, μαζί με την Κίνα προσπαθεί να αναβαθμίσει σημαντικά την παγκόσμια επιρροή της.

24. Ωστόσο, μακράν η σημαντικότερη γεωπολιτική

στρατηγική της επιλογή αφορά την εισβολή της στην Ουκρανία. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός θεωρώντας –και σωστά– ότι οι εξελίξεις θα κλιμακώσουν την περίσφιξη του και θα του θέσουν έως και υπαρξιακά ζητήματα, αποφάσισε να παρέμβει με αποφασιστικό τρόπο. Δια μέσω του πολέμου στην Ουκρανία, θέτει πια εξ αντικειμένου συνολικότερα στρατηγικά διακυβεύματα: η Ρωσία θα πρέπει να έχει λόγο και ρόλο στην «αρχιτεκτονική ασφαλείας στην Ευρώπη», αλλά και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αν και αντιμετωπίζει όχι αμελητέες «απώλειες» στο πεδίο και της γεωπολιτικής (ένταξη Φιλανδίας-Σουηδίας στο ΝΑΤΟ) και των συμμαχιών (στάση ευρωπαίων ιμπεριαλιστών) ευελπιστεί ότι οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών θα μπορέσουν σε μια πορεία έως και να αντιστρέψουν παγιωμένες σήμερα καταστάσεις.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, μαζί με τις κινήσεις των ΗΠΑ σε Ταιβάν και Ειρηνικό, έχουν επιταχύνει την σύσφιξη των σχέσεων Ρωσίας-Κίνας. Ωστόσο αυτή για την ώρα δεν κλιμακώνεται έως στο ποιοτικό επίπεδο τη στρατηγικής συνεργασίας. Από την πλευρά της ρώσικης ΝΑΤ υπάρχουν φόβοι για την ραγδαία ενδυνάμωσή της Κίνας, αλλά και στρατηγικές αμφιβολίες για το εάν και κατά πόσο χωρούν δύο ηγεμόνες στον ευρασιατικό χώρο.

25. Για τη ρωσική Νέα Ασιατική Τάξη (ΝΑΤ), η συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία έθεσε και ένα ευρύτερο ζήτημα: «σε ποιον κόσμο ανήκει». Η πολιτική ηγεσία της ΝΑΤ, με επικεφαλής τον Πούτιν, επιχειρεί μια συνολική απάντηση με επίκεντρο δύο αλληλένδετες εκτιμήσεις: για την άνοδο της ισχύος και του ρόλου που κατ' επέκταση αναλογεί σε δυνάμεις της Ευρασίας και της Ανατολής και την πτωτική πορεία αλλά και την αναξιοπιστία της «συλλογικής Δύσης», που την κατηγορεί ότι λειτουργεί με δύο μέτρα και δύο σταθμά στις παγκόσμιες υποθέσεις. Επιλέγει να επενδύσει ιδεολογικά στον λεγόμενο «ρωσικό κόσμο» και να τον εργαλειοποιήσει όσον αφορά την πρώην σοβιετική επικράτεια. Επιπρόσθετα η Ρωσία εμφανίζεται και ως εκπρόσωπος των δυσαρεστημένων και των ριγμένων αστικών τάξεων στον πλανήτη. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός και οι αναφορές του στον πολυπολικό –ή πολυκεντρικό– κόσμο δεν είναι παρά μια τακτική επιλογή μέσω της οποίας αμφισβητεί τη δυτική κυριαρχία στον πλανήτη. Όμως πρέπει να είναι σαφές πως αυτός (δηλαδή ο πολυπολικός κόσμος) δεν είναι στόχος αλλά εφιαλτήριο για να θέσει τις πραγματικές του φιλοδοξίες, που είναι η ηγεμονική θέση στον πλανήτη. Το ίδιο σαφές πρέπει να είναι πως η αμφισβήτηση της δυτικής κυριαρχίας είναι μια διαδικασία καθόλου εύκολη και που αντιμετωπίζει ήδη μια σειρά προβλήματα και ενστάσεις.

Η «εκστρατεία προς τη Μόσχα» του επικεφαλής της Βάγκνερ, Πριγκόζιν ανέδειξε εκτός των άλλων την έλλειψη ιστορικού βάθους και των σημαντικών κενών και στρεβλώσεων που ενυπάρχουν στην ανολοκλήρωτη πορεία διαμόρφωσης της Νέας Ασιατικής Τάξης της Ρωσίας. Στην κίνηση

Πριγκόζιν αντανakλάστηκε η τάση σκλήρυνσης τμημάτων της NAT με τη λογική να μετατραπεί η «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» στην Ουκρανία σε έναν πλήρη πόλεμο. Ωστόσο δόθηκε η ευκαιρία και σε άλλα τμήματα της NAT να εκφράσουν την δυσαρέσκεια και τις ενστάσεις τους για τη μεγάλη οπισθοχώρηση στη στρατηγική ενεργειακή σχέση με τη Γερμανία, το σπάσιμο των δεσμών με την Ευρώπη και τη ρηγμάτωση συνολικά στις ρωσοδυτικές σχέσεις. Κοινή βάση και των δύο αντιτιθέμενων οπτικών το γεγονός ότι η ρωσική πολιτική και στρατιωτική ηγεσία δεν εκτίμησε σωστά και σε όλο το βάθος του τι θα αντιμετώπιζε όταν ξεκινούσε την εισβολή, και με δεδομένο ότι οι σχέσεις Ρωσίας-Ευρώπης αλλά και Ρωσίας-Δύσης απασχολούν και προβληματίζουν το σύνολο της NAT και του πολιτικού της προσωπικού.

Στο παραπάνω πλαίσιο επικάθεται και το συνολικό πρόβλημα του πολιτικού συστήματος, που εκφράζεται και διαμέσω της υπερβολικής στήριξης στην ικανότητα του Πούτιν, στήριξη που σε συγκεκριμένες συνθήκες μπορεί από πλεονέκτημα να μετατραπεί στο αντίθετό του.

26. Η πολιτική ηγεσία της NAT αντιμετώπισε μετά την εισβολή στην Ουκρανία εκτεταμένα αλλά και αλληπάλληλα κύματα κυρώσεων, που έφτασαν έως το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων του ρωσικού κράτους στο εξωτερικό. Οι δυτικές κυρώσεις πολλαπλασίασαν και βάθυναν τους αποκλεισμούς που ποτέ δεν έπαψε να έχει η Ρωσία από τη δυτική οικονομία (π.χ. από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) αλλά και προσθέτονταν στην πορεία με διάφορες αφορμές. Παράλληλα, οι τεράστιες ανάγκες να ανταπεξέλθει στον πόλεμο στην Ουκρανία την οδήγησαν στο να μετατρέψει τη ρωσική οικονομία σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό σε πολεμική οικονομία.

Συνδυαστικά αυτές οι δύο εξελίξεις, παρά τις προφανείς αρνητικές τους συνέπειες, ανάγκασαν τη ρωσική ηγεσία να αυξήσει κατακόρυφα το έτσι κι αλλιώς μεγάλο βαθμό ανεξαρτησίας της ρωσικής οικονομίας αλλά και αποτέλεσαν κίνητρο για μια σειρά παράλληλες εξελίξεις. Η μεγέθυνση του στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος συνδυάστηκε με την παραγωγή νέων καταστρεπτικών οπλικών συστημάτων ενός επιπέδου πάνω από τα δυτικά αντίστοιχα. Ταυτόχρονα, επιταχύνθηκε η διαδικασία μετασχηματισμού της παραγωγικής της βάσης ώστε να ανταπεξέλθει στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Με βάση τα μερίδιά της και τις δυνατότητές της στο ενεργειακό πεδίο, οι κυρώσεις έχουν μάλλον γυρίσει μπουμερανγκ στους δυτικούς εμπνευστές τους. Μάλιστα φαίνεται πως η πολιτική ηγεσία μέσω των διαδικασιών αυτών έχει προκαλέσει σημαντικές ανακατατάξεις στα πρόσωπα αλλά και την ιεραρχία στα πλαίσια της NAT, παράγοντας έτσι αποτελέσματα πιο συμβατά με την γεωπολιτική ιεράρχηση των εχθρών και των φίλων του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

• Η ΚΙΝΑ

27. Η κινέζικη ηγεσία, μετά από δύο -τουλάχιστον- δεκαετίες ξέφρενης καπιταλιστικής ανάπτυξης και συσσωρευσης, βρίσκεται μπροστά σε νέα και κρίσιμα δεδομένα και καταστάσεις. Χωρίς να εγκαταλείπει, κάθε άλλο, την πολιτική της «ήπιας ισχύος», κινείται με ραγδαίους ρυθμούς να αντιστοιχίσει τη στρατιωτική-στρατηγική της ισχύ στην οικονομική της άνοδο, αλλά και να μετασχηματίσει το οικονομικό της DNA ώστε να αντιστοιχεί σε ιμπεριαλιστική δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας. Συνεχίζει φυσικά για την κινέζικη NAT να υπάρχει το φάντασμα του Σοβιετικού 1989, που αν και προσπαθεί να το ξεφορτίσει μέσα από μια διαδικασία ελεγχόμενης καπιταλιστικοποίησης, είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα καλεστεί να αντιμετωπίσει ή εκ των πραγμάτων θα βρεθεί μπροστά στην αντίφαση μεταξύ της πολιτικής μορφής και του περιεχομένου των οικονομικών-κοινωνικών σχέσεων που οικοδομεί.

Η Κίνα θα συνεχίσει την πολιτική της «ήπιας ισχύος», που ένα σημαντικό τμήμα της αφορά την εξής διπλή προσπάθεια: από τη μια διασφάλισης δρόμων και κόμβων που να της παρέχουν ενεργειακές και ευρύτερα πρώτες ύλες, τεχνολογία και τεχνολογία αιχμής και από την άλλη χρησιμοποίησης αυτών ή διαφορετικών δρόμων και κόμβων για τη διείσδυση σε κρίσιμες περιοχές και αγορές του πλανήτη.

Η κινέζικη ηγεσία, όπως δείχνει και η ισορροπιακή της στάση ή έστω η στάση της ευμενούς προς τη Ρωσία ουδετερότητας στο ζήτημα της Ουκρανίας, δεν θέλει να τοποθετήσει απέναντί της το σύνολο της Δύσης, προσπαθεί να κερδίσει χρόνο αλλά και να μην θυσιάσει τις οικονομικο-εμπορικές της σχέσεις της με την Ευρώπη και συνολικά τη Δύση. Βέβαια ο κινέζικος ιμπεριαλισμός γνωρίζει πια πως η αμερικανική ανοχή (που υπήρχε για γεωστρατηγικούς λόγους) έχει τελειώσει και πως αν δεν υπερασπιστεί και κατοχυρώσει την πολιτική «ήπιας ισχύος» με την πολιτική και στρατιωτική ισχύ, κινδυνεύει να χάσει πολλά από τα κέρδη της προηγούμενης φάσης. Η περίπτωση της Λιβύης ωχρία μπροστά στα εμπόδια που συναντά και θα συναντήσει από δω και πέρα η κινέζικη διείσδυση: χαρακτηριστικό πρόσφατο παράδειγμα η με αμερικανική πρωτοβουλία, ανταγωνιστική -προς τον κινέζικο σύγχρονο «δρόμο του μεταξιού»- διαδρομή διασύνδεσης της Ινδίας με την Ευρώπη, στην οποία συμμετέχουν εκτός από τις ΗΠΑ, την ΕΕ και την Ινδία, η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Στο εσωτερικό, παρά τα σοβαρά προβλήματα που συνάντησε κατά την πανδημία, συνεχίζει με κλιμακούμενους ρυθμούς την μετατροπή της από μια οικονομία φτηνών προϊόντων χαμηλής τεχνολογίας σε οικονομία προϊόντων υψηλής προστιθέμενης αξίας και με ενσωματωμένη τεχνολογία αιχμής. Όμως η επιβράδυνση των ρυθμών ανάπτυξης του κινέζικου καπιταλισμού δεν οφείλεται πια μόνο ή κυρίως στην προηγούμενη διαδικασία. Το τέλος της ανοχής της Δύ-

σης και κυρίως των ΗΠΑ, έχουν οδηγήσει εκτός των άλλων στην κατακόρυφη μείωση των εισροών ξένων κεφαλαίων στη χώρα. Η Κίνα αντιμετωπίζει ένα «κοκτέιλ κρίσεων» με την αγορά ακινήτων -που αντιπροσωπεύει το 30% της οικονομίας της- να καταγράφει πτώση και συνεχείς πτωχεύσεις, τον αποπληθωρισμό να εδραιώνεται και την ανεργία στους νέους να αυξάνεται ανησυχητικά. Τα προηγούμενα έχουν σίγουρα επιπτώσεις στην προσπάθεια του κινέζικου ιμπεριαλισμού να δημιουργήσει μεσαία τάξη. Παράλληλα οδηγούν σε έναν νέο κύκλο επίθεσης, που απειλεί τις κατακτήσεις που με πολύ σκληρούς αγώνες κέρδισε η κινέζικη εργατική τάξη την προηγούμενη περίοδο.

Η πιο χαρακτηριστική έκφραση του αγώνα δρόμου που κάνει ο κινέζικος ιμπεριαλισμός, είναι η ανάπτυξη του στρατιωτικού-στρατηγικού του οπλοστασίου. Ξοδεύει δισεκατομμύρια δολάρια στο διαστημικό του πρόγραμμα, με σκοπό να φτάσει μέσα στην επόμενη δεκαετία τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Ολοκλήρωσε την κατασκευή του δικού της διαστημικού σταθμού το 2022 και μέσα στο 2023 έστειλε επανδρωμένο διαστημικό όχημα σε αυτόν. Προχωρά με φοβερούς ρυθμούς στην κατασκευή πυρηνικών όπλων: μόνο το 2021 οι αμερικανικοί κατασκοπευτικοί δορυφόροι αναφέρθηκαν στην κατασκευή 200 σιλό για να στεγάσουν μια νέα γενιά διπλειρωτικών πυραύλων ικανών να φέρουν πυρηνικές κεφαλές. Η Κίνα κατασκεύασε το τρίτο αεροπλανοφόρο της, που όμως είναι το πρώτο που κατασκευάστηκε εξολοκλήρου από την ίδια. Έχει ξεπεράσει τον αριθμό πολεμικών πλοίων των ΗΠΑ, μιας και θεωρεί κρίσιμη την ανάπτυξη ενός ισχυρού πολεμικού στόλου για να προστατέψει την θαλάσσια διαδρομή της «Πρωτοβουλίας: Μία Ζώνη - Ένας Δρόμος» (BRI), ενώ έχει δημιουργήσει την πρώτη της στρατιωτική παρουσία στο εξωτερικό (Τζιμπουτί). Ωστόσο απέχει ακόμα αρκετά από το επίπεδο τόσο των ΗΠΑ όσο και της Ρωσίας. Το πιο σημαντικό πρόβλημα του κινέζικου στρατού είναι αυτό που οι ίδιοι οι Κινέζοι ηγέτες ονομάζουν «ασθένεια της ειρήνης». Το ότι δηλαδή σε αντίθεση με τον στρατό των ΗΠΑ που έχει εμπλακεί σε μια σειρά πολέμους (επεμβάσεις) και της Ρωσίας που παίρνει ταχύρρυθμα μαθήματα στην Ουκρανία, ο κινέζικος στρατός δεν είναι ετοιμοπόλεμος.

Η Κίνα κινείται μεθοδικά και πέρα από τη στρατιωτική της προετοιμασία, εργάζεται εντατικά για τη σύμπτυξη συνεργασιών και συμμαχιών με χώρες της περιοχής, ώστε να αντιμετωπίσει τις αυξανόμενες προκλήσεις των ΗΠΑ στη Νοτιοανατολική Ασία (Ταϊβάν, ΑΥΚΥΣ). Στο πολιτικό-διπλωματικό επίπεδο η κατοχύρωση ρόλου και θέσης στη Νοτιοανατολική Ασία και τον Ειρηνικό, ενάντια στην προσπάθεια περίσφιξης της από τις ΗΠΑ συνδυάζεται πια με διπλωματικές πρωτοβουλίες και κινήσεις παγκόσμιας εμβέλειας, όπως η συμφωνία με το Ιράν, η διαμεσολάβηση μεταξύ Ιράν και Σαουδικής Αραβίας και φυσικά η ισχυρή στήριξη που παρέχει στο σχήμα των BRICS.

ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

• Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

28. Η ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης βρίσκεται αντιμέτωπη με τα πιο μεγάλα αδιέξοδα από τη στιγμή της ίδρυσής της ως Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) το 1957.

Τις προηγούμενες δύο δεκαετίες, η υιοθέτηση του ευρώ και η δημιουργία της ευρωζώνης, η -με γερμανική σφραγίδα- επιλογή της διεύρυνσης της ΕΕ με χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ανέδειξαν την προοπτική αναβάθμισης του διεθνούς ρόλου του ευρωπαϊκού εγχειρήματος. Ταυτόχρονα όμως αποτέλεσαν και αιτίες ενίσχυσης των εσωτερικών αντιφάσεων του εγχειρήματος. Τα σοβαρά τραύματα που άφησε η παγκόσμια οικονομική κρίση στο σώμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι σπασμοί που δημιούργησε η αποκόλληση της Βρετανίας (BREXIT), σε συνδυασμό με τους ολοένα και οξύτερους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τις αποκλίνουσες στρατηγικές των ιμπεριαλιστικών κρατών-μελών που κανοναρχούν στα πλαίσιά της, έφεραν στο προσκήνιο τις εγγενείς αντιφάσεις του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού εγχειρήματος, που επίσης δοκιμάστηκε και θα δοκιμαστεί και στο μέλλον από τα προσφυγικά και μεταναστευτικά ρεύματα. Ρεύματα που δημιουργούν -πρώτα απ' όλα- οι ιμπεριαλιστικές πολιτικές των ΗΠΑ και της ίδιας της ΕΕ έναντι φτωχών και εξαρτημένων χωρών και περιοχών.

Ωστόσο, ο πόλεμος στην Ουκρανία όχι μόνο πολλαπλασίασε τις αντιφάσεις, τα προβλήματα, τις φυγόκεντρες τάσεις και τα αδιέξοδα της ΕΕ, αλλά την πέταξε βίαια ανάμεσα στις συγκρουόμενες αμερικανορωσικές συμπληγάδες, αυξάνοντας τον κίνδυνο έως και σύνθλιψής της. Μια αξιοσημείωτη διάσταση αυτών των εξελίξεων στο ευρωπαϊκό έδαφος είναι η άνοδος των κοινωνικών και ταξικών αγώνων από τα εργατικά, τα λαϊκά έως και μεσαία στρώματα (όπως οι αγρότες) που βλέπουν το βιοτικό τους επίπεδο και μια σειρά κατακτήσεις και δικαιώματα να καταβυθίζονται και θυσιάζονται χάριν γεωπολιτικών επιλογών και φυσικά στο βωμό του άγριου ανταγωνισμού και της υπερουσσώρευσης πλούτου στις αστικές τάξεις που αυτός απαιτεί.

Σημαντική πλευρά των εξελίξεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων. Η κάθε περίπτωση πρέπει να αντιμετωπίζεται ξεχωριστά και με βάση την ιδιαίτερη διαδρομή της κάθε χώρας. Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να σημειώσουμε πως σε χώρες όπως η Γερμανία, η Γαλλία, ή ακόμα η Ολλανδία και η Ιταλία, η άνοδος τους έως και σε κυβερνητικές θέσεις (Ιταλία, Ολλανδία) δεν συνδέεται μόνο με την αξιοποίηση της δυσaréσκειας των λαϊκών μαζών, και με έναν ιδιαίτερο τρόπο των μεσοστρωμάτων, από την γενίκευση της επίθεσης. Ούτε αντανάκλα μόνο την ανυποληψία της ρεφορμιστικής και καθεστωτικής

αριστεράς καθώς και την ταυτόχρονη αδυναμία έως ανυπαρξία των επαναστατικών δυνάμεων που θα μπορούσαν να μετατρέψουν τη δυσaréσκεια σε αγώνες και σε αριστερό ανατρεπτικό προσανατολισμό. Αντανακλά και εκφράζει τις σκέψεις και τους προβληματισμούς των αρχουσών τάξεων που αφορούν και συνδέονται με τον ιμπεριαλιστικό τους ρόλο. Έτσι, η άνοδος της Λεπέν στη Γαλλία εκφράζει και τις δεύτερες σκέψεις αλλά και τη διάθεση τμημάτων του γαλλικού ιμπεριαλισμού να αντιμετωπίσει τη γερμανική ηγεμονία στην ΕΕ. Η άνοδος του ακροδεξιού AfD στη Γερμανία εκφράζει και τη δυσaréσκεια τμήματος του γερμανικού ιμπεριαλισμού για τον αμερικανικό εκβιασμό που οδήγησε στη στροφή 180 μοιρών από την OstPolitic. Φυσικά, η γενική άνοδος της ακροδεξιάς σε πολλές χώρες, και όχι μόνο στην Ευρώπη, φαίνεται να συνδέεται με μια λογική προληπτικής τρομοκράτησης και καταστολής των λαών και των βημάτων της αφύπνισής τους.

Επιπλέον, με βάση τα ζητήματα που έχουν τεθεί στην ευρωπαϊκή ήπειρο και στον κόσμο, κοστίζει περισσότερο από ποτέ το γεγονός πως η γαλλογερμανική συνεννόηση (για άξονα ούτε λόγος) περιορίζεται συνεχώς, ενώ και η ισορροπία αλλά και μια ορισμένη ώθηση που έδινε η παρουσία της Βρετανίας δεν υπάρχει πια. Επιπλέον, λιγότερο ισχυρές, αλλά με σημαντική παρουσία, χώρες όπως η Ιταλία και η Ισπανία έχουν ανεβάσει τους τόνους διαφοροποίησης, ενισχύοντας το κλίμα διαιρέσεων που έχει αυξηθεί και στο οποίο παίζουν ρόλο πυροδοτή οι χώρες της «Νέας Ευρώπης», με ή και χωρίς αμερικανικές υποδείξεις.

Πρόσφατα είχαμε τη με το ζόρι απόφαση για το μεταναστευτικό, τη συμφωνία για την έναρξη (που έχει κατά βάση πολιτικό χαρακτήρα) της διαδικασίας ένταξης της Ουκρανίας στην ΕΕ, με τον Ορμπάν να πίνει καφέ για να μη χαλάσει την απαραίτητη ομοφωνία, ενώ μένουν οι σοβαρές διαφωνίες μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας για τους νέους δημοσιονομικούς κανόνες, αλλά και την αντιμετώπιση της πυρηνικής ενέργειας. Διχασμένες εμφανίστηκαν οι χώρες της ΕΕ, αλλά και αξιωματούχοι που την εκπροσωπούν όσον αφορά τη σφαγή στη Γάζα.

Βέβαια, και παρ' όλα αυτά, η Ευρωπαϊκή Ένωση παραμένει ένα εγχείρημα που δίνει στο κεφάλαιο των ιμπεριαλιστικών χωρών και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές χώρες που την ελέγχουν και την καθοδηγούν μεγάλες δυνατότητες σε τρία επίπεδα: στη διαιώνιση της ληστείας των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των λαών των μικρότερων χωρών της ΕΕ, στην αποτελεσματικότερη και αγριότερη προώθηση των πολιτικών εκμετάλλευσης του κεφαλαίου στο εσωτερικό κάθε χώρας, καθώς και της επιβολής ενός ολοένα και πιο αντιδραστικού νομικού πλαισίου, στη χρησιμοποίηση από τα ιμπεριαλιστικά κράτη-μέλη του εγχειρήματος για προβολή ισχύος και επιρροής στις υπόλοιπες περιοχές του κόσμου.

Το μέλλον λοιπόν της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας δεν θα κριθεί μονοσήμαντα, αλλά οπωσδήποτε

τε βασικό ρόλο σ' αυτό θα παίξουν οι επιλογές που θα καλεστούν να κάνουν και τα διλλήματα στα οποία θα καλεστούν να απαντήσουν οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που την ορίζουν, μέσα σε συνθήκες ενός εξελισσόμενου άγριου διεθνούς ανταγωνισμού μεταξύ ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας για την ηγεμονία στον πλανήτη.

• ΓΕΡΜΑΝΙΑ

29. Στην πιο δεινή θέση θα μπορούσαμε να πούμε ότι βρίσκεται ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και τον πόλεμο που ξέσπασε από κει και έπειτα.

Η γερμανική αστική τάξη είχε επιλέξει έναν μακρόσυρτο δρόμο ήπιας ισχύος για την επίτευξη της ηγεμονίας της στην ΕΕ. Έτσι κατάφερε να γύρει το ισοζύγιο υπέρ της έναντι του Παρισιού, αλλά και του Λονδίνου. Κυρίως όμως να αναβαθμίσει τη θέση της μέσω της OstPolitic που συμπεριελάμβανε πια όχι μόνο τη στρατηγική ενεργειακή συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά και τις εκτεταμένες εμπορικο-οικονομικές σχέσεις με την Κίνα, αναδεικνυόμενη έτσι η χώρα με το μεγαλύτερο εξαγωγικό πλεόνασμα στην Ευρώπη. Θεωρούσε έτσι πως δια της διολιθίσεως θα κατακτούσε την πολυπόθητη χειραφέτηση από την αμερικανική κηδεμονία.

Τώρα η ηγεμονική δύναμη στην ΕΕ, αναγκάζεται, μη μπορώντας ουσιαστικά να κάνει κάτι άλλο, να ανατρέψει «σε μια νύχτα» πολιτικές δεκαετιών, διακυβευοντας πολλές από τις θέσεις και τους ρόλους που είχε εν τω μεταξύ κατακτήσει.

Καταπίνει αμίλητη το σαμποτάζ του αγωγού Nord-Stream 1 και 2, όχι απλά παγώνει τη στρατηγική ενεργειακή συνεργασία με την Ρωσία, αλλά πειθαναγκάζεται να στοιχηθεί απέναντί της στον πόλεμο στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα, πιέζεται από τις ΗΠΑ να περιορίσει δραματικά τις εμπορικο-οικονομικές σχέσεις της με την Κίνα. Με καταλύτη την απώλεια του φθηνού φυσικού αερίου από τη Ρωσία, η γερμανική οικονομία, από ατμομηχανή της Ευρώπης, κινδυνεύει να μετατραπεί στον μεγάλο της ασθενή. Ήδη η βιομηχανική της παραγωγή βιώνει σοβαρά προβλήματα με την κατακόρυφη αύξηση του ενεργειακού κόστους ενώ βρίσκεται σε μια πορεία συρρίκνωσής της. Γι' αυτό και τμήμα του οικονομικού κατεστημένου έχει δείξει τη δυσaréσκειά του για την ακολουθούμενη αποσύνδεση από τη ρωσική ενέργεια, κάτι που εκδηλώνεται και στο πολιτικό επίπεδο με την άνοδο του ακροδεξιού AfD. Στο εσωτερικό της ΕΕ προσπαθεί με πενιχρά αποτελέσματα να συντονιστεί με τη Γαλλία σε σημαντικά ζητήματα, ενώ οι φυγόκεντρες μετά το BREXIT τάσεις παραμένουν και οι διαφοροποιήσεις χωρών και ομάδων χωρών από την κυρίαρχη ατζέντα που η ίδια θέτει έχουν ενταθεί.

Η εξαγγελία για μαζικό επανεξοπλισμό του γερμανικού στρατού με κονδύλια ύψους 100 δισ. ευρώ μένει να επιβεβαιωθεί στην πράξη. Επιπλέον υπάρχει στο τραπέζι το εξίσου σημαντικό ερώτημα για το πώς αυτή η ενδυνάμωση μπορεί

να αξιοποιηθεί, ενόσω τα πολιτικά-στρατιωτικά βήματα που βλέπουμε να κάνει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, όσον αφορά τη στρατηγική του χειραφέτηση, είναι προβληματικά;

• ΓΑΛΛΙΑ

30. Καθίσταται φανερό πως, ενώ ο γαλλικός ιμπεριαλισμός συνεχίζει να προσδίδει σημασία στη γαλλογερμανική συνεννόηση, έχουν διευρυνθεί οι αποκλίσεις μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού εγχειρήματος. Έχει δυναμώσει στη Γαλλία η δυσαρέσκεια έναντι της γερμανικής ηγεμονίας, κάτι που εκφράζεται πολιτικά και με τα σημαντικά ποσοστά της Λεπέν. Ευρύτερα φαίνεται πως οι εξελίξεις στο γαλλικό πολιτικό σύστημα αντανάκλουν τα συνολικά ερωτήματα και αδιέξοδα που συναντά η άρχουσα τάξη της Γαλλίας.

Στο ευρωπαϊκό πεδίο η γαλλική αστική τάξη απαιτεί λιγότερο αυστηρούς δημοσιονομικούς κανόνες, μεγαλύτερα μερίδια από τη ληστεία των εξαρτημένων χωρών εντός και εκτός Ευρώπης, πιο μεγάλη ευελιξία με τα «ελλείμματα», ώστε να μπορεί να διαχειρίζεται και τη μεγάλη λαϊκή αντίδραση που εκδηλώνεται εκεί περισσότερο από οπουδήποτε αλλού στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Ταυτόχρονα, στο ενεργειακό πεδίο επιχειρεί να προβάλλει ως ευρωπαϊκός προμηθευτής ενέργειας, έχοντας εντάξει στα πλάνα του μια αξιοσημείωτη αύξηση των πυρηνικών αντιδραστήρων, γεγονός που έγινε πολύ πιο σημαντικό μετά τις κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία για την εισβολή της στην Ουκρανία.

Βέβαια το ίδιο στριμωγμένος με τον γερμανικό είναι και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός μετά από αυτή την εισβολή, που ανάγκασε το Παρίσι, όπως και το Βερολίνο, να αποδεχτούν μια νέα αμερικάνικη «απόβαση» στη Γηραιά Ήπειρο. Γνωρίζει η αστική τάξη της Γαλλίας ότι μπορεί το πυρηνικό οπλοστάσιό της να της δίνει την ικανότητα να κάνει προβολή ισχύος στο εσωτερικό της ΕΕ έναντι της γερμανικής αστικής τάξης, που είναι στρατηγικά «ανάπηρη», αλλά έναντι της Ρωσίας δεν φτάνει και είναι ικανό να λειτουργεί μόνο συμπληρωματικά στην αμερικανική πυρηνική ομπρέλα.

Επιπρόσθετα, είναι εμφανής η υποχώρηση του γαλλικού ιμπεριαλισμού από την παρουσία του ως ιμπεριαλιστικής «προστάτιδας» δύναμης από μια σειρά χώρες της Ζώνης του Σαχέλ, ενώ και οι προσπάθειές του να παρέμβει σε μια σειρά άλλα μέτωπα (Μέση Ανατολή) δεν του δίνουν χειροπιαστά αποτελέσματα. Εκεί που έχει κάνει ορισμένα βήματα είναι η, δια μέσω της Ελλάδας, αναβάθμιση της παρουσίας και της επιρροής του στην Ανατολική Μεσόγειο, πάντα κάτω από το συνολικό πλαίσιο της αμερικανικής επικυριαρχίας στην περιοχή.

• ΑΓΓΛΙΑ

31. Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός συνεχίζει το ταξίδι του στα αχαρτογράφητα, αλλά πάντως ταραγμένα, παγκόσμια

νερά, μετά την αποχώρησή του από την ΕΕ. Η απάντηση που δόθηκε στον ιστορικό μεταπολεμικό διχασμό της βρετανικής άρχουσας τάξης ήταν δεδομένο και φαίνεται ολοκάθαρα πως δεν αρκούσε για να της προσφέρει και τις λύσεις που αναζητούσε. Και αυτό γιατί πηγή των προβλημάτων της ήταν η συνεχής μείωση της επιρροής της στην Ευρώπη και τον κόσμο, κάτι που αφορούσε τις δυνατότητες που διαμόρφωνε στο διάβα των δεκαετιών και πολύ λιγότερο τη συμμετοχή της ή όχι στην ΕΕ.

Το αφήγημα της «παγκόσμιας Βρετανίας», που λίγο έως πολύ προέβλεπε ότι η Βρετανία «απελευθερωμένη» πια από τους καταναγκασμούς και τις δεσμεύσεις του ευρωπαϊκού εγχειρήματος θα κατακτούσε μια άλλη θέση στον κόσμο, δεν επαληθεύτηκε.

Οικονομικά παλεύει ώστε να μην αποστερηθεί πλήρως τα προνόμια που είχε κατοχυρώσει από την ειδική σχέση που επί της ουσίας είχε συνάψει με το όλο εγχείρημα της ΕΕ, ενώ οι αυτόνομες επιδόσεις της δεν προκαλούν και ιδιαίτερη αισιοδοξία.

Οι συχνές αλλαγές πρωθυπουργών είναι ένα δείγμα της αστάθειας που κληρονόμησε το βρετανικό πολιτικό σύστημα μετά το BREXIT, πράγμα που αντανάκλα τις δυσκολίες της «επόμενης μέρας» που συνεχίζουν να ταλανίζουν τον βρετανικό ιμπεριαλισμό, όπως άλλωστε και τα ερωτηματικά καθώς και οι αναταράξεις για το τρίγωνο Βρετανία-ΕΕ-(κατεχόμενη) Βόρεια Ιρλανδία.

Στο γεωπολιτικό πεδίο, μπορεί η βρετανική αστική τάξη να κάνει «φιλότιμες» προσπάθειες με παλιούς γνώριμους (Πολωνία, Τουρκία, χώρες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας) ώστε να ανακτήσει μέρος της επιρροής της στις παγκόσμιες εξελίξεις, αλλά κατά βάση προσγειώθηκε και περιορίζεται σε έναν ρόλο (AUKUS, Ουκρανία) «δεξιού χεριού» του υπερατλαντικού αφεντικού (ΗΠΑ) και άντλησης της όποιας ισχύος και επιρροής μέσα από το αγγλοσαξονικό κανάλι. Ο τυχοδιωκτισμός που διακρίνει πολλές από τις κινήσεις και τις επιλογές του πολιτικού της προσωπικού (βλέπε Ουκρανία) είναι χαρακτηριστικός των πιέσεων και της ανάγκης της βρετανικής αστικής τάξης να κατοχυρώσει ρόλο και θέση στα πράγματα.

• ΙΑΠΩΝΙΑ

32. Την δεκαετία του 1990, η μεγάλη οικονομική κρίση που έπληξε την Ιαπωνία την ανάγκασε για αρκετό διάστημα να «αποχωρήσει» από τις παγκόσμιες υποθέσεις. Επιπλέον, ως μία από τις πηττημένες δυνάμεις του Β' ΠΠ και επιπλέον ως η χώρα που το Σύνταγμά της (υπο)γράφτηκε πάνω σε αμερικανικό αεροπλανοφόρο και αφού είχε δεχτεί δύο πυρηνικά χτυπήματα, όλη η μεταπολεμική της πορεία αντιμετώπιζε τους γεωπολιτικούς περιορισμούς που της είχαν θέσει οι ΗΠΑ. Από τη δεκαετία του 2000 ξεκίνησε ξανά μια, αργόσυρτη είναι αλήθεια, επαναφορά της σ' αυτές, που,

όπως και πριν την κρίση του 1990, είχε ως βασικό ανασταλτικό παράγοντα τη στρατηγική κηδεμονία της από τις ΗΠΑ.

Ο πρόσφατα δολοφονημένος (2022) πρώην πρωθυπουργός της Ιαπωνίας, Σίνσο Άμπε, μαζί με την προσπάθεια οικονομικής ανάταξης της γιαπωνέζικης οικονομίας, έβαλε ως προτεραιότητα από τα μέσα της δεκαετίας του 2000 και με ένταση από το 2010 και έπειτα την αναθεώρηση του Συντάγματος και συνολικά του δόγματος Γιοσίντα (του πρώτου μεταπολεμικού πρωθυπουργού), που ουσιαστικά εξαρτούσε πλήρως την Ιαπωνία από τις ΗΠΑ και απαγόρευε την μετατροπή της σε υπολογίσιμη στρατιωτικά δύναμη. Μπορεί η αναθεώρηση να μην προχώρησε, αλλά την προηγούμενη δεκαετία ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός άρχισε να βάζει τις βάσεις για την αντιστοίχιση της στρατιωτικής τους ισχύος στις σημαντικές του οικονομικές δυνατότητες. Έτσι ώστε η Ιαπωνία να ξεκινήσει, τον Δεκέμβριο του 2022, έναν δραματικό μετασχηματισμό της αμυντικής της στάσης με τη νέα Στρατηγική Εθνικής Ασφάλειας (NSS).

33. Η συγκυρία το έφερε έτσι ώστε οι ΗΠΑ, με στόχο να αντιμετωπίσουν την Κίνα αλλά και τη Ρωσία σε Ασία-Ειρηνικό, να πριμοδοτήσουν την τάση επανεξοπλισμού της Ιαπωνίας, θεωρώντας προφανώς ότι μπορούν να ελέγχουν για μακρύ διάστημα τον προσανατολισμό της γιαπωνέζικης εξωτερικής πολιτικής. Έτσι, ο εντεινόμενος εθνικιστικός πυρετός του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού, που επαναφέρει στοιχεία της μιλιταριστικής του παράδοσης, βρήκε έναν απρόσμενο σύμμαχο στο πρόσωπο των μιστών ΗΠΑ.

Αυτό φυσικά συναντήθηκε με την αυξανόμενη απουσία της Ιαπωνίας από την άνοδο της Κίνας στην περιοχή της Ανατολικής Ασίας και με το κέρδιμα πόντων σε βάρος της από τον κινέζικο δράκο. Η στήριξη του σχήματος QUAD από την Ιαπωνία, η στρατιωτική συνεργασία με την Αυστραλία και πολύ πρόσφατα το άνοιγμα συζητήσεων με ΗΠΑ, Βρετανία για την αναβάθμιση των στρατιωτικών σχέσεων είναι δείγματα αυτής της «συνάντησης». Επωφελομένη από το κλίμα, η Ιαπωνία ψηφίζει τον μεγαλύτερο «αμυντικό» προϋπολογισμό στην μεταπολεμική της ιστορία, ενώ μετατρέπει ένα ελικοπτεροφόρο της στο πρώτο γιαπωνέζικο αεροπλανοφόρο.

Ταυτόχρονα, από το 2010 και έπειτα έχει ξεκινήσει μια σταδιακή απεξάρτησή της από την Κίνα, που ωστόσο παραμένει ο μεγαλύτερος εμπορικός της εταίρος. Η Ιαπωνία εξαρτάται από το Πεκίνο ως αγορά πωλήσεων, μεταποιητική βάση και πηγή κρίσιμων πόρων. Καθόλου τυχαία το νέο NSS της Ιαπωνίας υποστηρίζει ότι η οικονομική ανταγωνιστικότητα και η εθνική ασφάλεια είναι άρρηκτα συνδεδεμένες.

Ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός έχει πάντως πολλά εμπόδια να υπερπηδήσει για να φτάσει τον στόχο του και εάν το ένα και μεγαλύτερο αφορά την αμερικανική επικυριαρχία, το άλλο αφορά τις εγγενείς του αδυναμίες (έλλειψη πρώτων υλών, ενεργειακής αυτοδυναμίας κ.α.).

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΑ ΕΠΙΔΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

34. Τέσσερα είναι τα βασικά θέματα και ζητήματα στα οποία επικεντρώνεται και γύρω από τα οποία συναρθρώνεται ή και εκφράζεται η αδυσώπητη πάλη, κατ' αρχήν της «τριάδας», και από κοντά και των ιμπεριαλιστών δεύτερης και τρίτης γραμμής για την πλανητική κυριαρχία και το ξαναμοίρασμα του κόσμου: ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, το μέτωπο Ασίας-Ειρηνικού, το σχήμα των BRICS και πολύ πρόσφατα ήρθε ξανά στο προσκήνιο με μια ορμή ξανά το στρατηγικό σταυροδρόμι της Μέσης Ανατολής. Δίπλα σε αυτά συνυπάρχουν ή εμφανίζονται παλιές και νέες εστίες έντασης που αφορούν σημαντικές γεωστρατηγικές περιοχές.

• Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

35. Για σημαντικά τμήματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, και σαφέστατα για τη διοίκηση Μπάιντεν, ο στόχος της παγκόσμιας κυριαρχίας περνούσε και περνάει μέσα από την περίσφιξη-περικύκλωση της Ρωσίας, που είχε ως χαρακτηριστική αιχμή της τη φιλοπόλεμη επέκταση του NATO προς την Ανατολή.

Σ' αυτή τη στρατηγική η Ουκρανία αποτελούσε και αποτελεί μια χώρα-κλειδί, διότι παίζει σπουδαίο ρόλο στη διαμόρφωση των συσχετισμών δύναμης στην Ευρώπη και κατ' επέκταση στον κόσμο. Η Ρωσία, έχοντας δίπλα της τη Λευκορωσία, το Καζακστάν και την Ουκρανία, θα διαμόρφωνε σημαντικούς όρους ώστε να υψωθεί ξανά στο επίπεδο της ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης. Αντίστροφα, το κέρδιμα της Ουκρανίας από τις ΗΠΑ όχι μόνο θα έβαζε σημαντικό φραγμό σε μια τέτοια εξέλιξη, αλλά θα μετέτρεπε την Ουκρανία σε χώρα εφιαλτήριο της αμερικανικής περικύκλωσης. Επιπλέον, η Ουκρανία «προσφέρονταν», μια και τόσο η ιστορική της διαδρομή όσο και οι σύγχρονες εξελίξεις αναδείκνυαν τα διυπόστατα χαρακτηριστικά της και την ευαλωτότητά της. Το ίδιο και η Νέα Ασιατική Τάξη της Ουκρανίας, που εκτός από αντιδραστική-ανεργμίστη και τυχοδιωκτική, ήταν και είναι μοιρασμένη μεταξύ Δύσης και Ανατολής.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία λοιπόν αφορά τον έλεγχο της Ουκρανίας από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας, αφορά ζητήματα που άπτονται της διαπάλης των ιμπεριαλιστών αυτών για την παγκόσμια κυριαρχία και γι' αυτό είναι άδικος και αντιδραστικός απ' όλες τις πλευρές.

36. Χαρακτηριστικοί σταθμοί του ουκρανικού γεωπολιτικού «εκκρεμούς» και του ανταγωνισμού ΗΠΑ/Δύσης-Ρωσίας για το κέρδιμα της Ουκρανίας, ήταν:

- Η αμερικανόπνευστη φιλοδυτική πορτοκαλί «επανάσταση» που ανατρέπει τον νεοεκλεγμένο φιλορώσο Γιανούκοβιτς το 2004,
- Η προσπάθεια του Μπους να βάλει στο NATO Ουκρα-

νία και Γεωργία το 2008, που αποτυχαίνει λόγω αντιρρήσεων Γερμανίας και Γαλλίας, ενώ «απάντηση» δίνει και η Μόσχα με τον πόλεμο στη Γεωργία.

- Το φιλοδυτικό πραξικόπημα του Μείντάν το 2014, με τη χρησιμοποίηση από τις ΗΠΑ και την ΕΕ φασιστικών/νεοναζιστικών ομάδων, που ανατρέπει ξανά τον Γιανούκοβιτς, που είχε εν τω μεταξύ επανεκλεγεί και επιχειρούσε φιλορωσική στροφή. Πραξικόπημα που με τη σειρά του οδηγεί στην αυτονομία των ρωσόφωνων περιοχών του Ντονιέσκ και του Λουγκάνσκ, καθώς και στην προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσική Ομοσπονδία.

Στη συνέχεια είχαμε το «πάγωμα» της κρίσης με τις συμφωνίες του Μινσκ και το σχήμα της Νορμανδίας, που όμως υπονομευμένο απ' έξω (ΗΠΑ) και από μέσα, όπως ομολόγησε πρόσφατα η ίδια η Μέρκελ, αποτελούσε το αναγκαίο κέρδιμα χρόνου για την αντιρωσική στρατιωτική θωράκιση του καθεστώτος του Κιέβου. Ένα πάγωμα που βέβαια άφησε πίσω του σχεδόν δεκαπέντε χιλιάδες ρωσόφωνους πολίτες σκοτωμένους, εξαιτίας των καθημερινών βομβαρδισμών από το καθεστώς του Κιέβου.

37. Οι επιτυχίες του ρώσικου ιμπεριαλισμού μετά το 2015 σήμαναν συναγερμό στα επιτελεία στην Ουάσινγκτον. Η εκλογή της διοίκησης Μπάιντεν συνοδεύεται από κατακόρυφη σκλήρυνση έναντι της Ρωσίας και το «ξεπάγωμα» της ουκρανικής κρίσης, με πρώτο κόμβο την ευθυγράμμιση του Ζελένσκι, που είχε εκλεγεί με σημαία τη συνεννόηση με την Ρωσία!

Έτσι έχουμε τον χαρακτηρισμό του Πούτιν ως «δολοφόνο» από τον Μπάιντεν, την τυχοδιωκτική επανέναρξη των συζητήσεων για μια fast-track είσοδο της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ (άνοιξη του 2021), το ασφυκτικό στρίμωγμα της Γερμανίας, ειδικά μετά την ολοκλήρωση του αγωγού NordStream 2 (Αύγουστος 2021), αλλά και το πρεσάρισμα της ΕΕ για στοίχιση στην αντιρωσική επιθετική πολιτική της Ουάσινγκτον. Η κατάσταση κλιμακώνεται από το φθινόπωρο του 2021 με τον ραγδαίο εξοπλισμό της Ουκρανίας, ενώ λίγο πριν την εισβολή ανοίγει η συζήτηση για το ενδεχόμενο εγκατάστασης πυρηνικών στην ουκρανική επικράτεια (χειμώνας του 2021).

Η ρωσική ηγεσία, παρά τις επιφυλάξεις της, παίρνει τελικά την απόφαση της εισβολής, μια απόφαση υψηλού ρίσκου και στρατηγικής σημασίας, γιατί εκτίμησε ότι μόνο έτσι θα απαντούσε την εξελισσόμενη πια ντε φάκτο ΝΑΤΟποίηση της Ουκρανίας και τις παγκόσμιες συνέπειες αυτής της διαδικασίας.

38. Έχουν περάσει πάνω από δύο χρόνια από την εισβολή της Ρωσίας. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, αυτός ο άδικος πόλεμος μεταξύ της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας και του καθεστώτος του Κιέβου, ως πληρεξούσιου των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, δεν είναι ένας ακόμη πόλεμος.

Αυτός ο πόλεμος, είναι ο μεγαλύτερος από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και δώθε στην καρδιά της Ευρωπαϊκής ηπείρου και δεν έχει μόνο επίδικο την Ουκρανία και τον έλεγχό της, αλλά συνδέεται με παγκόσμια και στρατηγικά διακυβεύματα.

Γι' αυτό και ενώ κατά τη διάρκεια του πολέμου υπήρξαν φάσεις/στιγμές που αγγίχτηκαν όρια και επιδιώχθηκε κάποιου είδους συμβιβασμός, αυτός ναυάγησε και η πολεμική σύγκρουση κλιμακώθηκε.

39. Ο πόλεμος στην Ουκρανία ήδη έχει καταλυτικές συνέπειες στο σύνολο των σχέσεων-αντιθέσεων μεταξύ όλων των ιμπεριαλιστικών κρατών, στα οποία «επιβάλλει» επαναξιολόγηση των μέχρι τώρα ιεραρχήσεών τους, επιταχύνει, σε κάποιες περιπτώσεις, ή αντίθετα ακυρώνει ή μεταθέτει για αργότερα, σε άλλες περιπτώσεις, τις γεωπολιτικές τους φιλοδοξίες. Τροποποιεί με τρελούς ρυθμούς τα δεδομένα για το σύνολο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, βάζοντας σε μεγάλη δοκιμασία, αλλά και σε μεγάλους πειρασμούς, όχι μόνο τις «μεγάλες δυνάμεις» της εποχής μας, αλλά τους πάντες και φυσικά και τις εξαρτημένες άρχουσες τάξεις. Προκαλεί μια φρενίτιδα πολεμικών εξοπλισμών, προπαντός απειλεί ανοικτά τη ζωή της εργαζόμενης ανθρωπότητας, φέρνοντας πιο κοντά το εφιαλτικό ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου. Επιχειρεί «εδώ και τώρα» μια άνευ προηγουμένου στρατιωτικοποίηση των κρατών για την ανταπόκριση στον άγριο ανταγωνισμό, αλλά και τη φασιστικοποίηση της εσωτερικής ζωής των χωρών, για την επιβολή σιγής νεκροταφείου στην εργατική τάξη τον λαό και τη νεολαία, ώστε να αποδεχθούν μια τέτοια εφιαλτική προοπτική.

40. Είναι ένας πόλεμος που και στρατιωτικά είναι ποιοτικά και ποσοτικά ανώτερος από οτιδήποτε έχει βιώσει η ανθρωπότητα από την εποχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και δώθε (π.χ. στα πιο πρόσφατα: επέμβαση ΗΠΑ σε Ιράκ και Αφγανιστάν, πόλεμος και επέμβαση δυτικών στη Λιβύη, πόλεμος και επέμβαση δυτικών και Ρωσίας στη Συρία κ.ο.κ.).

Για πρώτη φορά έχουμε τη συνδυαστική χρησιμοποίηση ντρώσεων, ηλεκτρονικού πολέμου, δορυφόρων παρατήρησης του εχθρού και online καθοδήγηση των πολεμικών επιχειρήσεων, αυτοματοποιημένων οπλικών συστημάτων, πυραυλικών και αντιπυραυλικών συστημάτων μεγάλης καταστρεπτικής ισχύος και εμβέλειας, δίπλα σε μαζική χρησιμοποίηση τεθωρακισμένων, ελικοπτέρων, αεροπλάνων και πυροβολικού κάθε είδους καθώς και το ρίξιμο στην μάχη δεκάδων χιλιάδων στρατιωτών που γίνονται κρέας για τα κανόνια. Γενικότερα, τόσο στην επίθεση όσο και στην άμυνα, αλλά και στον συνδυασμό τους, παρατηρούνται σημαντικές αναβαθμίσεις των μέχρι τώρα πρακτικών. Ταυτόχρονα, όπως ήταν φυσικό για πόλεμο τέτοιας κλίμακας, αναδείχτηκε ξανά η καθοριστική σημασία της βιομηχανικής παραγωγής

γής και του τεχνολογικού επιπέδου που στηρίζει τις πολεμικές επιχειρήσεις, αλλά και το καίριο ζήτημα των εφεδρειών στην κάθε πλευρά.

Επίσης, για πρώτη φορά από το 1945, αν εξαιρέσουμε την κρίση στον Κόλπο των Χοίρων, έχουμε ξανά στο τραπέζι, και μάλιστα με ένα διαρκή και αναβαθμισμένο τρόπο, την πυρηνική απειλή, με τον κίνδυνο γενικευμένου παγκόσμιου μακελειού να αυξάνεται διαρκώς.

41. Η εξέλιξη του πολέμου και όλα τα παραγόμενα γεωπολιτικά αποτελέσματα έχει αναδείξει τα εξής ζητήματα:

Οι ΗΠΑ, σε αναφορά με τους επιμέρους στόχους που είχαν βάλει, έχουν κατοχυρώσει μερικές και ατελείς επιτυχίες. Τέτοιες είναι:

- Η ανατίναξη των Συμφωνιών του Μινσκ (από τις οποίες ήταν εκτός), το μεγάλο ρήγμα στις σχέσεις Γερμανίας-Ρωσίας και ευρύτερα ΕΕ-Ρωσίας

- Η «αναγέννηση» του (κατά Μακρόν) «εγκεφαλικά νεκρού» ΝΑΤΟ, με την ευθυγράμμιση των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών της Γερμανίας και της Γαλλίας στη συνολική αμερικανική επιθετική αντιρωσική κίνηση, που περιλαμβάνει και τα αλληπάλληλα κύματα οικονομικών κυρώσεων έναντι της Μόσχας

- Η κλιμάκωση της περικύκλωσης της Ρωσίας με την είσοδο της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, αλλά και συνολικά με τη στρατιωτικοποίηση και του βόρειου τμήματος της Ανατολικής Ευρώπης (εγκατάσταση 15 αμερικανικών βάσεων στη Φινλανδία, αντίστοιχων στην Πολωνία, συγκέντρωση στη Βαλτική τριών αεροπλανοφόρων με 200 μαχητικά αεροπλάνα)

- Η χρησιμοποίηση της Βρετανίας και του αγγλοσαξονικού άξονα ως εργαλείου πίεσης στις φυγόκεντρες ευρωπαϊκές τάσεις.

Επιτυχίες, όμως, που τελούν υπό αίρεση, ειδικά αυτές που σχετίζονται με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ενώ συνολικά η συνοχή της Δύσης υπό την αμερικανική ηγεμονία θα δοκιμαστεί σκληρά, ενόσω και τα νέα από το μέτωπο πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο.

Η Ρωσία, αφού δεν εκτίμησε το μέγεθος της στήριξης του Κιέβου από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και βρέθηκε και στρατιωτικά απροετοίμαστη, μετά από πολλά κύματα και προσαρμογές, δημιουργεί τον πιο ετοιμοπόλεμο ίσως στρατό στον πλανήτη. Πέρα από τις περιοχές στην ουκρανική επικράτεια που φαίνεται να παγιώνει την κυριαρχία της, έχει οδηγήσει την «ουκρανική αντεπίθεση» σε αποτυχία, ενώ πλησιάζει στην κατάληψη ορισμένων πόλεων-κλειδιά στην Ανατολική Ουκρανία. Οι επιτυχίες της στο πεδίο των μαχών, συνολικότερα το γεγονός ότι δείχνει έτοιμη για μακρύ πόλεμο, αλλά και η δυνατότητά της να αναβαθμίσει σε πολλές παραπάνω κλίμακες την καταστρεπτική ισχύ των στρατιωτικών επιχειρήσεών της σπάει τη συνοχή της Δύσης. Βοηθά στο να βγουν στην επιφάνεια οι γαλλογερμανικές αντιρρήσεις για την όλη

εξέλιξη, πριμοδοτεί τον διχασμό στο εσωτερικό των ίδιων των ΗΠΑ και τα ερωτηματικά γύρω από το αν η μετάθεση στο μέλλον ενός συμβιβασμού θα τον κάνει ολοένα και πιο δυσβάσταχτο για τις αμερικανικές στοχεύσεις.

Η Κίνα, από τη μία δεν ήθελε -ούτε θέλει- να διακινδυνεύσει μια μετωπική αντιπαράθεση με το σύνολο της Δύσης και μαζί τα όποια περιθώρια έχουν παραμείνει ακόμα στην άσκηση της πολιτικής «ήπιας ισχύος» της. Από την άλλη, γνωρίζει πως μετά τη Ρωσία έρχεται η σειρά της, ενώ ήδη έχει μπει για τα καλά στο κάδρο της αμερικανικής επιθετικής πολιτικής. Στη βάση αυτή συνεχίζει μια ισοροπιακή στάση ή καλύτερα μια στάση ευμενούς προς τη Ρωσία ουδετερότητας, χρεώνοντας στους Δυτικούς την όλη εξέλιξη. Παράλληλα προσπαθεί και στο πεδίο αυτό να αναγορευτεί ως διαμεσολαβητική δύναμη, ώστε να αναβαθμίσει τον παγκόσμιο πολιτικό-διπλωματικό ρόλο της.

Οι Γερμανοί και Γάλλοι ιμπεριαλιστές, και μαζί τους η ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της **Ευρωπαϊκής Ένωσης**, είναι οι χαμένοι της υπόθεσης. Στην πιο δεινή θέση βρίσκεται ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, που αναγκάζεται να εγκαταλείψει άρον άρον την «ανατολική πολιτική» (OstPolitic), την πολιτική δηλαδή που του έδωσε τη δυνατότητα να αναδειχθεί σε ηγεμονική οικονομική και πολιτική δύναμη στην ΕΕ. Αυτό δεν είναι παρά αντανάκλαση του στρατηγικού αδιεξόδου που βιώνει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός. Αλλά και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, κάθε άλλο παρά άνετα αισθάνεται από την αναβάθμιση της αμερικανικής παρέμβασης στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η Βρετανία προσπαθεί να φανεί χρήσιμη εταίρος στον «αγγλοσαξονικό άξονα», έχοντας αποδεχτεί τη σκιά των Αμερικάνων, και επιχειρεί να διευρύνει στα πλαίσια αυτά τον δικό της, αξιοποιώντας παλιές της «γνωριμίες» (Πολωνία) και προχωρώντας πολλές φορές σε τυχοδιωκτικές κινήσεις και επιλογές.

42. Μεγάλο αντίκτυπο είχε ο πόλεμος στην Ουκρανία στη γειτονική μας Τουρκία. Η εξαρτημένη -και ταυτόχρονα με πολλούς βαθμούς ελευθερίας- από τον δυτικό ιμπεριαλισμό άρχουσα τάξη της Τουρκίας τα προηγούμενα χρόνια είχε εκδηλώσει μια σειρά διαφοροποιήσεις και δυσaréσκεις για τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές επιλογές (όπως η εκμετάλλευση των Κούρδων ενάντια στη Συρία του Άσαντ). Επιπλέον διεκδικούσε «αιτούνταν» στις ΗΠΑ αναβαθμισμένο ρόλο και θέση στα τεκταινόμενα στην Ανατολική Μεσόγειο και σε ανταγωνιστική βάση με την άρχουσα τάξη της Ελλάδας. Ο πόλεμος στην Ουκρανία κατά βάση τη στρίμωξε, αν και δευτερευόντως θα μπορούσε να πει κανείς ότι της δόθηκε και μια ευκαιρία επαναπροσδιορισμού των σχέσεών της με τη Δύση. Φυσικά, το κύριο είναι ότι μέσω του πολέμου στην Ουκρανία, κλιμακώθηκε η προσπάθεια της Ουάσιγκτον να αγκυροβολήσει τη γειτονική Τουρκία στα αμερικανοΝΑΤΟϊκά νερά. Έτσι, η αστική τάξη της Τουρκίας μπορεί να εμφανίστηκε στην αρχή του πολέμου ως «αντικειμενικός μεσο-

λαβητής», αλλά στη συνέχεια πύκνωσαν οι ενδείξεις πως η πολιτική του «επιτίδειου ουδέτερου» και η διεκδίκηση ρόλου και θέσης δεν μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς σημαντικές συνέπειες. Έτσι, σε μια πορεία η άρχουσα τάξη της Τουρκίας έστειλε ολόένα και πιο τρανταχτά μηνύματα προσαρμογής: εξοπλισμός του Κιέβου με drones, αποδοχή της ένταξης Φινλανδίας-Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, άνοιγμα της συζήτησης για το πού θα στείλει τους S-400, «πρεμία» στο Αιγαίο. Ενώ ξεπάγωγε από την αμερικανική πλευρά η αναβάθμιση των F-16 και συνολικότερα η συζήτηση για τον εκσυγχρονισμό του πολεμικού της οπλοστασίου αλλά και για την αποκατάσταση των αμερικανοτουρκικών σχέσεων. Έτσι καταδεικνύεται, αφενός, πως η Τουρκία έχει ολόένα και πιο στενά περιθώρια ελιγμών στο πυρακτωμένο έδαφος της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης και, αφετέρου, πως η αστική τάξη της Τουρκίας θεωρεί πως μπορεί για αυτή τη σταδιακή επαναφορά της στα αμερικανοΝΑΤΟϊκά πλαίσια να αποσπά μια σειρά οφέλη και ανταλλάγματα. Τα προηγούμενα πάντως δεν σημαίνουν ότι η Τουρκία θα σταματήσει να κινείται «πολυδιάστατα» στην εξωτερική της πολιτική όπου την παίρνει, ούτε πως μια σειρά αγκάθια και εκκρεμότητες στις σχέσεις της με τις ΗΠΑ και τη Δύση δεν μπορούν να αποτελέσουν στο μέλλον πεδίο νέων προβλημάτων και αναταράξεων.

43. Το τελευταίο διάστημα στον πόλεμο στην Ουκρανία είχαμε μια σειρά σημαντικές εξελίξεις. Τα χτυπήματα στο Μπέλγκοροντ αλλά και στον ρωσικό στόλο στη Μαύρη Θάλασσα, τις ανώτερες από κάθε άλλη φορά μαζικές ρωσικές επιθέσεις σε κρίσιμες ουκρανικές υποδομές, την κατάληψη της Αβντίβκα και τη σχετική προέλαση των ρωσικών στρατευμάτων προς τα δυτικά. Επιπλέον, τις αποκαλύψεις των συνομιλιών των γερμανών αξιωματούχων αλλά και τις δηλώσεις Μακρόν για το ενδεχόμενο αποστολής ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία και φυσικά τη ρωσική απάντηση. Την ίδια στιγμή που πληθαίνουν, για μια ακόμη φορά, οι πιέσεις και τα σενάρια για κάποιον επικείμενο συμβιβασμό, με αποδοχή της απώλειας εδαφών από το καθεστώς του Κιέβου, αλλά και για ενδεχόμενη αντικατάσταση του Ζελένσκι. Όλα αυτά είναι ενδεικτικά των αδιεξόδων και των σοβαρών κινδύνων που εμπεριέχει αλλά και παράγει ο πόλεμος στην Ουκρανία. Ή, για να διατυπώσουμε αλλιώς, όταν οι ΗΠΑ δεν διανοούνται να χάσουν και η Ρωσία να πιπτηθεί, το παραγόμενο αποτέλεσμα είναι ένα διαρκώς μεγαλύτερο μακελειό, με την πιθανότητα ενός συμβιβασμού-έστω πρόσκαιρου και εύθραυστου- να μετατίθεται συνεχώς προς το μέλλον, αν και όταν εκτιμηθεί από κάποιο ή κάποια επιτελεία ότι η κατάσταση έφτασε στο μη περαιτέρω.

• ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΑΣΙΑΣ-ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

44. Η περιοχή της Νοτιοανατολικής Ασίας και του Ειρηνικού Ωκεανού μετατρέπεται, άλλοτε πιο γρήγορα και άλ-

λοτε με πιο αργά βήματα, σε ένα βασικό πεδίο σύγκρουσης των αντιτιθέμενων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και στρατηγικών.

Μετά τις επιθετικές οικονομικές πολιτικές του Τραμπ σε σχέση με την Κίνα, η πιο σημαντική κίνηση των ΗΠΑ με τη διοίκηση Μπάιντεν ήταν οπωσδήποτε η δημιουργία της ΑΥΚΥΣ. Έτσι, μετά από μυστικές συνομιλίες αρκετών μηνών, η νέα διοίκηση ανακοινώνει (Σεπτέμβρης 2021) αφηνιδιαστικά τη δημιουργία της τριμερούς συμφωνίας ασφαλείας ΑΥΚΥΣ. Η επίτευξη της συμφωνίας έγινε πιθανά για να αποκαταστήσει μέρος της χαμένης αξιοπιστίας και του κύρους των ΗΠΑ μετά την ατιμωτική τους αποχώρηση έναν χρόνο πριν από το Αφγανιστάν (Σεπτέμβρης 2020). Η ανακοίνωσή της δημιούργησε σημαντικές τριβές με τη Γαλλία, που είδε να χτυπιέται πτωπώπια μιας και ακυρώνονταν παράλληλα η συμφωνία της με την Αυστραλία ύψους 56 δισ. ευρώ για κατασκευή 12 συμβατικών υποβρυχίων.

Στρατιωτικό επίκεντρο της συμφωνίας η ναυπήγηση πυρηνοκίνητων πολεμικών υποβρυχίων στην Αυστραλία με την βοήθεια των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Η συμφωνία βέβαια επεκτείνεται στους τομείς της κυβερνοασφάλειας, της τεχνητής νοημοσύνης και της κβαντικής υπολογιστικής, ενώ εμμέσως αγγίζει και τον τομέα των παγκόσμιων εφοδιαστικών αλυσίδων.

Πολιτικό επίκεντρο η ανάσχεση της αναδυόμενης Κίνας. Η συμφωνία έχει στο κάδρο και τη Ρωσία που οι ανατολικές εσαπιές της επικράτειάς της φτάνουν στον Ειρηνικό, ενώ αποτέλεσε και ένα ισχυρό μήνυμα προς στους ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης (Γαλλία και Γερμανία) ότι δεν μπορεί να γίνουν ανεκτές και χωρίς συνέπειες οι διαφοροποιήσεις τους όσον αφορά τη Ρωσία και την Κίνα.

Ειδικά για την Κίνα, η συμφωνία αντανακλά την εκτίμηση ότι απαιτούνται ακόμα πιο δραστικές πολιτικές περιορισμού των προσπαθειών της να κάνει τη Νοτιοανατολική Ασία και τον Ινδικό-Ειρηνικό πεδίο προβολής ισχύος και εφιαλτήριο για την προώθηση των στόχων που έχει παγκόσμια ως ιμπεριαλιστική δύναμη.

45. Μέσα στο πλαίσιο της ίδιας στρατηγικής, η Ουάσιγκτον ενεργοποιεί την ίδια περίοδο πλατύτερα σχήματα συνεργασίας, όπως ο Τετραμερής Διάλογος Ασφαλείας (QUAD) με Ινδία, Ιαπωνία, και Αυστραλία. Μέσω του QUAD, οι ΗΠΑ στοχεύουν να δώσουν ρόλο και ταυτόχρονα να ελέγξουν χώρες όπως η Ιαπωνία και η Ινδία, που οι φιλοδοξίες τους βαίνουν αυξανόμενες. Ταυτόχρονα, και ειδικότερα όσον αφορά την Ινδία, οι κινήσεις των ΗΠΑ είναι πολυεπίπεδες. Γνωρίζουν την αντιπαλότητα της ινδικής άρχουσας τάξης ενάντια στην Κίνα, αλλά και τις σημαντικές σχέσεις που αυτή διατηρεί και αναπτύσσει με τη Ρωσία. Γνωρίζουν επίσης την απόφαση της ινδικής άρχουσας τάξης να μη γείρει σε κανένα ιμπεριαλιστή, αλλά να συνάπτει σχέσεις με αυτούς, ώστε να προωθήσει τον διακηρυγμένο στό-

χο να μετατρέψει την Ινδία σε ισχυρή χώρα περιφερειακής και παγκόσμιας εμβέλειας. Έτσι, προωθώντας τον δρόμο/διάδρομο IMEC (India - Middle East - Europe Economic Corridor), που είναι σαφώς ανταγωνιστικός με την κινέζικη πρωτοβουλία BRI (Belt and Road Initiative) γνωστή και ως «κινέζικος δρόμος του μεταξιού», δελεάζει την Ινδία προσφέροντάς της ρόλο ανταγωνιστικό της Κίνας. Ταυτόχρονα, βάζει τέλος στην αποκλειστικότητα που απολάμβανε ο διεθνής INSTC (International North-South Transport Corridor - Διεθνής Διάδρομος Μεταφορών Βορρά-Νότου) μεταξύ Ινδίας, Ιράν και Ρωσίας, μέσω του οποίου από το 2002 μεταφέρονται εμπορεύματα από τη Βομβάν στην Αγία Πετρούπολη και από εκεί στη μεγάλη αγορά της Ευρώπης.

Επιπλέον, τόσο οι δηλώσεις Μπάιντεν, που αναιρούσαν την αμφίσημη πολιτικο-διπλωματική τοποθέτηση της Ουάσιγκτον για την Ταϊβάν, όσο και η επεισοδιακή επίσκεψη Πελόζι (Αύγουστος του 2022) στο νησί, που βέβαια γίνονταν σε ένα άλλο διεθνές πλαίσιο (είχε ξεσπάσει ο πόλεμος στην Ουκρανία), δείχνουν πως το αμερικανικό κατεστημένο, χωρίς να έχει κατασταλάξει, εν τούτοις ερωτοτροπεί με όλο και πιο τυχολογικές κινήσεις έναντι της Κίνας. Εξοπλίζει την Ταϊβάν, πριμοδοτεί στο εσωτερικό της τις πιο ακραίες πολιτικές φωνές, χρησιμοποιεί την αντιπαλότητα προς την Κίνα χωρών όπως η Ιαπωνία, για να φτιάξει ένα διαρκές αποτρεπτικό αντικινέζικο μέτωπο.

46. Η Κίνα από την άλλη προσπαθεί εδώ και καιρό να εκμεταλλευτεί την αποχώρηση -επί προεδρίας Τραμπ- των ΗΠΑ από μια σειρά διακρατικές συμφωνίες, ώστε να οικοδομήσει συνεργασίες και συμμαχίες στην περιοχή. Συνεχίζει να στηρίζει τη Βόρεια Κορέα, ενώ έχει πυκνώσει τις προσπάθειες διπλωματικής προσέγγισης χωρών όπως το Βιετνάμ, με σκοπό να φτιάξει αντίβαρα στην αμερικανική προσπάθεια απομόνωσής της.

Η Ρωσία, με μικρότερες προσβάσεις στην περιοχή, αναπτύσσει τις παραδοσιακές της σχέσεις με την Ινδία και ως αντιστάθμισμα των κινήσεων των ΗΠΑ, ενώ έχει αυξήσει τα κοινά στρατιωτικά γυμνάσια με την Κίνα κάνοντας προβολή ισχύος και προειδοποιώντας τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους στην περιοχή πως δεν παίζουν πια μόνοι.

Η Γαλλία, που αντέδρασε ισχυρά στην ΑΥΚΥΣ, είναι η μόνη ευρωπαϊκή δύναμη που έχει παρουσία στον Ειρηνικό με υπερπόντιες κτήσεις και επτά χιλιάδες στρατιώτες. Η πιο σημαντική και ουσιαστική απάντηση της Γαλλίας στην ΑΥΚΥΣ ήταν η προσπάθεια σφίνας, μέσω της ινδογαλλικής συμφωνίας στην οποία υπογραμμίζονταν με νόημα η κοινή πάλη για έναν ανοιχτό Ινδο-Ειρηνικό που να αποκλείει κάθε μορφή ηγεμονίας.

Όλα τα προηγούμενα δεν είναι παρά οι πιο βασικές και χαρακτηριστικές αλλαγές του γεωπολιτικού «κλίματος» της περιοχής, που προμηνύουν κάθε άλλο παρά ειρηνικό μέλλον για την περιοχή Ασίας-Ειρηνικού.

• ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΩΝ BRICS

47. Το σχήμα οικονομικό- πολιτικής συνεργασίας των BRICS και η διεύρυνσή του είναι από τα ζητήματα που έχουν σημαδέψει και ζωηρέψει τις συζητήσεις για τις τεκτονικές αλλαγές που συμβαίνουν στις σχέσεις και τους συσχετισμούς μεταξύ των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον κόσμο.

Οι BRICS είναι η πιο κραυγαλέα θα λέγαμε, αλλά όχι η μοναδική, έκφραση των βημάτων που κάνουν η Ρωσία και η Κίνα για να μετατρέψουν την τακτική συμμαχία (ή οριακά στρατηγική συνεργασία) που έχουν σε αυτή την φάση, σε μια στρατηγική συμμαχία. Κάτι που όμως έχει πολλά και εγγενή εμπόδια και σε κάθε περίπτωση έχει πολύ δρόμο και χρόνο -πολιτικό- να διανύσει για να γίνει, αν γίνει, κατορθωτή.

Όσον αφορά τον ρόλο τους στις BRICS, η μία συμπληρώνει την άλλη. Λαθεύουν για μια ακόμη φορά όσοι, κοιτώντας μονόπλευρα την οικονομική δυναμική της Κίνας, υποτιμούν τις οικονομικές δυνατότητες, το ενεργειακό στάτους και το τεχνολογικό βάθος της Ρωσίας, αγνοώντας ταυτόχρονα πλήρως την γεωπολιτική της ισχύ, και γι' αυτό θεωρούν ότι συμμετέχει στους BRICS υπό την σκέπη της Κίνας.

48. Το σχήμα των BRICS απέχει βέβαια πολύ από το να θεωρηθεί ένας σταθερός οικονομικός-πολιτικός συνασπισμός δυνάμεων. Και μόνο η συμμετοχή σ' αυτό της Κίνας και της Ινδίας, δυνάμεων με αντιπαλότητα με ιστορικό βάθος, αλλά που εδράζεται σε σύγχρονες αντιθέσεις, το δείχνει αυτό. Πολύ περισσότερο που η ιδρυτική ομάδα των BRICS απαρτίζεται από χώρες με σημαντικές διαφορές στο οικονομικό επίπεδο, το μοντέλο διακυβέρνησης, τις συμμαχίες και συνεργασίες, την κοινωνική σύνθεση. Επίσης, είναι φανερό πως σε αντίθεση με τη Ρωσία και την Κίνα, καμιά από τις υπόλοιπες χώρες-ιδρυτικά μέλη δεν θέλουν την μετατροπή της συνεργασίας σε ένα αντιδυτικό μπλοκ. Η Ινδία γιατί δεν θέλει να ενταχθεί πουθενά, ιεραρχώντας πάνω απ' όλα την ισχυροποίησή της, η Βραζιλία και η Νότια Αφρική γιατί δεν θέλουν, ούτε αντέχουν, να χάσουν τους πολυποίκιλους δεσμούς που διατηρούν με τη Δύση.

Σ' αυτή την φάση λοιπόν το πολυμερές αυτό σχήμα αντιπροσωπεύει τη συσπείρωση και την αμφισβήτηση της ανυπόφορης πια για όλους δυτικής επικυριαρχίας επί της παγκόσμιας οικονομίας και γεωπολιτικής. Διόλου τυχαία, η διαδικασία διεύρυνσής της επιταχύνθηκε μετά την εισβολή στην Ουκρανία και τις δύο παράλληλες εξελίξεις που ακολούθησαν. Τη χρησιμοποίηση των κυρώσεων ως όπλο από την πλευρά των ΗΠΑ-Δύσης, που χτυπούσε καμπανάκι για χώρες που έχουν βρεθεί ή θεωρούν πως θα βρεθούν στο στόχαστρο των ΗΠΑ. Και τη δυνατότητα που απέδειξε η Ρωσία πως έχει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά όχι μόνο τις κυρώσεις ενάντια της αλλά και στρατιωτικά στο πεδίο των μαχών -έστω έμμεσα- το ΝΑΤΟ και σχεδόν όλο το συμβατικό του οπλοστάσιο στην Ουκρανία.

49. Η διεύρυνση, που επισημοποιήθηκε την αυγή του 2024 με την είσοδο στους BRICS του Ιράν, της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Αίγυπτου και της Αιθιοπίας, αποτελεί έκφραση της δυσaréσκειας αλλά και της ανάγκης περιφερειακών δυνάμεων να εξισορροπήσουν τη μονόπλευρη στήριξη προς την Δύση, έκφραση των αναζητήσεών τους για μια αναβαθμισμένη θέση στην περιοχή τους, αντανάκλαση των ανακατατάξεων που συμβαίνουν στους συσχετισμούς μεταξύ των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον πλανήτη.

Κοιτώντας μάλιστα τις χώρες της διεύρυνσης, αυξάνεται σημαντικά το ειδικό βάρος των BRICS στο ενεργειακό πεδίο και ενισχύονται οι δυνατότητες παρέμβασης της Ρωσίας και της Κίνας στη φλεγόμενη Μέση Ανατολή. Φυσικά, η διεύρυνση αυτή, που περιλαμβάνει χώρες (π.χ. Ιράν, Σαουδική Αραβία) που παρά την πρόσφατη διαδικασία προσέγγισης διατηρούν ισχυρά στοιχεία ανταγωνισμού, διευρύνει αντικειμενικά και τη δυνατότητα των δυτικών παρεμβάσεων και βραχυκυκλωμάτων στους διευρυμένους BRICS. Ενώ η ακύρωση της εισόδου στο σχήμα από το νέο πρόεδρο της Αργεντινής δίνει ένα μέτρο των προβλημάτων που θα καλεστούν να διαχειριστούν οι BRICS.

• ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

50. Το πολύ πρόσφατο διάστημα, αναδείχθηκε ξανά στο παγκόσμιο στερέωμα η πολύ σημαντική από γεωπολιτική, οικονομική άποψη περιοχή, και ταυτόχρονα σταυροδρόμι, της Μέσης Ανατολής και της γεινιάζουσας γεωπολιτικά Βόρειας Αφρικής. Στην περιοχή της Μέσης Ανατολής διεξάγεται έτσι κι αλλιώς εδώ και πολύ καιρό ένα τμήμα της αδυσώπητης ενδοϊμπεριαλιστικής πάλης, με τις ΗΠΑ να επιχειρούν την επανακατάκτηση της κυριαρχίας σ' αυτήν και Ρωσία και Κίνα να παλεύουν για τη διεύρυνση των ερεισμάτων τους.

Παλιότερα είχαμε την εισβολή, την κατοχή και το βάλτωμα των ΗΠΑ στο Ιράκ, λόγω της ιρακινής αντίστασης. Την παρέμβαση της Ρωσίας (2015) στη Συρία, κόντρα στην επέμβαση των δυτικών (ΗΠΑ, Ευρωπαίων) και δυνάμεων της περιοχής (Τουρκία, Σαουδική Αραβία, Κατάρ), που «ανέστησε» το ετοιμοθάνατο καθεστώς Άσαντ, σε συνεργασία με το Ιράν, ενώ οδήγησε και στην «ανάρμωση» σχέση Ρωσίας-Ιράν-Τουρκίας. Η διοίκηση Τραμπ κινήθηκε αποφασιστικά στην ανασύσταση του αντι-ιρακινού μετώπου, ξεκινώντας από την αποχώρηση των ΗΠΑ από τη Συμφωνία για τα Πυρηνικά του Ιράν (JCPOA) και καταλήγοντας στις «Συμφωνίες του Αβραάμ»: στόχος, πέρα από το χτύπημα της αυξημένης επιρροής του Ιράν (σε Ιράκ, Συρία, Λίβανο, Υεμένη), ήταν φυσικά οι επιτυχίες της Ρωσίας στην περιοχή και η Κίνα, που αρχίζει δειλά να εμφανίζεται. Στις εξελίξεις αυτές εντάσσεται με αντιδραστικό τρόπο και το παλαιστινιακό: αναγνώριση του Τραμπ της Ιερουσαλήμ ως επίσημης πρωτεύουσας του Ισραήλ και μεταφορά της πρεσβείας των ΗΠΑ εκεί.

Η διοίκηση Μπάιντεν, μετά από μια αρχική φάση και με καταλυτικό γεγονός την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, αφήνει κατά μέρος τις όποιες διαφοροποιήσεις της και ουσιαστικά αντιγράφει σε μεγάλο βαθμό την πολιτική Τραμπ για τη Μέση Ανατολή. Επιπρόσθετες αιτίες για την αλλαγή πλευσης των ΗΠΑ αποτελούν οι πυκνές και πρωτόγνωρες εξελίξεις σε Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική. Η Σαουδική Αραβία αποστασιοποιείται συστηματικά από την πολιτική της Ουάσιγκτον, παίζει με τη Ρωσία στο ενεργειακό πεδίο και αιτείται την ένταξή της στους BRICS, η Αίγυπτος ψάχνεται γεωπολιτικά, η εναπομένουσα αμερικανική παρουσία στο Ιράκ καρκινοβατεί και γενικά η επικυριαρχία των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή έχει δεχτεί ισχυρά πλήγματα, μετά και το φιάσκο της αποχώρησης από το Αφγανιστάν.

Ανοίγει λοιπόν το μέτωπο ενάντια στο Ιράν, έχοντας ανησυχήσει βαθιά για τη συνολική αναβάθμιση των σχέσεών του με Ρωσία και Κίνα, αλλά και για να τορπιλίσει την πρόσφατη προσέγγιση Ιράν-Σαουδικής Αραβίας, που έγινε με τη διαμεσολάβηση του Πεκίνου. Επαναφέρει τη διαδικασία των «Συμφωνιών του Αβραάμ», αυτή την φορά προτάσσοντας την κρίσιμη προσέγγιση Ισραήλ-Σαουδικής Αραβίας.

Οι παλαιστινιακές οργανώσεις σωστά εκτίμησαν ότι οι «Συμφωνίες του Αβραάμ» και η επανέναρξή τους θα ενταφίαζαν οριστικά τη λύση του παλαιστινιακού. Το Ισραήλ θα συνέχιζε ανενόχλητο την πολιτική εξανδραποδισμού του λαού της Παλαιστίνης, το παλαιστινιακό ζήτημα θα διαγράφονταν από τη λίστα των διεθνών προβλημάτων και τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα θα οικοδομούσαν το αντι-ιρακινό μέτωπο με το Ισραήλ. Ταυτόχρονα, είχαμε μια σοβαρή επιδείνωση της κατάστασης στην Παλαιστίνη, λόγω της κλιμάκωσης της πολιτικής των εποικισμών και του απαρτχάιντ από το κατοχικό σιωνιστικό-φασιστικό κράτος του Ισραήλ. Ενώ προχωρούσε και η πλήρης μετατροπή του ισραηλινού κράτους σε ένα κράτος με θεσμοθετημένο τον ρατσισμό και τις νεοναζιστικές πρακτικές, διαδικασία που εκτός των άλλων παρήγαγε και μια πολύμηννη πολιτική κρίση στο εσωτερικό του.

Η στρατιωτική επιχείρηση της Χαμάς και των άλλων αντιστασιακών παλαιστινιακών οργανώσεων έθεσε στο επίκεντρο το παλαιστινιακό ζήτημα ως ζήτημα κατοχής και άρνησης του δικαιώματος στον λαό της Παλαιστίνης για λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα και δυναμίτισε την προσέγγιση Ισραήλ-Αραβικών καθεστώτων.

Η εισβολή του κατοχικού σιωνιστικού στρατού στη Λωρίδα της Γάζας και οι ναζιστικού τύπου βομβαρδισμοί κατοικημένων περιοχών (μεταξύ αυτών και σχολείων, νοσοκομείων, εκκλησιών και τζαμιών) με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς (οι περισσότεροι των οποίων είναι παιδιά και γυναίκες), τραυματίες και αγνοούμενους, οι αλλεπάλληλες δηλώσεις των ισραηλινών αξιωματούχων που ονειρεύονται την «τελική λύση» με τον μαζικό εκτοπισμό του Παλαιστινιακού λαού από τη Λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική όχθη, αποδεικνύουν

τη ναζιστική-φασιστική φύση του αντιδραστικού μορφώματος που έχουν φυτέψει οι ΗΠΑ στην περιοχή. Ενός κρατικού μηχανισμού κατοχής, εκτοπισμού και απαρτχάιντ, που μόνο η συντριβή του μπορεί να δώσει χώρο στη δίκαιη υπόθεση για λεύτερη και ανεξάρτητη Παλαιστίνη, από τον Ιορδάνη έως τη Μεσόγειο, με τους Παλαιστίνιους Άραβες, Εβραίους και Χριστιανούς να ζουν με ισοτιμία και πλήρεις δικαιώματων. Η γενοκτονική αυτή πολιτική του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ, όχι μόνο συναντά την κατακραυγή των λαών παγκόσμια, παρά τη συντονισμένη σιωνιστική-ιμπεριαλιστική προπαγάνδα, αλλά πρώτιστα και κυρίως συναντά την ηρωϊκή ένοπλη αντίσταση των παλαιστινιακών οργανώσεων, που έχει ήδη δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στον σιωνιστικό στρατό κατοχής.

Οι ΗΠΑ από τη μια δεν θα κάνουν πίσω από τη στήριξη του σιωνιστικού μαντρόσκυλου που έχουν στην περιοχή, και γι' αυτό έχουν στείλει τα αεροπλανοφόρα και τα πολεμικά πλοία, και από την άλλη πασχίζουν να βρουν διεξόδους στα βραχυκυκλώματα που προκαλούν στη μεσανατολική τους πολιτική αυτές οι εξελίξεις και η στάση της ισραηλινή ηγεσίας. Η ισραηλινή ηγεσία, που φαίνεται να βρίσκεται σε ανοικτή γραμμή με κάποια τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου που επιδιώκουν την ένταση, απαντά με ολοένα και μεγαλύτερους τυχοδιωκτισμούς (δολοφονίες στελεχών των «Φρουρών της Επανάστασης» του Ιράν κ.α.), που επεκτείνουν και διαχέουν τους πολεμικούς κινδύνους σε όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Οι αμερικανοβρετανικές επιθέσεις ενάντια στην Υεμένη, καθώς και οι πυραυλικές επιθέσεις του Ιράν ως «απάντηση» στις δολοφονίες στελεχών του από το Ισραήλ και ίσως όχι μόνο, αντικειμενικά δημιούργησαν έναν νέο πιο ευρύ και πιο επικίνδυνο κύκλο έντασης, που επεκτείνεται πέρα από την περιοχή της Μέσης Ανατολής, στο ανατολικό κομμάτι της Βόρειας Αφρικής και στην Κεντρική Ασία. Το Πακιστάν είναι μια χώρα που λόγω και της θέσης της, της κοινωνικής κατάστασης, της αντίθεσής της με την Ινδία αλλά και των επιλογών της άρχουσας τάξης (αποστασιοποίηση από την επιρροή των ΗΠΑ, προσέγγιση με Κίνα), αποτελεί υποψήφια για το επίκεντρο μιας αποσταθεροποίησης της Κεντρικής Ασίας.

Η συνεχιζόμενη σιωνιστική σφαγή έχει γίνει έτσι το επίκεντρο ενός σεισμού, που τα κύματά του επεκτείνονται, όπως και οι αναταράξεις που προκαλεί. Αυτή η συνεχής αύξηση των πιθανοτήτων για μια ευρύτερη ανάφλεξη στην περιοχή και τα μεγάλα βραχυκυκλώματα που συναντά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην προώθηση της μεσανατολικής πολιτικής του φαίνεται να οδηγούν σε μια επιτάχυνση των εξελίξεων και σε κάθε περίπτωση οδηγούν σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι επιλογών, που θα κρίνουν τις εξελίξεις στην περιοχή. Στα προηγούμενα σαφέστατα παίζει τον ρόλο της η διογκούμενη διεθνής κατακραυγή και καταδίκη των εγκλημάτων του σιωνιστικού-φασιστικού κράτους του Ισραήλ, που αποτυπώνεται και στις μεγάλες διαδηλώσεις αλληλε-

γύης στην Παλαιστίνη. Αυτές οι εξελίξεις μικραίνουν ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα διαχείρισης της κατάστασης από τα αμερικανικά και γενικότερα τα δυτικά επιτελεία.

• ΠΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΕΣΤΙΕΣ ΕΝΤΑΣΗΣ

51. Δίπλα σε αυτά τα κύρια επίκεντρα, παλιές εστίες έντασης σε γεωστρατηγικά σημεία του πλανήτη αναμοχλεύονται και νέες εμφανίζονται.

52. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των τελευταίων είναι η τροπή που έχουν πάρει οι εξελίξεις στην Αφρική και ειδικά στη Ζώνη του Σαχέλ. Ειδικά το πραξικόπημα στον Νίγηρα τον Αύγουστο του 2023, το έβδομο μέσα σε δύο χρόνια (Μάλι: 2020 και 2021, Γουινέα: 2021, Τσαντ: 2021, Σουδάν: 2021, Μπουρκίνα Φάσο: 2022), έφερε στην επιφάνεια τρία σημεία:

- Τις έντονες διεργασίες αλλά και αντιθέσεις μεταξύ των κρατών της Δυτικής Αφρικής και της Ζώνης του Σαχέλ. Από τη μια η -όχι χωρίς εσωτερικές έριδες και διαφορές- Οικονομική Κοινότητα των Κρατών της Δυτικής Αφρικής (CEDEAO στα γαλλικά, ECOWAS στα αγγλικά), που καταδίκασε το πραξικόπημα. Η ECOWAS είναι ένα σχήμα με εμφανή τη γαλλική κυρίως, αλλά και την αμερικανική επιρροή, στο οποίο από τις αφρικανικές χώρες η Νιγηρία παίζει τον πιο σπουδαίο ρόλο. Από την άλλη, η στήριξη των πραξικοπηματιών του Νίγηρα από τα στρατιωτικά καθεστώτα του Μάλι και της Μπουρκίνα Φάσο, αλλά και την Αλγερία.

- Τη ζοφερή κοινωνική και οικονομική κατάσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των λαϊκών μαζών στη Ζώνη του Σαχέλ, μιας από τις πιο φτωχές περιοχές του πλανήτη. Μια κατάσταση που έχει τις ρίζες της στο βαθύ αποτύπωμα οπισθοδρόμησης που έχει αφήσει το δουλεμπόριο του αφρικανικού ανθού και η αποικιοκρατική λεπλασία της Αφρικής, η συνεχιζόμενη καταλήστευσή της από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, μετά την κατάκτηση της τυπικής ανεξαρτησίας με πολιτικές που ονομάστηκαν -και σωστά- νεοαποικιοσμός, και φυσικά η υποχώρηση και διάλυση του αντιαποικιακού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

- Κυρίως τη μετατροπή της Ζώνης του Σαχέλ από τους ιμπεριαλιστές σε πεδίο άγριου ανταγωνισμού «όλων εναντίον όλων». Πίσω και πάνω από τις αστικές κλίκες και τις αντιθέσεις των αφρικανικών κρατών, πίσω από την κλιμακούμενη εξαθλίωση των μαζών της περιοχής, βρίσκονται οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, της Ευρώπης (με κρίσιμο τον ρόλο της Γαλλίας), της Ρωσίας αλλά και της Κίνας και τα γεωπολιτικά-γεωοικονομικά συμφέροντα και οι επιδιώξεις τους. Έτσι, δίπλα στις γεωπολιτικές επιδιώξεις, ο ορυκτός πλούτος της Ζώνης του Σαχέλ (σημαντικά κοιτάσματα διαμαντιών, σιδήρου, λιθίου, χρυσού, πετρελαίου, χαλκού και ουρανίου) παίζει τον ρόλο του μαγνήτη των ιμπεριαλιστών και των μονοπωλίων τους. Ειδικότερα, μέσα από αυτές τις

εξελίξεις διαπιστώνεται μια σημαντική υποχώρηση του γαλλικού ιμπεριαλισμού σε μια προνομιακή περιοχική επιρροής και ελέγχου γι' αυτόν. Υποχώρηση που αντικαθίσταται από την επαύξηση της επιρροής του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Ο κινέζικος ιμπεριαλισμός συνεχίζει να «κλώνεται» οικονομικά και πολιτικά, ενώ οι ΗΠΑ βρίσκονται σε φανερά εγρήγορση για να αναχαιτίσουν μια αναδυόμενη ρωσική σφαίρα επιρροής αλλά και τη διείδωση της Κίνας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για το τι έχει επιφέρει η αποικιοκρατία συνολικά στην Αφρική και τι αποτελέσματα έχει η εντεινόμενη προσπάθεια των ιμπεριαλιστών για έλεγχο της Μαύρης Ηπείρου αποτελεί το Σουδάν. Το Σουδάν ήταν ταυτόχρονα υπό Αιγυπτιακή κατοχή και Βρετανική αποικία, οι δύο χώρες εγγυήθηκαν την ανεξαρτησία του το 1954. Όντας μια χώρα τεχνητά φτιαγμένη από τους αποικιοκράτες, από τη στιγμή της «ανεξαρτησίας» του σπασόταν από πολυετείς και αιματηρούς εμφύλιους πολέμους (1964-1972 και 1983-2005), καθώς και από φοβερές εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα στον Βορά (αραβικής προέλευσης μουσουλμανικοί πληθυσμοί) και τον Νότο (Αφρικανοί είτε ανιμιστές είτε προσπλυτισμένοι στον χριστιανισμό). Από το 2011 το Νότιο Σουδάν έγινε «ανεξάρτητη» χώρα που εξαρτήθηκε από τις ΗΠΑ-Δύση, ενώ το βόρειο τμήμα, που εξακολουθεί να λέγεται Σουδάν, πήγε μετά από στρατιωτικό πραξικόπημα στην «αγκαλιά» της Ρωσίας, που έχει μια στρατιωτική βάση στην επικράτειά του, αλλά και στην Κίνα. Και οι δύο χώρες υπέφεραν και υποφέρουν από στρατιωτικά πραξικοπήματα, ενώ η κατάσταση των πλατιών λαϊκών μαζών κάθε άλλο παρά καλύτερεύει.

53. Σε άμεση γεωπολιτική γειτνίαση και αλληλοεπηρεασμό με τη Μέση Ανατολή, την Υποσαχάρια Αφρική αλλά και τα τεκταινόμενα στην Ανατολική Μεσόγειο, βρίσκεται η περιοχική της Βόρειας Αφρικής, που τελεί σε διαρκή κρίση. Επίκεντρο παραμένει η χάινουσα πληγή της ρημαγμένης και κομματιασμένης στα δύο Λιβύης, δημιουργήμα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης των γαλλοβρετανών το 2011. Τη διάλυση της χώρας ακολούθησε εξαιτής αιματηρός εμφύλιος πόλεμος (2014-2020), που κατέληξε σε μια ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στη δυτικότροπη -και με εμφανή την τουρκική επιρροή- Δυτική Λιβύη και τη ρωσόφιλη -και με αιγυπτιακή στήριξη- Ανατολική Λιβύη. Έτσι, συνεχίζεται η διαπάλη για τον έλεγχό της ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές και ορισμένες περιφερειακές δυνάμεις, με τον κίνδυνο μιας νέας αιματηρής σύρραξης να μην μπορεί να αποκλειστεί. Το τι συμβαίνει στη Λιβύη αλληλοεπιδρά επίσης στο «τρίγωνο» Ελλάδα-Τουρκία-Αίγυπτος και ιδιαίτερα στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, γι' αυτό και η περιοχική της Ανατολικής Μεσογείου έχει, παρά τις κατά καιρούς νηνεμίες, ισχυρό υπόβαθρο για «φουρτούνες».

54. Από τις παλιές εστίες έντασης, στις πρώτες θέσεις

βρίσκεται η «πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης», τα πάντα επικίνδυνα Βαλκάνια. Η αμερικανική επιχείρηση «σφράγισμα των Βαλκανίων» (που αναλυτικά έχουμε παρουσιάσει στην προηγούμενη συνδιάσκεψη) από τη ρωσική κυρίως αλλά και την κινέζικη επιρροή έχει δώσει καρπούς, με κυριότερο γεγονός τη συμφωνία των Πρεσπών και την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Συνολικότερα έχει προχωρήσει η συμμόρφωση των δυτικών Βαλκανίων στα αμερικανοΝΑΤΟϊκά πλαίσια, αν και παραμένουν μια σειρά εκκρεμότητες.

Η πιο κρίσιμη και σημαντική, είναι η -καθόλου εύκολη- ρυμούλκηση της Σερβίας στην αμερικανική αλλά και ευρύτερα στη δυτική επιρροή. Η άρχουσα τάξη της Σερβίας συνεχίζει να «κάθεται σε δύο καρέκλες»: από τη μια προσπαθεί να προσποριστεί οφέλη από τη σύνδεσή της με την Ευρωπαϊκή Ένωση και έχει διευρύνει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ, ενώ από την άλλη έχει ενισχύσει τους δεσμούς και τις εξαρτήσεις από τη Ρωσία (σε κρίσιμα πεδία όπως το στρατιωτικό και το ενεργειακό), αλλά και από την Κίνα (οικονομία, υποδομές). Έτσι, ο ανταγωνισμός στο έδαφός της μαίνεται σε όλα τα επίπεδα (από τον γεωπολιτικό προσανατολισμό μέχρι την ενέργεια και το 5G). Ο πόλεμος στην Ουκρανία πολλαπλασίασε τις δυτικές πιέσεις και εκβιασμούς προς στην άρχουσα τάξη της Σερβίας, η οποία πάντως επιμένει έως τώρα να μην συμμετέχει στις αντιρωσικές κυρώσεις.

Επίσης, παρά τις επιτυχίες της Ουάσιγκτον, η Ρωσία εξακολουθεί να διατηρεί σημαντικές προσβάσεις, εκτός από τη Σερβία, στους Σερβοβόσνιους, στο Κόσοβο και στο Μαυροβούνιο, αλλά και στη Βουλγαρία. Έτσι, διατηρεί και μια σημαντική δυνατότητα μόχλευσης αντιθέσεων (μεταξύ Σερβίας-Κοσόβου, στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη) αλλά και υπονόμευσης των αμερικανικών προσπαθειών για ευθυγράμμισή τους με το ΝΑΤΟϊκό μπλοκ, που υπογραμμίζουν ότι τίποτε δεν έχει κριθεί στην περιοχική. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια η αντίθεση Σερβίας-Κοσόβου εκφράζεται μέσω μιας διαρκούς αναζωπύρωσης των αντιπαραθέσεων μεταξύ του προτεκτοράτου του Κοσόβου και της βόρειας περιοχής του, όπου κατοικούν κατά συντριπτική πλειοψηφία Σέρβοι και η οποία έφτασε σε οριακά σημεία.

Τα πρόσφατα γεγονότα στη Σερβία, που μύρισαν «έγχρωμη επανάσταση», αποδεικνύουν ότι παραμένει η χώρα-κλειδί είτε για την ολοκλήρωση της αμερικανικής-δυτικής κυριαρχίας είτε για τη διάρρηξή της. Σε κάθε περίπτωση, η περιοχική των Βαλκανίων, και κυρίως των Δυτικών Βαλκανίων, έχει αρκετό εύφλεκτο υλικό, που μπορεί υπό προϋποθέσεις να δώσει νέες εντάσεις και πολεμικές αναμετρήσεις.

55. Καθόλου τυχαία, ακόμα μια περιοχική περιμετρικά της Ρωσίας, ο Καύκασος, έχει γίνει τα τελευταία χρόνια εστία πολεμικών εντάσεων. Η σύγκρουση Αρμενίας-Αζερμπαϊτζάν για τον αυτόνομο θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ αποκάλυψε ταυτόχρονα δύο πράγματα. Τη δράση των ιμπεριαλιστών στην περιοχική, που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τις

κρατικές αντιθέσεις των χωρών της περιοχής και τις σοβαρές διεργασίες και γεωπολιτικές ανακατατάξεις και αναπροσανατολισμούς που επιχειρούν οι τοπικές αστικές κλίκες της περιοχής. Έτσι, η κυβέρνηση της Αρμενίας πλήρωσε τη φιλοδυτική της πορεία με την απώλεια του Ναγκόρνο Καραμπάχ, με τη Ρωσία να οικοδομεί σχέσεις με το, μέχρι πρότινος θεωρούμενο φιλοδυτικό, Αζερμπαϊτζάν. Οι ΗΠΑ, αλλά και οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, επιχειρούν με την Αρμενία να διαμορφώσουν μια δεύτερη Γεωργία στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Ενώ οι λαοί της περιοχής πληρώνουν για πολλοστή, αλλά όχι μάλλον για τελευταία φορά, τις αλλαγές συνόρων ξανά με το αίμα τους.

56. «Τέλος», η μακρινή σε μας Κεντρική και Νότια Αμερική, στην οποία συντελούνται σοβαρές ανακατατάξεις. Συνολικά οι χώρες που την αποτελούν βιώνουν στον ένα ή τον άλλο βαθμό συνθήκες μεγάλης πολιτικής και κοινωνικής αστάθειας, ανατροπές στους προσανατολισμούς των αρχουσών τάξεων, απότοκο της μεγάλης κοινωνικής καταβύθισης της πλειοψηφίας των λαϊκών στρωμάτων στις χώρες αυτές, των βαθιών αντιθέσεων που διαπερνούν τις κοινωνίες τους ως κληρονομιά της λευκής αποικιοκρατίας, αλλά και της ιδιαίτερης έντασης που έχει πάρει ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχό τους.

57. Ιδιαίτερα επηρεάζει η προσπάθεια των ΗΠΑ, με οργάνωση ανοιχτών και κρυφών πραξικοπημάτων και πολιτικών εκβιασμών, να ξανακερδίσουν τις απώλειες θέσεων, επιρροής και ελέγχου από τη διείδυση των ιμπεριαλιστών της Ανατολής (Ρωσία, Κίνα) αλλά και των Ευρωπαίων.

Αποτέλεσμα της ραγδαίας χειροτέρευσης των συνθηκών ζωής των λαϊκών μαζών στη Νότια Αμερική είναι επίσης η ολοένα και συχνότερη εμφάνιση κοινωνικών εξεγέρσεων (Χιλή) και αγώνων μεγάλης κλίμακας σε μια σειρά χώρες της περιοχής (Κολομβία, Ονδούρα, Περού).

Επιπλέον, οι χώρες της Λατινικής Αμερικής μοιάζουν να λειτουργούν ολοένα και περισσότερο ως ένα εκκρεμές ανάμεσα στη σοσιαλδημοκρατική και τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση. Και αυτό γιατί το πρώτο κύμα της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης και του «Σοσιαλισμού του 21 αιώνα» (Λούλα-Ρούσεφ, Μοράλες, Τσάβες-Μαδούρο κ.α.), αφού διέψευσε τις πιο σημαντικές προσδοκίες των λαϊκών μαζών, έδωσε τη θέση του σε ανοιχτά αντιδραστικές πολιτικές. Όμως βρισκόμαστε πια σε μια φάση που και αυτές οι πολιτικές που προωθήθηκαν από τα πάνω και από τα έξω με τον μανδύα της «συνετής διαχείρισης» χάνουν σε μικρό διάστημα κάθε λαϊκή νομιμοποίηση και ανοχή, παραχωρώντας εκ νέου τη διακυβέρνηση σε ορισμένες χώρες σε ένα δεύτερο κύμα σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης, ακόμα πιο «ρεαλιστικό», δηλαδή ακόμα πιο υποταγμένο στις αστικές και ιμπεριαλιστικές επιταγές.

Μέσα από αυτό το εκκρεμές, που μπορεί μέχρι στιγμής

να ενσωματώνει σπουδαίες κοινωνικές εξεγέρσεις και μαζικούς αγώνες, αναδεικνύεται και η συνεχιζόμενη κυριαρχία στην αριστερά της Λατινικής Αμερικής των δυνάμεων του ρεφορμισμού και του συμβιβασμού και φυσικά οι σοβαρές αδυναμίες της επαναστατικής αριστεράς. Χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ήταν το γεγονός ότι η μεγάλη εξέγερση του 2019 στη Χιλή οδηγήθηκε και περιορίστηκε από την αστική τάξη, με τη βοήθεια των ρεφορμιστών, στα κοινοβουλευτικά πλαίσια, με τη διεκδίκηση μιας συνταγματικής αλλαγής που τελικά συντρίφτηκε κάτω από τους δυσμενείς πολιτικούς συσχετισμούς.

Από τις πιο σημαντικές εξελίξεις στη Νότια Αμερική ήταν η αποτυχημένη προσπάθεια πραξικοπήματος των ΗΠΑ (με τη βοήθεια κυρίως της Κολομβίας του Ντούκε) στη Βενεζουέλα, με στόχο την ανατροπή του σοσιαλδημοκρατικού καθεστώτος Μαδούρο και την αντικατάστασή του από τον εγκάθετο της Ουάσιγκτον Γουαϊδό. Η αποτυχία αυτή, που ήρθε ως αποτέλεσμα των μικρότερων δυνατοτήτων επιρροής και άσκησης εκβιασμών στην άρχουσα τάξη της Βενεζουέλας, αλλά και της στήριξης του Μαδούρο από τη Ρωσία, αποτελεί ακόμα μια πτυχή της τροποποίησης των συσχετισμών στην «πίσω αυλή» των ΗΠΑ.

Εξίσου σημαντικές, αν και με αντίστροφη πορεία και προσωρινή κατάληξη, είναι οι εξελίξεις στις δύο πιο σημαντικές χώρες της Νότιας Αμερικής, τη Βραζιλία και την Αργεντινή. Η ακραία κοινωνική πόλωση, σε συνδυασμό με τις προσπάθειες των ιμπεριαλιστών να της στοιχίσουν πίσω από το άρμα τους, «μεταφράζονται» σε απότομες πολιτικές στροφές και αναπροσανατολισμούς των ελίτ, που συνυπάρχουν με σοβαρές κοινωνικές εντάσεις και αναταραχές.

Έτσι στη Βραζιλία είχαμε το 2018 την άνοδο του ακροδεξιού Μπολσονάρου, στη βάση της διάψευσης των προσδοκιών των μαζών από τη διακυβέρνηση Ρούσεφ (διαδόχου του Λούλα), του σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος των Εργαζομένων. Στη συνέχεια, η συσσωρευμένη αγανάκτηση των μαζών, η πλήρης αποτυχία στη διαχείριση της πανδημικής κρίσης, η αλλοπρόσαλλη εξωτερική του πολιτική, που έβαζε ερωτηματικά στους ιμπεριαλιστές, και η κρίση των δημοπρατικών, από την οποία έχασε τη στήριξη τμημάτων της άρχουσας τάξης, οδήγησε στην ολική επαναφορά του «πρώην κατάδικου» Ιγνάσιο Λούλα στη διακυβέρνηση της Βραζιλίας.

Αντίστροφα, στην Αργεντινή, ο κεντροδεξιός Μαουρίσιο Μάκρι, που κυβέρνησε το διάστημα 2015-2019, αντικαταστάθηκε από μια συμμαχία νεοπερονιστών και σοσιαλδημοκρατών υπό τον Φερνάντες. Η διάψευση των προσδοκιών των μαζών και κυρίως η αμερικανική πίεση όσον αφορά την πρόθεση ένταξης της Αργεντινής στους BRICS από τον Φερνάντες, οδήγησαν στην πρόσφατη εκλογή του ακροδεξιού Χαβιέρ Μιλί, που ήδη αντιμετωπίζει την οργή του αργεντινικού λαού, ως αποτέλεσμα των υπεραντιδραστικών μέτρων που έχει εξαγγείλει.

Οι εξελίξεις και οι γεωπολιτικοί (ανα)προσανατολισμοί

στη Νότια Αμερική αναδεικνύουν και μια ακόμη σημαντική πλευρά: πόσο έωλες ήταν οι απόψεις που υπερεκτιμούσαν μια σειρά δεδομένα και μιλούσαν με μεγάλη σιγουριά για τις λεγόμενες «ολοκληρώσεις» στην περιοχή, υποτιμώντας και εδώ τη συγκρότηση του καπιταλισμού σε εθνική βάση, αλλά και την επίδραση της ιμπεριαλιστικής παρέμβασης στις χώρες αυτές.

Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΟΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΗΓΕΜΟΝΙΑΣ-ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

58. Η εμπέδωση της αμερικανικής και δυτικής ηγεμονίας/κυριαρχίας επί του πλανήτη ή αντίστροφα η αμφισβήτηση και η ανατροπή της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας από τους ιμπεριαλιστές της Ανατολής, δεν θα γίνει κατά βάση στο οικονομικό πεδίο.

59. Η πολυθρύλητη το τελευταίο διάστημα αποδολαριοποίηση, που εξαγγέλλεται μεν αλλά δεν έρχεται δε, δεν θα είναι η αφετηρία αλλά το αποτέλεσμα ανατροπής της πρωτοκαθεδρίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι BRICS θα αποκτούν μια πιο σοβαρή οικονομική υπόσταση σε συνάρτηση κυρίως με την αύξηση της γεωπολιτικής ισχύος των «δύο μεγάλων», ώστε να «πείθονται» οι δύσπιστοι και οι ενδιάμεσοι του σχήματος ότι είναι εφικτή μια αντιδυτική πορεία. Από την άλλη, ο πόλεμος στην Ουκρανία και η ανάγκη της Ρωσίας να ανταπεξέλθει σ' αυτόν, παράγει και σημαντικά οικονομικά αποτελέσματα, όπως η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας της, ενώ σπρώχνει τις δυτικές χώρες στην ίδια κατεύθυνση. Η εμπορική-οικονομική αναβάθμιση της Κίνας δεν είναι αρκετή για της προσδώσει γεωπολιτικό βάρος και γι' αυτό η ηγεσία της κινείται αναλόγως.

60. Το ζήτημα της ηγεμονίας/κυριαρχίας θα κριθεί στο πολιτικο-στρατιωτικό πεδίο, στην οικοδόμηση στρατηγικών συμμαχιών, στην ανάπτυξη της στρατηγικής ισχύος και δυνατότητας. Τελικά όμως, και με μια πρόταση, το ζήτημα της ηγεμονίας/κυριαρχίας θα κριθεί και θα «λυθεί» στα πεδία των πολέμων ή στο πεδίο του Πολέμου...

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

61. Ο «πολυπολικός κόσμος», παρά τις αυταπάτες που για μια ακόμη φορά σκορπίστηκαν στους λαούς και στις οποίες επιμένουν να συνεργούν δυνάμεις που αναφέρονται στην αριστερά, το κίνημα και τους λαούς, είναι φανερό πως δεν μπορεί να προσφέρει τίποτε θετικό στην εργαζόμενη ανθρωπότητα. Ίσα ίσα, η ανελέητη ιμπεριαλιστική διαπάλη που διεξάγεται στα πλαίσιά του, ακόμη και αν κάποτε «τακτοποιηθεί» με τη νίκη του ενός ή του άλλου, για να ανοίξει ένας

νέος κύκλος για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, αυτός θα εμπεριέχει όρους ακόμα πιο βαριάς σκλαβιάς για τους εργάτες, ακόμα πιο μεγάλης υποταγής και δεινών για τη νέα γενιά και τους λαούς.

62. Το βέλος των παγκόσμιων εξελίξεων κινείται λοιπόν σε σαφή αντιδραστική και επικίνδυνη τροχιά. Αυτό καλούνται να αντιμετωπίσουν οι λαοί, με επικεφαλής την εργατική τάξη. Οι λαοί, οι νέοι και οι εργάτες που δεν έπαψαν να αγωνίζονται, να εξεγείρονται, να αμφισβητούν την παντοδυναμία του συστήματος και να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αφύπνισης των μαζών είναι η Γαλλία, που με κάθε ευκαιρία φωνάζει: η ταξική πάλη είναι εδώ! Σε συνέχεια του μεγάλου πεντάμηνου ξεσηκωμού εργαζομένων-νέων του 2016 (ενάντια στον αντεργατικό νόμο Βαλς και των αντιδραστικών μέτρων για την νεολαία) αλλά και των μαζικών αγώνων από το φθινόπωρο του 2017 έως το καλοκαίρι του 2018, ήρθε, λίγους μήνες πριν την 9^η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσής μας, το κίνημα των «Κίτρινων Γιλέκων» στην αυγή του 2019, που σηματοδότησε την είσοδο των μικρομεσαίων στρωμάτων στην πάλη. Η σκυτάλη ξαναπάρθηκε από τους εργαζόμενους με διαδηλώσεις εκατομμυρίων ενάντια στα αντιασφαλιστικά μέτρα στο τέλος του 2019 και τις αρχές του 2020.

Το 2021, αλλά και το 2022 και το 2023, την Ευρώπη σημάδεψαν μαζικοί αγώνες σε μια σειρά κλάδους εργαζομένων, με επίκεντρο τη Γαλλία. Τα αστικά ΜΜΕ μιλούσαν στα τέλη του 2021 και στις αρχές του 2022 για απεργιακή πανδημία στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο, αναφερόμενοι, εκτός της Γαλλίας, στις διαδηλώσεις εκατομμυρίων στη Γερμανία και τους μαζικούς αγώνες σε Βρετανία, Ισπανία, Βέλγιο κ.α. Οι εργαζόμενες τάξεις στη Γαλλία ήρθαν ξανά στο προσκήνιο με τις πολυπληθείς διαδηλώσεις τους, που ανάγκασαν τον Μακρόν να προβεί σε κοινοβουλευτικό πραξικόπημα για να προωθήσει το αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο, αλλά και την εξέγερση των φτωχών και περιθωριοποιημένων νέων των σύγχρονων γκέτο των γαλλικών πόλεων, που ακολούθησε μετά από μια ακόμη δολοφονία από τις δυνάμεις καταστολής.

Η αρχή του καλοκαιριού του 2020 σηματοδεύτηκε από το παναμερικανικό ξέσπασμα οργής για τη δολοφονία του μαύρου Τζόρτζι Φλόιντ, που έφερε στην επιφάνεια όχι μόνο τον βαθιά ριζωμένο ρατσισμό του αμερικανικού κράτους, αλλά και τις βαθιές κοινωνικές αντιθέσεις από τη συνεχή καταβύθιση των εργαζομένων τάξεων στη μητρόπολη του καπιταλισμού. Ένδειξη αφύπνισης σ' αυτή την πλευρά του Ατλαντικού αποτέλεσαν οι μεγάλοι και πολύμηνοι εργατικοί αγώνες στις ΗΠΑ, ορισμένοι από τους οποίους (όπως στη γνωστή αυτοκινητοβιομηχανία General Motors) κατέληξαν σε σημαντικές κατακτήσεις, αλλά και η δημιουργία σωματείων σε εταιρείες όπως η Amazon. Αξίζει εδώ να υπογραμ-

μίσουμε την εκκωφαντική απουσία του κομμουνιστικού κινήματος, που επιτρέπει στους εκπροσώπους των Δημοκρατικών και των Ρεπουμπλικάνων, έως και των ίδιων των Μπάιντεν-Τραμπ, να εμφανίζονται στις συγκεντρώσεις των απεργών και να λογίζονται ως συμπαραστάτες των αγώνων αυτών!

Εξάλλου, αυτή η απουσία είναι εμφανής σε μια σειρά ζητήματα. Έτσι έχουμε τη διόγκωση μιας αντιπαράθεσης μεταξύ του λεγόμενου «woke κινήματος» και του «anti-woke κινήματος» στις ΗΠΑ, που δεν αποτελούν παρά δύο αντιδραστικά συστημικά ρεύματα, και τα οποία λειτουργούν αποπροσανατολιστικά και επικίνδυνα για τις λαϊκές δυνάμεις και κυρίως για τη νεολαία. Μάλιστα, είναι γεγονός πως αυτή η ενδοσυστημική αντιπαράθεση έχει αρχίσει να μεταφέρεται και στη χώρα μας και να επηρεάζει κόσμο.

Η διόγκωση των προβλημάτων διαβίωσης από την επίθεση που διεξάγει το σύστημα και που επιδεινώθηκαν από την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από τον καπιταλισμό-ιμπεριαλισμό και από τις παρενέργειες του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, είναι η μαύρη κλωστή που συνδέει, παρά τις φανερές διαφοροποιήσεις, τους μικρότερους και μεγαλύτερους ξεσηκωμούς από τον Λίβανο και το Σουδάν μέχρι τον Ισημερινό και τη Χιλή. Φυσικά οι εξεγέρσεις, οι ξεσηκωμοί και οι μαζικοί αγώνες έρχονται ως αποτέλεσμα και των ιδιαίτερων πολιτικών και κοινωνικών καταστάσεων που βιώνει κάθε χώρα ξεχωριστά.

Στην προηγούμενη Συνδιάσκεψη αναφέραμε ως κομβικό γεγονός την απεργία του 2016 στην Ινδία ως τη μεγαλύτερη απεργία στη μέχρι τώρα ιστορία της ανθρωπότητας. Το ίδιο αξιοσημείωτο ήταν η μεγαλύτερη σε μέγεθος και χρονικό διάστημα κινητοποίηση των αγροτών της Ινδίας, που κατέληξε στην απόσυρση των τριών αντιαγροτικών νομοσχεδίων της αντιδραστικής κυβέρνησης Μόντι.

Δεν γίνεται επίσης να μην υπογραμμιστούν οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις ενάντια στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, που όμως δεν κατάφεραν να αποκτήσουν σημαντική μαζικότητα, ενώ είχαν να αντιμετωπίσουν και τις τάχα «αντιπολεμικές», στην ουσία φιλοπόλεμες στο πλευρό του ΝΑΤΟ, διαδηλώσεις στην Ευρώπη που προωθούνταν από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις.

Ωστόσο, το πιο πρόσφατο παράδειγμα αυταπάρνης και θυσιών, πίστης στην τελική νίκη, παράδειγμα που δείχνει πως οι λαοί δεν θα σταματήσουν να παλεύουν, ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες, για λευτεριά, για ψωμί, για το δίκιο, είναι η ηρωική, ένοπλη ή μη, παλαιστινιακή αντίσταση, ενάντια στο σιωνιστικό κράτος της κατοχής, του εποίκισμού και του apartheid και τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ αλλά και της ΕΕ που το στηρίζουν!

63. Ακριβώς γι' αυτό, αποτελεί επείγουσα και επιτακτική ανάγκη η πάλη των εργατών και των λαών σε όλο τον κόσμο ενάντια στην καπιταλιστική γενικευμένη επίθεση και

την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, που κομματιάζει χώρες και λαούς, να συνδεθεί, να μπολιαστεί, να συγκροτηθεί σε επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση.

Εκτιμώντας τη γενική κατάσταση των ομάδων, των οργανώσεων και των κομμάτων που αναφέρονται στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση, θα λέγαμε πως βρισκόμαστε στην αρχή ενός νέου κύκλου. Οι ομάδες, οι οργανώσεις και τα κόμματα αυτά βρισκόμαστε μπροστά στην ανάγκη αντιμετώπισης με ουσιαστικό τρόπο των ζητημάτων που θέτει η εποχή μας.

Σημαντικό πρόβλημα αποτελεί η μικρή, στις περισσότερες των συλλογικοτήτων και με ελάχιστες εξαιρέσεις, σύνδεση με τις εργατικές και λαϊκές μάζες. Αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με την αντικατάσταση της λενινιστικής αρχής «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», οδηγεί στην ανάδειξη πολλών στοιχείων δογματισμού, που οδηγούν ορισμένες φορές σε τελείως ανυπόστατες εκτιμήσεις για τον χαρακτήρα της πάλης του κομμουνιστικού κινήματος σε κάθε χώρα.

Εξίσου σημαντικό πρόβλημα αποτελεί η έλλειψη της κατανόησης του βάθους και των συνεπειών της ήττας του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Γεγονός που επηρεάζει την ανάλυση για τη σημερινή κατάσταση του κινήματος, προς την κατεύθυνση της υπερτίμησης των δυνατοτήτων που φτάνουν σε εκτιμήσεις ότι βρισκόμαστε στη φάση έως και αντεπίθεσης του κομμουνιστικού κινήματος. Μεγάλη έλλειψη εμφανίζεται επίσης στην εμβάθυνση των αιτιών της παλινόρθωσης, αλλά και της ενσωμάτωσης στην καθημερινή πάλη, τη φυσιογνωμία και τη στρατηγική των συμπερασμάτων από την παλινρθωτική αντεπαναστατική πορεία. Έλλειψη που δεν δίνει τη δυνατότητα στις δυνάμεις που αναφέρονται στο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα να αντιμετωπίσουν το μεγάλο πρόβλημα της συκοφάντησης του σοσιαλισμού στις πλατιές μάζες της νεολαίας, των εργατών και των λαών, αλλά και να αναβαθμίσουν την επιρροή τους σ' αυτές μπροστά στον νέο κύκλο που αντικειμενικά έχει ανοίξει.

Κυρίως και ουσιαστικά λοιπόν, οι οργανώσεις με επαναστατικό κομμουνιστικό προσανατολισμό έχουμε να αντιμετωπίσουμε με προωθητικό, ουσιαστικό και αποφασιστικό τρόπο το τριπλό καθήκον της αναβάθμισης της συμβολής μας στην ταξική πάλη, την ενδυνάμωση της επαναστατικής κατεύθυνσης μέσα σ' αυτήν και την ενσωμάτωση μέσα στην κίνησή μας εκείνων των στοιχείων φυσιογνωμίας που απορρέουν από τα συμπεράσματα για τις αιτίες της παλινρθωτικής άμπωτης. Παράλληλα, αποτελεί μέγιστη ανάγκη να ανασυνταχθεί η προσπάθεια συνεννόησης, ανταλλαγής απόψεων, εμπειριών και προσανατολισμού ανάμεσα στις οργανώσεις ανά τον κόσμο με αναφορά στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση.